

Giới thiệu Gia Sư Có Vấn Đề

Cô là một Gia Sư Có Vấn Đề, bởi hần là một người khó dạy bảo chuyên đánh nhau trốn học. Ấy thế mà cô có thể thuần phục hần vâng lời khôn xiết.

Hiện tại hần đã trở thành một vị tổng giám đốc khiến các cô gái phải nể phục...

Còn cô lại có những bước đi chậm chạp không lẽ đã cùng với hần....nên hần mới vâng lời đến thế?

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Khi giáo sư trên bục giảng vừa tuyên bố tan học, Lạc Nghiên Vũ buồn ngủ đến cực điểm ngay lập tức gục xuống bàn ngủ bù. Cả tiết vừa rồi cô đều ở đây ngủ gà ngủ gật, cô gắng dựa vào ý chí to lớn chống đỡ mới không có trực tiếp nằm ngủ, khiến cho giáo sư mất mặt.

Ngày hôm qua cô đi làm ở nhà hàng Tây đến lúc đặt chân về nhà cũng đã hơn 11h, sau đó lại còn thức đêm hoàn thành bản báo cáo. Tính ra một buổi tối ngủ không đủ 3 tiếng. Nếu không phải giáo sư đã nói không cho học sinh trốn tiết thì cô đã sớm nộp bản báo cáo rồi quay về chỗ ở đi ngủ bù rồi.

“Nghiên Vũ, Nghiên Vũ.” Có người bên cạnh gọi cô

Lạc Nghiên Vũ làm bộ không nghe thấy, cố ý phớt lờ không để ý. Lúc này cô chỉ có 10 phút quý giá để ngủ, không muốn lãng phí nha.

Đáng tiếc người đó không như cô mong muốn, kiên trì gọi cô tỉnh dậy.

“Nghiên Vũ, mau dậy đi! Mình có việc muốn nói cho cậu” Lay không chịu tính vậy thì phải kéo.

Lạc Nghiên Vũ tức giận. Cô ngẩng đầu: “Diệu Ngọc Tiếp, cậu có biết tớ rất muốn giết cậu hay không?”

Diệu Ngọc Tiếp không những không bị sự tức giận của cô dọa, còn cười tủm tỉm nói: “Nhìn bộ dáng trợn trắng mắt của cậu là tớ biết rồi”. Cô chọn vị trí trước mặt Lạc Nghiên Vũ ngồi xuống.

“Có chuyện gì không thể nói sau sao?” Lạc Nghiên Vũ còn chưa buông tha ý định tranh thủ thời gian ngủ của cô.

“Không được! Mình sợ hết giờ học cậu chạy thật nhanh, như vậy mình làm sao nói cho cậu biết được?” Cô thừa biết Nghiên Vũ chỉ cần hết giờ học là lại chạy đi làm thêm, cô biết đi nơi nào để tìm đây.

Lạc Nghiên Vũ thờ dãi nói: “Cậu tốt nhất nói rõ ràng với mình có việc gì quan trọng mà phải nhất định cắt đứt thời gian nghỉ ngơi của mình nha!”

“Ài nha! Mình là muốn nói với cậu một chuyện tốt, đảm bảo nghe xong cậu sẽ rất vui.” Diệu Ngọc Tiếp cười hết sức vui vẻ

“Có chuyện gì tốt?” Sự tò mò của Lạc Nghiên Vũ bị khơi lên hiếu kì hỏi.

“Giới thiệu cho cậu một công việc vô cùng tốt”

“Nói nghe một chút” Cái này đúng là cái cô cần nhất rồi

“Nói cho cậu biết đó, con trai của dưỡng mình cũng chính là em họ mình muốn tìm một gia sư.” Diệu Ngọc Tiếp cao hứng tuyên bố. “Sau khi mình biết lập tức đề cử cậu với dưỡng, ông ấy đã đồng ý cho cậu đến thử việc”

“Thật?” Hai mắt của Lạc Nghiên Vũ lóe sáng. “Tiền lương tính như thế nào?” Đây chính là trọng điểm

“Trà lương tháng, một tháng 4 vạn đồng.”

“Oa! Nhiều như vậy!” Lạc Nghiên Vũ trợn lớn mắt, so với đi làm ở nhà hàng Tây lương cũng gần gấp hai lần! Thật là hào phóng, tiền lương mời một gia sư chỉ hơn chứ không có kém người bình thường.

Diệu Ngọc Tiếp dùng vẻ mặt hiểm thấy nhìn cô: “Cậu đừng bị gạt mình, dưỡng mình là tổng giám đốc của tập đoàn Bồi Á, 1 trong 10 tập đoàn đứng đầu trong nước, chính vì thế 4 vạn cho một gia sư là chuyện bình thường.” Nhìn dáng vẻ không dám tin của Nghiên Vũ, cô cười vui vẻ: “Còn nữa, nếu như cậu có thể dạy dỗ em họ mình tốt còn có thể thưởng thêm lương. Như thế nào? Có muốn làm công việc này hay không?”

“Muốn! Đương nhiên là muốn!” Lạc Nghiên Vũ vội vàng nói. Nói giỡn! Làm sao cô có thể bỏ qua công việc tốt như vậy?

“Vậy thì cậu sắp xếp thời gian rồi theo mình đi gặp dựng”

“Được!” Lạc Nghiên Vũ vô cùng vui vẻ, có được công việc này gánh nặng của cô sẽ bớt đi rất nhiều.

Sau cô còn có hai đứa em trai, lúc cha bị bệnh mà qua đời, kế sinh nhai của cả nhà bọn họ đều phải dựa vào người mẹ kiên cường một thân gánh vác. Mẹ dựa vào tiền lương ít ỏi và tiền bảo hiểm của cha để lại nuôi lớn ba chị em bọn họ học trung học rồi lên đại học, thật sự vô cùng vất vả.

Chính vì vậy sau khi lên đại học cô quyết định không xin tiền của nhà nữa, dựa vào thành tích học tập dành được học bổng, kiếm hết các việc làm thêm ở khắp nơi, để có học phí cùng sinh hoạt phí, ngoài ra nếu còn dư thừa tiền gửi thì về nhà giúp đỡ mẹ.

“Ngọc Tiệp, cậu nói cho mình biết trước là phải dạy những cái gì được không?” Cô muốn biết nội dung công việc mình cần làm

“Ách...” Diêu Ngọc Tiệp suy tư không biết phải nói thế nào mới phải

Lạc Nghiên Vũ nghiêng đầu nhìn bạn tốt

“Nói như vậy! Em họ mình đi du học khi còn đang học trung học, bởi vì có một chút nguyên nhân, mà dựng mình đón nó về trong nước học. Nhưng nó quay về nửa năm, kiến thức vẫn không đuổi kịp người khác, chỉ có anh văn tốt hơn người khác, còn các môn khác kém đến nát bét, cho nên dựng mình mới muốn mời gia sư dạy kèm tại nhà tới tăng cường các môn học cho nó. Cậu đại khái là dạy trọng điểm môn toán học, còn quan trọng nhất là theo dõi nó học là được rồi.” Diêu Ngọc Tiệp nói một cách đại khái

“Dạy toán học? Mình không dám đảm bảo mình sẽ dạy tốt đó!” Cô vừa rồi quá hưng phấn, không nghĩ tới mình không chắc có khả năng dạy người ta.

“Yên tâm! Toán học năm hai trung học dù gì chúng ta cũng đã học, huống chi chúng ta đang học đại học! Cậu bù lại một chút là tốt.”

“Năm hai trung học? Em họ cậu là học sinh trung học phổ thông?”

“Đúng vậy! Có vấn đề gì không?”

Lạc Nghiên Vũ lắc đầu một cái, “Không có”. Cô chỉ sợ học sinh cấp ba không dễ dạy.

“Đúng rồi, về giờ học, cậu thương lượng với dựng mình đi.”

“Ừ!” Lạc Nghiên Vũ nghiêng đầu. “Vậy lúc nào đi gặp dựng của cậu?”

“Cậu lúc nào rảnh rồi nói cho mình biết trước, rồi mình sẽ đi hỏi xem dựng có thời gian hay không?”

Cô biết Nghiên Vũ sau khi học xong đều chạy đi làm, mà dựng của cô thân là tổng giám đốc của tập đoàn lớn cũng rất bận rộn nên cô mới nghĩ ra cái biện pháp này.

“Được!” Lạc Nghiên Vũ suy nghĩ một chút, nói cho Ngọc Tiệp biết thời gian cô rảnh.

Diêu Ngọc Tiệp ghi lại thời gian. “Sau khi hẹn xong mình sẽ lại thông báo cho cậu sau”

“Ừ! Cảm ơn cậu!” Lạc Nghiên Vũ cảm kích nói.

Diêu Ngọc Tiệp chợt dạ nghe cô nói cảm ơn, nếu Nghiên Vũ biết cô có một số việc không nói với cô ấy, rất có thể Nghiên Vũ sẽ không cảm ơn cô đâu.

Chuông vào học vang lên

“Tờ trở về chỗ ngồi đây”

Cả một căn phòng vốn ảm ỉ bây giờ lại khôi phục yên tĩnh.

Diêu Ngọc Tiệp dẫn Lạc Nghiên Vũ đi tới tổng công ty của tập đoàn Bồi Á, Lạc Nghiên Vũ tò mò nhìn chung quanh, hỏi lung tung nọ kia

“Nghiên Vũ, cậu đừng giống như dân nông thôn đến nơi tốt chứ?” Diêu Ngọc Tiệp tức giận nói

Lạc Nghiên Vũ không hề để tâm việc bị Ngọc Tiệp chế giễu, ngược lại hùng hồn nói: “Mình thật sự đến từ nông thôn mà!” Khó có dịp được đi vào công ty lớn như thế này, cô muốn tìm hiểu là chuyện đương nhiên.

Sau khi nghe được lời cô nói, Diêu Ngọc Tiệp không nhịn được trợn mắt. Được rồi! Coi cô ấy như là Già Lưu vào thăm sân nhà quan.

Bởi vì thân phận của Diêu Ngọc Tiệp, cho nên họ vào thang máy chuyên dụng đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu cuối.

“Các cô ngồi chờ một chút, tổng giám đốc đi họp, lập tức sẽ trở lại.” Thư ký bụng hai chén cà phê đến rồi lại đi ra ngoài làm việc

“Ngọc Tiệp, đừng của cậu có phòng làm việc khí phách quá đó!” Lạc Nghiên Vũ than thở đứng lên nhìn đông nhìn tây

Sau khi ném một ngụm cà phê Diêu Ngọc Tiệp mới nói: “Phòng làm việc của tổng giám đốc đương nhiên phải khí phách một chút chứ”

“Ngọc Tiệp, cậu xem! Đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy toàn bộ Đài Bắc đó.” Lạc Nghiên Vũ đứng trước cái cửa sổ lớn trông về phía xa Đài Bắc. “Buổi tối đứng ở chỗ này nhìn cảnh đêm nhất định rất đẹp!” Không biết được cô có được cơ hội đấy hay không?

Không bao lâu sau, người họ chờ trở lại

“Đừng, cháu dẫn Nghiên Vũ đến rồi”

Diêu Ngọc Tiệp hiểu vì sao trên mặt đừng mắt đi ánh sáng cùng tinh thần, kể từ sau khi đi của cô qua đời, em họ liền.....Ai! Cô cũng bất lực với việc này.

“Đừng rồi, cháu xin hỏi một chút về giờ học.”

“Một ngày hai giờ, một tuần lễ 5 ngày, có thể không?”

Lạc Nghiên Vũ nhún mày một cái, nếu như vậy thì phải thôi việc ở nhà hàng Tây rồi

Vốn là cô còn muốn kiếm luôn 2 công việc! Chỉ là nếu thời gian không thể phối hợp cô cũng không thể làm gì khác là từ bỏ công việc có tiền lương ít ỏi kia rồi.

“Có thể”

“Vậy từ thứ Hai cháu bắt đầu tới dạy cho con trai ta.” Nhạc Tĩnh Sinh đi về phía bàn làm việc ghi lại địa chỉ cho Lạc Nghiên Vũ

“Được.” Lạc Nghiên Vũ cẩn thận cất tờ giấy xong trong lòng thầm nghĩ buổi tối nên đến nhà hàng Tây đưa đơn xin thôi việc, hi vọng sẽ không gây phiền phức cho nhà hàng.

Diêu Ngọc Tiệp thấy mọi việc đã xong, tán gẫu với đừng một chút chuyện vụn vặt, nói chuyện trong nhà một lát rồi cùng Lạc Nghiên Vũ rời đi

"Hiện tại, cậu có thể nói rõ cho mình biết về em họ cậu rồi chứ?" Sau khi đi ra khỏi cao ốc, Lạc Nghiên Vũ không kịp chờ đợi liền chất vấn bạn tốt.

"Không phải là đừng mình đã nói hết rồi sao." Diêu Ngọc Tiệp cười khúc khích, cố gắng lừa dối cho qua chuyện.

"Hả?" Lạc Nghiên Vũ hí mắt, không cho phép cô ấy trốn tránh, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Ban đầu vì sao không có nói cho mình biết em họ cậu hư hỏng như vậy?"

"Mình cho rằng đây không phải là việc quan trọng, nên mới không đề cập tới." Diêu Ngọc Tiệp lấy cớ sứt sẹo cho qua.

"Không phải việc quan trọng?" Âm lượng của cô đột nhiên đề cao rất nhiều, làm cho người đi đường phải ghé mắt nhìn. "Cậu có biết loại thiếu niên hư hỏng này rất khó dạy hay không!"

Thiếu niên hư hỏng? Dù sao cùng là người thân của mình, cho nên Diêu Ngọc Tiệp không thể chịu được người khác nói em họ mình như vậy.

"Cậu ấy thật ra không phải hư hỏng, chỉ là....."

"Chỉ biết hút thuốc, uống rượu, biết đánh nhau mà thôi?" Lạc Nghiên Vũ chặn lại lời nói của bạn tốt.

"Cậu không phải cũng nói đây chẳng qua là thời kỳ trưởng thành nên làm những hành động phản nghịch đấy sao?" Diêu Ngọc Tiệp lấy lời nói lúc trước Lạc Nghiên Vũ đã nói ra chặn lại cô ấy, khiến Lạc Nghiên Vũ không còn lời nào để nói.

"Mình biết rõ cậu rất cần tiền, nên mới muốn giúp cậu kiếm nhiều một chút." Diêu Ngọc Tiệp nói ra động cơ của cô.

Lạc Nghiên Vũ trầm mặc một hồi, trong lòng hiểu rõ ràng dù Ngọc Tiệp có nói chuyện này hay không, thì cô đều sẽ nhận dạy nhà này.

"Cám ơn cậu! Ngọc Tiệp." Tấm lòng của Ngọc Tiệp, cô nhận được.

"Đưa ngọc! Chúng ta là bạn tốt, nói gì cám ơn!" Diêu Ngọc Tiệp cười nói.

Lạc Nghiên Vũ vô cùng vui vẻ vì mình kết giao với một người bạn tốt như Ngọc Tiệp ở đại học, khắp nơi quan tâm cô, giúp đỡ cô, trong lòng cảm kích không cách nào nói rõ.

"Ngọc Tiệp, cậu nói một chút chuyện có liên quan tới em họ cậu cho mình biết đi." Cô quyết định phải dạy cho nhà này thật tốt.

"A, cậu muốn biết chuyện gì?"

"Thí dụ như cá tính, sở thích của hần a! Như vậy, mình mới có thể biết người biết ta, Bách Chiến Bách Thắng!"

Diêu Ngọc Tiếp buột miệng cười. "Bộ đáng cậu nghiêm túc sẽ làm mình cho là cậu muốn lên chiến trường giết địch đấy."

"Mình đang nói với cậu nghiêm chỉnh, mà cậu còn trêu chọc mình!" Lạc Nghiên Vũ ném một cái liếc mắt xem thường cho cô ấy.

"Được, được rồi! Mình sẽ nói cho cậu biết, được chưa?" Cô cũng hi vọng Nghiên Vũ có thể dạy tốt em họ.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nhạc Quân Lỗi lạnh lùng nhìn cha của hần.

"Tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi thăm con một chút." Thấy đáng về lạnh lùng của con trai, Nhạc Tĩnh Sinh khẽ thở dài ở đáy lòng.

Nhạc Quân Lỗi hừ lạnh một tiếng, lấy ra một điều thuốc hút rồi nhả khói ở trước mặt ông.

"Bây giờ đã nhìn thấy, cha có thể đi được rồi."

Thái độ nhẵn tâm của con trai tựa hồ đâm bị thương trái tim Nhạc Tĩnh Sinh, nhưng ông vẫn là lời ngon tiếng ngọt nói:

"Hút thuốc nhiều, không tốt cho sức khỏe."

"Cha nói lời này là đang quan tâm tôi sao?" Bờ môi Nhạc Quân Lỗi nhếch lên một nụ cười lạnh. "Tôi không cần sự quan tâm của cha, cha hãy đem sự quan tâm đấy dành cho ‘ người nhà ’ của cha đi!"

Nhạc Tĩnh Sinh nghe hiểu được con đang châm chọc mình, con trai ông quả nhiên đến bây giờ vẫn không thể tha thứ chuyện ông cưới người khác.

"Quân Lỗi, chuyện đều đã qua lâu như vậy, chẳng lẽ con không thể quên được sao?"

Nghe vậy, gương mặt Nhạc Quân Lỗi bao phủ một tầng sương lạnh buốt, nhìn thẳng vào người trước mặt.

Quên được? Bảo hần làm thế nào quên được đây? Một người sau khi mẹ hần chết liền quăng hần ra nước ngoài, còn mình cùng người khác xây tổ ấm gia đình, có tư cách gì muốn hần quên? Nếu không phải là hần ở nước ngoài đánh nhau, gây chuyện náo loạn tới cục cảnh sát, kinh động tới cha hần, ông ta mới nhớ lại mình còn có một đứa "con trai", thì đâu có cam chịu đón hần về nước!

Nhạc Tĩnh Sinh từ vẻ mặt lạnh lùng của con trai nhìn thấu đáp án, ông thất vọng nói: "Hi vọng sẽ có một ngày con có thể hiểu được nỗi khổ tâm của cha."

Sẽ có một ngày như vậy sao? Nhạc Quân Lỗi nhả ra một hơi khói, khinh thường nghĩ.

Bật ra một tiếng thở dài, Nhạc Tĩnh Sinh mới nói: "Cha giúp con tìm một gia sư, cô ấy là bạn học đại học của chị họ con Ngọc Tiếp, buổi tối thứ Hai sẽ đến nơi này giúp con học bổ túc."

"Tôi có nói muốn mời gia sư sao?" Nhạc Quân Lỗi nhướn mày hỏi, vẻ mặt tỉnh táo có chứa tức giận.

"Sức học của con kém như vậy, không tìm gia sư dạy kèm tại nhà tới học bổ túc, thì làm sao có thể thi đậu một trường đại học tốt được?" Mặc dù Quân Lỗi không cần sự quan tâm của ông, nhưng ông làm sao có thể bỏ mặc không quan tâm đây?

"Tôi thi đỗ hay không thi đỗ được, cũng không nhọc cha quan tâm!"

"Con có thể mặc kệ cha, nhưng con cũng không quên mẹ con nữa sao?"

Nhắc tới người mẹ đã qua đời, sống lưng Nhạc Quân Lỗi cương cứng một chút.

"Tâm nguyện cả đời này của mẹ con chính là hi vọng con có thể tiếp nhận nền giáo dục tốt đẹp, làm một người hữu dụng. Chẳng lẽ, con nhẫn tâm để cho nguyện vọng của bà ấy thất bại sao?" Nhạc Tĩnh Sinh ý vị sâu xa nói. Ông biết nhắc tới người vợ đã chết đi, con trai nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Hèn hạ! Thế nhưng lấy mẹ tôi dọa hấn! Nhạc Quân Lỗi oán hận thầm nghĩ ở trong lòng.

Con trai im lặng không lên tiếng khiến Nhạc Tĩnh Sinh cho là hấn đã đồng ý, liền mặt mày hớn hở nói rõ ràng với hấn thời gian học bổ túc.

"Chuyện cũng đã nói xong rồi, cha có thể đi rồi đấy." Hấn không muốn ở cùng chỗ với ông ấy.

Từ lâu đã quen với thái độ lạnh lùng của con trai, Nhạc Tĩnh Sinh không nói gì, chỉ cần hấn tiếp nhận học bổ túc thật tốt, ông liền rời đi.

Trong phòng khách, chỉ còn lại khói thuốc mù mịt, và Nhạc Quân Lỗi với gương mặt không chút thay đổi.

Đúng giờ Lạc Nghiên Vũ đi tới địa chỉ Nhạc Tĩnh Sinh đưa cho cô, trong lòng cô đầy thấp thòm lo lắng, nhấn chuông cửa.

Trong chốc lát, có người đi tới cổng "Cô là ai?"

"Tôi là Lạc Nghiên Vũ gia sư dạy kèm tại nhà." Cô nói ra thân phận.

"Chào cô giáo Lạc! Mời vào!" Mở cửa là một vị phụ nữ trung niên, thân thiện kêu Lạc Nghiên Vũ đi vào ngồi xuống.

"Bác là. . . ." Lạc Nghiên Vũ nghi ngờ nhìn người phụ nữ ấy. Ngọc Tiệp nói mẹ của em họ cậu ấy đã qua đời, cũng không ở cùng với mẹ kế, vậy bác gái này là ai?

"Cô giáo Lạc gọi tôi là bác Dương đi! Là ông chủ Nhạc muốn tôi tới chăm sóc cuộc sống sinh hoạt thường ngày cho cậu chủ Nhạc." Bác Dương rót ly nước cho Lạc Nghiên Vũ.

"Chào bác Dương! Bác cứ gọi cháu là Nghiên Vũ được rồi." Cô thế nào không nghĩ tới đại đa số người có tiền trong nhà cũng sẽ thuê người giúp việc phục vụ.

Lạc Nghiên Vũ nhìn trái phải xung quanh tìm bóng dáng học sinh của cô. "Nhạc Quân Lỗi đâu rồi?"

Bác Dương nghe Lạc Nghiên Vũ hỏi vậy, mặt lộ vẻ lúng túng nói:

"Cậu chủ còn chưa có trở lại."

"Cậu ấy không biết chuyện nhà muốn mời gia sư tới dạy sao?" Lạc Nghiên Vũ kinh ngạc hỏi.

"Biết, ông chủ có nói qua." Bác Dương thành thật trả lời.

"Có thể cậu ấy có chuyện cần làm nên về trễ, cháu chờ cậu ấy được rồi."

"Được! Nếu nhàm chán, cháu ngồi xem TV một chút nhé." Bác Dương vội vàng đi làm việc của mình.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng cửa chính một chút động tĩnh cũng không có.

Xem ra, hai cha con nhà họ chưa đạt tới nhận thức chung, căn bản Nhạc Quân Lỗi không muốn mời gia sư dạy kèm, cho nên mới đến thời gian học bổ túc vẫn chưa trở lại. Lạc Nghiên Vũ ngồi đợi nửa giờ, suy đoán ra cái kết luận này.

"Bác Dương, Nhạc Quân lỗi có điện thoại chứ? Bác có biết số điện thoại hay không?"

Không thể ngây ngốc chờ đợi như vậy được, cuối cùng vẫn nên chủ động tìm cách liên lạc với hấn

"Cậu chủ có điện thoại, nhưng tôi không biết số điện thoại."

"Vậy ông Nhạc có biết không?"

"Ông ấy cũng không biết."

Vậy phải làm thế nào mới phải? Lạc Nghiên Vũ khổ não mà nghĩ. Hiện tại, biện pháp duy nhất cũng chỉ có thể tiếp tục chờ thôi.

Thoát một cái, lại hai tiếng nữa trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Lạc Nghiên Vũ từ bác Dương này biết được một số chuyện về Nhạc Quân Lỗi, cộng thêm theo lời Ngọc Tiệp nói, cô chấp và lại đại khái có thể hiểu ra ân oán tình cừu của cha con họ.

Khi Nhạc Quân Lỗi lên trung học mẹ hấn ngã bệnh qua đời, Nhạc Tĩnh Sinh chỉ sợ ông ấy bận rộn với sự nghiệp không cách nào chăm sóc cho con trai bảo bối, vì vậy sau khi vợ qua đời được một năm đã tái giá lấy một vợ kế vào cửa, hi vọng vợ kế có thể thay ông ấy chăm sóc con trai thật tốt.

Đáng tiếc, ý tốt của ông ấy một chút cũng không được con trai tiếp nhận. Từ đấy về sau, Nhạc Quân Lỗi bắt đầu thay đổi tựa như con nhím, luôn chăm chọc khiêu khích cha và mẹ kế.

Nhạc Tĩnh Sinh không có cách nào, đành phải đưa con trai ra nước ngoài du học, hi vọng cho hắn một khoảng thời gian ngắn để tâm tình lắng đọng lại. Không ngờ tới, Nhạc Quân Lỗi chẳng những không cảm kích, còn tệ hại hơn học đủ thói hư, kết quả gây ra chuyện, Nhạc Tĩnh Sinh đành phải đem hắn trở về nước.

Mà Nhạc Tĩnh Sinh thấy được con trai để ý tới chuyện ông tái giá, nên ông sợ hắn không hòa hợp với mẹ kế, vì vậy mua căn nhà khác cho con trai ở, cũng mời người giúp việc tới chăm sóc cho hắn.

Chỉ là, Nhạc Quân Lỗi bị đưa trở về cũng không có bớt đi một chút hành vi phóng túng của mình, vẫn không thay đổi, căn bản bất luận ai khuyên giải đều không nghe vào. Nhạc Tĩnh Sinh không nhìn nổi, không thể làm gì khác hơn là mời gia sư, hi vọng dựa vào việc học có thể chuyển hóa được tâm tính của hắn.

"Nghiên Vũ, cũng đã mười giờ rồi, bác nghĩ hôm nay cậu ấy lại rất khuya mới trở về, cháu hãy trở về trước đi. Một cô gái trở về nhà quá muộn là không an toàn đâu." Bác Dương nói lên đề nghị.

"Lại?" Đôi mày thanh tú của Lạc Nghiên Vũ nhíu lại. "Cậu ấy thường thường rất khuya mới về nhà sao?"

"Đúng vậy" Bác Dương gật đầu.

Lạc Nghiên Vũ suy tư một lát, quyết định hôm nay đành buông tha, dù sao thời gian cô và hắn dấy dưng với nhau còn nhiều mà. Vì vậy, cô đứng dậy chào tạm biệt bác Dương, rồi giao phó lại: "Bác Dương, bác giúp cháu nói cho cậu ấy, xin cậu ấy lần sau đừng chạy loạn nữa, phải vào học đúng giờ."

"Bác nhớ rồi."

Theo kim chỉ giờ, kim chỉ phút di chuyển từng chút một, lửa giận trong người Lạc Nghiên Vũ cũng gia tăng từng phần.

Nhạc Quân Lỗi này lại dám để cô leo cây nhiều lần như vậy! Tức chết cô! Không được, hôm nay nói gì cô cũng phải đợi Nhạc Quân Lỗi. Nhưng mà, cô thật sự rất buồn ngủ a!

"Oa! Trời đã rạng sáng rồi, không hiểu được bác Dương cũng đã đi chơi cò với chu công rồi, vậy mà sao Nhạc Quân Lỗi - con chim hoang dã kia còn chưa quay về?" Lạc Nghiên Vũ cực kì mệt mỏi lão đảo đi đến ghế sa lon.

Không biết đã trải qua bao lâu, con chim hoang dã kia kia trong miệng Lạc Nghiên Vũ rốt cuộc cũng về tổ.

Nhạc Quân Lỗi được bạn đưa trở về, đang đi tới cửa chính, thì phát hiện đèn của phòng khách trong nhà vẫn sáng, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Hắn không nghĩ là bác Dương cho đến giờ vẫn chưa đi ngủ, càng không thể nào là vì chờ cửa hắn. Hắn suy đoán có thể là bác Dương quên tắt hết đèn.

Móc cái chìa khóa ra mở cửa đi vào, ánh mắt của hắn dò xét một phen, đang suy nghĩ mình suy đoán có lầm hay không, thì trên ghế sa lon phía trước phát ra một tiếng ưm khiến cho hắn trong nháy mắt neho lại con người.

Hắn liền bước nhanh lên trước ngó nhìn, ngoài ý muốn nhìn thấy một cô gái ngủ ở trên ghế sa lon.

Hắn từ trên cao nhìn xuống gương mặt đang ngủ say sưa của cô gái ấy, phán định cô ấy không phải là ăn trộm. Nào có ăn trộm biết bật đèn gây án, mà còn đang ngủ thiếp đi ở trong nhà mục tiêu?

"Thức dậy đi!" Nhạc Quân Lỗi đưa tay đẩy cô. "Nhanh lên một chút!"

Lạc Nghiên Vũ nửa mê nửa tỉnh mờ hai mắt, dụi dụi con mắt, bóng dáng người trước mắt từ mơ hồ chuyển thành rõ ràng.

Oa! Ở đâu ra anh chàng đẹp trai như vậy? Đáng đáp cũng thật anh tuấn a! Tim của cô đập thình thịch.

"Cô là ai? Tại sao ở nhà tôi?" Nhạc Quân Lỗi đưa tay lên ôm trước ngực, lạnh lùng nhìn cô.

Nhà hắn? Hắn chẳng lẽ là Sau khi tỉnh táo Lạc Nghiên Vũ đã đoán ra hắn là ai.

Không muốn nói chuyện với hắn, cô đứng lên, nào có thể đoán được hắn lại cao hơn cô rất nhiều!

"Cho phép tôi xin tự giới thiệu về mình, tôi là Lạc Nghiên Vũ gia sư dạy kèm tại nhà của cậu." Chiều cao đã thua hắn, thì khí thế cũng không thể thua được.

"Chính là cô sao!" Nhạc Quân Lỗi cười lạnh, cũng nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô. Ủ.Bộ dáng không tính là xinh đẹp, nhưng nhìn cũng rất tốt thanh tú. Không ngờ tới cô lại ở lại chỗ này chờ hắn! Hắn cho rằng để cho cô chờ vô ích mấy lần, cô sẽ tự động nửa đường bỏ cuộc; xem ra, cô rất có kiên nhẫn.

"Không sai, chính là tôi!" Lạc Nghiên Vũ nghe ra trong lời nói của hắn có ý xem thường, hung hăng nhìn chăm chăm hắn: "Nói! Cậu tại sao không ngoan ngoãn đợi tại nhà chờ tôi đến dạy học?"

Giọng điệu của cô có ý gì đây? Coi hắn như đứa trẻ trong vườn trẻ sao? Khóe môi Nhạc Quân Lỗi nhếch lên một nụ cười thú vị.

"Tôi không cần gia sư!" Hắn lạnh nhạt nói.

Lời nói của hắn khiến Lạc Nghiên Vũ chê cười nói: "Thành tích của cậu quá kém, sao lại không cần đến gia sư chứ? Cho dù không thi đỗ đại học cậu cũng không thấy đáng tiếc sao?"

"Không tiếc." Hắn căn bản cũng không suy nghĩ đến.

"Cậu!" Lạc Nghiên Vũ nhìn về mặt tựa như không sao cả của hắn, bộ dáng rất không vừa mắt.

"Còn chuyện gì không? Tôi muốn đi ngủ." Nhạc Quân Lỗi xoay người đi lên lầu.

"Tôi thật sự cảm thấy đáng thương thay cho mẹ cậu!" Khi hắn bước lên bậc thang thì Lạc Nghiên Vũ lạnh lùng mở miệng nói.

Nghe được những lời này của cô, Nhạc Quân Lỗi nhất thời dừng bước, trên khuôn mặt đẹp trai tuấn lãng bỗng chốc phủ lên một tầng lo lắng.

"Cô nói cái gì?"

Trong phút chốc, Lạc Nghiên Vũ bị ánh mắt thâm trầm cao ngạo kia của hắn hấp dẫn, một lát sau cô mới phục hồi lại tinh thần.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Không sợ sắc mặt âm trầm của hắn, cô chậm rãi bình tĩnh tiếp cận hắn: "Tôi biết rõ mẹ cậu đã qua đời, cũng hiểu được tình cảm giữa cha con cậu không hòa thuận."

"Cô biết thật đúng là nhiều!" Nhạc Quân Lỗi châm chọc nói.

"Câm miệng! Hãy nghe tôi nói hết!" Dám chen miệng? ! Mặc dù không để ý chuyện cô lớn tuổi hơn hắn, nhưng cũng phải tôn trọng cô một chút chứ!

"Chưa nói tới chuyện của cậu và cha cậu, mà hãy suy nghĩ một chút về mẹ cậu thôi. Mặc dù bà ấy không ở bên cạnh cậu, nhưng tôi tin tưởng ở trên thiên đường nhất định bà ấy cũng đang nhìn cậu trưởng thành, nếu bà ấy thấy cậu sa đọa như vậy, không tự trọng như vậy, nhất định sẽ rất đau lòng. Trên đời này cha mẹ nào không vọng tử thành long, vọng nữ thành phượng?(1) Chắc hẳn mẹ cậu cũng không ngoại lệ, cậu không thể bởi vì bà ấy không có ở đây, liền gạt bỏ những mong đợi của bà ấy đối với cậu!"

(1): hi vọng con trai thành rồng, con gái thành chim phượng hoàng

Chết tiệt! Cô nghĩ thế nào mà lại nghĩ đến cha của mình rồi.

Lạc Nghiên Vũ nói một phen đến ám áp cảm động người, khiến cõi lòng lạnh lẽo của Nhạc Quân Lỗi có chút xao động. Hắn nghĩ đến sự yêu thương của mẹ dành cho hắn, thì đường cong cứng ngắc trên mặt cũng trở nên nhu hòa.

Cô nói không sai! Từ nhỏ mẹ đã ân cần dạy bảo hắn, quan tâm tới bài vở và bài tập của hắn học, muốn hắn học tập kiến thức, đạo lý làm người, tất cả đều là vì hi vọng hắn có thể làm một người có ích. Mà như hắn bây giờ, chắc chắn sẽ khiến cho mẹ rất đau lòng và thất vọng! Chỉ là.

"Cô khóc cái gì chứ?" Nhạc Quân Lỗi tức giận nhìn cô gái đang rơi nước mắt trước mặt.

"Tôi nghĩ đến cha tôi thôi! Ông ấy với mẹ cậu giống nhau đều đã đi tới thiên đường." Lạc Nghiên Vũ khóc đỏ mắt.

Hắn sững sờ một chút, không ngờ cô cũng là gia đình đơn thân (2) như hắn

(2): mồ côi cha hoặc mẹ.

"Thật là mất mặt! Cô lại có thể khóc ở trước mặt người nhỏ tuổi hơn mình, hơn nữa đáng về khóc còn rất xấu!" Nhạc Quân Lỗi cười nhạo tương tác khóc của cô.

Cô gái này thật là một người kỳ quái lại có chút thú vị, trong lần đầu tiên gặp mặt, lại khóc đến đỏ cả mắt ở trước mặt một người xa lạ. Chỉ là, cô như vậy khiến cho hắn thấy hứng thú.

Đứng trước mặt hắn! Tại sao cô có thể khóc thành ra như vậy?

Cô đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, trấn định nói: "Nghĩ thông suốt chưa? Có muốn chăm chăm chỉ học tập thật tốt hay không?"

Nhạc Quân Lỗi với vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn cô, chậm chạp không mở miệng.

"Ách. . . . Rốt cuộc là như thế nào? Cậu nói mau đi!" Lạc Nghiên Vũ thấy rất mất tự nhiên khi bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chòng chọc, cho nên không thể làm gì khác hơn là thúc giục hắn trả lời.

"Ngày mai đúng giờ cô tới sẽ nhìn thấy tôi." Sau khi bỏ lại những lời này, hấn lên lầu.

Nghe được câu này, Lạc Nghiên Vũ cao hứng cười. Ngay sau đó, cô nghĩ đến —

"Này! Cậu đi ngủ, vậy còn tôi phải làm thế nào?" Đã trễ thế này, cô không thể trở về được!

Trên lầu truyền tới: "Tự mình tìm một căn phòng mà ngủ!"

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Nhạc Quân Lỗi ghi nhớ lời nói của Lạc Nghiên Vũ vào trong lòng, hấn không hề trốn học nữa, cũng ngoan ngoãn ở nhà đợi cô tới giúp hấn học bổ túc. Biến chuyển như vậy, khiến Lạc Nghiên Vũ và Nhạc Tĩnh Sinh vui mừng vô cùng.

Sau mấy buổi học, Lạc Nghiên Vũ đã phát hiện ra khả năng học tập của Nhạc Quân Lỗi rất tốt, bất luận nhiều đề bài khó khăn đến mấy, chỉ cần cô giảng giải qua một lần, hấn liền đã hiểu, thậm chí còn có thể tự suy luận, suy một mà ra ba (học một biết mười). Học sinh lợi hại như vậy, khiến cho Lạc Nghiên Vũ dạy rất dễ dàng, có lúc rảnh rang cô ngồi ở bên cạnh ngắm nhìn tư thế nghiêm túc học bài rất đẹp mắt của hấn; cô cũng thường xuyên nói chuyện phiếm cùng với hấn, nhưng bình thường đều là cô đang nói chuyện, mà hấn có đang nghe hay không cũng không thể biết được.

Về phần các môn học khác, Lạc Nghiên Vũ lại càng không cần phải lo lắng thay cho Nhạc Quân Lỗi, bởi vì từ thành tích cuộc thi gần đây của hấn liền có thể nhìn ra hấn ứng phó rất thành thạo. Cũng bởi vì như vậy, Lạc Nghiên Vũ thực sự tin tưởng Nhạc Quân Lỗi thật ra là một người vô cùng thông minh, xem ra không cần dụng tâm với hấn nữa.

Hôm nay, Lạc Nghiên Vũ vẫn theo lẽ thường đúng giờ đi tới nhà của Nhạc Quân Lỗi, lại được bác Dương báo cho biết nói hấn còn chưa trở về.

"Cậu ấy có gọi điện thoại nói sẽ trở lại trễ một chút hay không?" Lạc Nghiên Vũ hỏi.

Bác Dương lắc đầu.

Chuyện này thật là kỳ quái, không phải Nhạc Quân Lỗi đã biết nghe lời rồi sao? Chẳng lẽ, hấn lại chứng nào tật nấy? Lạc Nghiên Vũ ôm đầy nghi vấn ở trong lòng, chỉ có thể đợi hấn trở về rồi bỏ nghi vấn.

Không bao lâu sau, Nhạc Quân Lỗi trở lại.

"Cậu đi đâu vậy hả? Sao." Lạc Nghiên Vũ đang muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng nhìn thấy vết thương trên mặt hấn, kinh ngạc kêu to: "Cậu bị thương!"

Làm cho Nhạc Quân Lỗi không rõ ràng lắm chính là tại sao cô gái này lại tỏ ra vô cùng kinh hãi như vậy! Đây đối với hấn mà nói, đã là việc như cơm bữa thường ngày.

"Tại sao lại bị thương?" Lạc Nghiên Vũ kéo hấn ngồi xuống, cẩn thận xem xét tình trạng vết thương của hấn, hơn nữa vội vàng gọi bác Dương đi lấy hòm thuốc giúp cô. "Chẳng lẽ cậu đánh nhau với người ta sao?"

Nhạc Quân Lỗi gật đầu. Đang trên đường trở về, thì hấn gặp phải mấy tên côn đồ bắt chẹt tiền, hấn không cho, hai bên liền đánh nhau.

"Cậu đã làm chuyện gì đắc tội với bọn chúng sao?" Lạc Nghiên Vũ cau mày hỏi.

"Người không phạm tôi, tôi không phạm người!" Một câu nói đơn giản, bày tỏ chuyện không phải do hấn chủ động.

Lúc này, bác Dương cầm hòm thuốc đến, Lạc Nghiên Vũ nhanh chóng mở hòm thuốc ra, muốn bôi thuốc cho hấn.

"Không cần phiền phức như vậy, một vết thương nhỏ mà thôi." Nhạc Quân Lỗi lạnh nhạt nói.

"Không được!" Hấn cũng không nhìn xem mặt của mình bị đánh đến sưng tím đỏ hết a, không xử lý làm sao được đây?

"Cậu ngồi xuống, tôi giúp cậu rửa sạch vết thương một chút."

"Đúng đó! Cậu chủ, cậu hãy nghe lời Nghiên Vũ đi." Bác Dương ở bên cạnh lên tiếng phụ họa.

Không đợi Nhạc Quân Lỗi trả lời, Lạc Nghiên Vũ bắt chắp tất cả cảm miếng bông thấm vào thuốc nước rồi thoa lên vết thương của hắn.

Nhạc Quân Lỗi ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ quan tâm của cô, dường như có một dòng nước ấm lạnh lẽ trượt vào trái tim khép kín (đóng chặt) của hắn, trên mặt không truyền tới chút cảm giác đau nhói nào.

Lạc Nghiên Vũ cẩn thận từng li từng tí giúp hắn bôi thuốc, nhìn hắn nói: "Về sau cậu đừng đánh nhau với người ta nữa."

"Người không phạm tôi, tôi không phạm người!" Vẫn một câu nói cũ.

"Được rồi! Tránh được nên tránh." Lạc Nghiên Vũ thở dài.

"Cậu chủ, cậu đã ăn cơm tối chưa?" Bác Dương mở miệng hỏi.

Kể từ khi cậu chủ đồng ý học bổ túc, gần như mỗi ngày đều sẽ trở về ăn cơm tối.

"Chưa có."

"Vậy cậu đi ăn cơm đi, tôi lên phòng sách trước chờ cậu." Lạc Nghiên Vũ cầm balo của mình và cặp sách của hắn đi lên lầu.

Trong thời gian đợi Nhạc Quân Lỗi, Lạc Nghiên Vũ mở cặp sách của hắn ra, muốn lấy quyển sách số học ra để xem một chút hôm nay phải dạy chương trình gì, lại phát hiện trong cặp sách của hắn có mấy gói thuốc.

Lông mày của cô nhíu lại, nhớ tới lời nói của bác Nhạc và Ngọc Tiếp, nói Nhạc Quân Lỗi biết hút thuốc, uống rượu, nếu không phải nhìn thấy mấy gói thuốc này, thiếu chút nữa cô đã quên chuyện này rồi.

Được! Hôm nay phải nhân cơ hội này khuyên hắn một chút! Cô liền lấy ra toàn bộ thuốc của hắn.

"Cô lấy thuốc của tôi làm cái gì?" Nhạc Quân Lỗi đi tới, vừa hay nhìn thấy cô lấy đi mấy gói thuốc từ trong cặp xách của hắn.

"Tịch thu!" Lạc Nghiên Vũ trả lời đương nhiên. "Chưa được mười tám tuổi không được phép hút thuốc!" Lại nói thêm một câu, "Còn nữa, cũng không được uống rượu!"

"Làm sao cô biết tôi chưa đủ mười tám tuổi?" Nhạc Quân Lỗi ngồi ở trên ghế lạnh lạnh hỏi.

"Vậy cậu đã đủ tuổi rồi sao?"

Trầm mặc.

Lạc Nghiên Vũ cười hà hà. Nếu tính cả tuổi mụ thì hắn mới được 18, bởi vậy cũng không thể coi là hắn đã đủ mười tám tuổi rồi.

Cô ngồi xuống bên cạnh hắn khuyên: "Hút thuốc và uống rượu sẽ không tốt cho sức khỏe, cậu có thể dừng tiếp tục dùng những thứ có hại cho sức khỏe này nữa, được không?"

Thấy hắn không lên tiếng, cô lại nói tiếp:

"Cậu biết không? Ba tôi cũng bởi vì hút thuốc, uống rượu quá nhiều mà bị bệnh ung thư qua đời, cho nên tôi biết rõ những tác hại do hút thuốc và uống rượu gây ra. Cậu mới mười mấy tuổi, mà đã vừa hút thuốc lại còn uống rượu, như vậy thật sự không tốt cho sức khỏe đâu!"

Mặc dù cha cô đã qua đời nhiều năm rồi, nhưng mỗi khi nhớ tới cha mình bị căn bệnh ung thư quái ác kia giày vò rất thống khổ, khiến trong lòng Lạc Nghiên Vũ rất đau lòng và khổ sở. Nghĩ đi nghĩ lại, hốc mắt cô lại đỏ hồng!

"Lại muốn khóc?" Về mặt Nhạc Quân Lỗi không thay đổi hỏi.

"Nào có? Tôi mới sẽ không khóc ở trước mặt cậu đâu, mắt mắt chết!" Cô chưa từng quên cô lớn tuổi hơn hắn.

Sẽ không? Vậy lần trước là ai khóc ở trước mặt hắn đến xấu hổ muốn chết? Khóc môi Nhạc Quân Lỗi nhếch lên một nụ cười yếu ớt, tốt bụng muốn để cho cô giữ lại được một chút tôn nghiêm nhỏ bé kia.

"Cậu vẫn chưa đồng ý với tôi là từ nay về sau sẽ không hút thuốc, không uống rượu nữa." Hai mắt Lạc Nghiên Vũ mở to nhìn hắn chờ đợi, muốn hắn phải đưa ra bảo đảm.

Nhạc Quân Lỗi vẫn không nói lời nào, hắn muốn nhìn xem cô thuyết phục hắn như thế nào.

Lạc Nghiên Vũ chưa từ bỏ ý định, nói lần nữa: "Nói cho cậu biết, hút thuốc nhiều, sẽ khiến phổi của cậu bị đen xì, rất kinh khủng! Còn nữa cậu đã từng nghe qua câu nói ‘rượu ăn sạch ruột’ chưa? Uống nhiều rượu, ruột của cậu nhất định sẽ bị hỏng mất! Cậu thấy đấy, hút thuốc cộng với uống rượu sẽ tạo thành tổn hại lớn như vậy cho sức khỏe của cậu, do đó nếu không muốn chết sớm, cậu nên nghe lời tôi phải từ bỏ chúng ngay từ bây giờ."

Lạc Nghiên Vũ nói rõ ràng xong đạo lý, chọc cho đường cong trên khóe miệng của Nhạc Quân Lỗi cũng phải nhếch lên.

"Cô rửa tôi?"

"Không phải rửa cậu, mà là để cho cậu biết rằng chuyện này rất có thể xảy ra thật!" Lạc Nghiên Vũ tức giận nói. "Nói nhiều như vậy rồi, rốt cuộc cậu quyết định như thế nào?"

Lúc này Nhạc Quân Lỗi mới chậm rãi mở miệng: "Cô đã suy nghĩ cho tôi nhiều như thế, tôi dĩ nhiên là phải nghe lời cô rồi."

"Vậy mới là cậu bé ngoan nha!" Lạc Nghiên Vũ tươi cười rạng rỡ khen ngợi hẳn.

"Có thể bắt đầu vào học được chưa?" Nhạc Quân Lỗi hỏi.

"Dĩ nhiên có thể."

Vào buổi trưa, trong phòng ăn của trường đại học T, học sinh chen lấn nhau, cảnh tượng nước chảy không lọt.

"Thật tốt, hôm nay giáo sư cho tan lớp trước thời gian năm phút đồng hồ, bằng không bây giờ chúng ta phải đang tìm chỗ ngồi giống như bọn họ." Điều Ngọc Tiếp vừa ăn vừa nói.

"Đúng vậy!" Lạc Nghiên Vũ liếc mắt nhìn bên trong phòng ăn tràn ngập biển người, trong lòng có chút ưu sầu (bị ai) nói phụ họa theo.

"Hôm nay không biết giáo sư bị làm sao, thường ngày cũng nhất định phải kéo dài thời gian tan lớp tới khi thật lâu sau mới bằng lòng thả người, hôm nay lại cho tan lớp trước thời gian."

"Cậu nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Dù sao tan lớp trước thời gian chính là hợp ý chúng ta rồi."

"Cũng đúng!" Không thảo luận chuyện này nữa, Điều Ngọc Tiếp chuyển sang đề tài khác. "Nghiên Vũ, mình thật sự bội phục cậu đấy, có thể đưa em họ mình đạo nhập chính đồ(1)!"

(1) : giảng giải khuyên bảo quay về chính đạo (quay về cuộc sống lương thiện, bình dị)

Lạc Nghiên Vũ liếc bạn tốt một cái, "Cái gì là ‘ đạo nhập chính đồ ’? Cậu nói quá khoa trương rồi đấy." Nhìn xem, cô ấy lại có thể nói em họ mình giống như con dê non lẫm lẫm đường lờ bước.

"Một chút cũng không khoa trương đâu!" Điều Ngọc Tiếp nói như chém đinh chặt sắt, "Hiện tại cậu ấy chẳng những không cúp cua (trốn học), mà thành tích học tập cũng đột nhiên tăng vượt bậc, cứ theo tình hình này, việc thi đậu một trường đại học tốt hẳn là không có vấn đề gì rồi." Cô giả bộ cảm kích vô cùng, bắt lấy tay Lạc Nghiên Vũ: "Đây đều là công lao của cậu, mình thay mặt dựng của mình cảm ơn cậu!" Một đôi mắt to trong veo như nước hàm chứa ánh mắt cảm tạ.

Lạc Nghiên Vũ rút tay ra, buồn cười nói: "“ Diễn bào ” (2) của cậu lại phát tác rồi phải không?"

(2) : Tê bào diễn trò, đùa giỡn

"Chuẩn nha! Vậy có bị mình làm cho cảm động không?" Điều Ngọc Tiếp khẽ cười duyên.

"Không có."

"Như vậy là không nể mặt rồi!" Điều Ngọc Tiếp bĩu môi. "Không tán dóc với cậu nữa! Lời mình vừa mới nói là sự thật đấy, dựng của mình thật lòng muốn cảm ơn cậu, cảm ơn cậu làm cho Quân Lỗi thay đổi nhiều như vậy, khiến nó không còn là một cậu bé khiến người khác phải đau đầu nữa." Giọng điệu trở nên nghiêm chỉnh.

"Đây là chuyện mình nên làm, cần gì nói cảm ơn chứ?" Lạc Nghiên Vũ cũng không cảm thấy mình có bao nhiêu công lao. "Thật ra thì, bản tính của Quân Lỗi không hư, chỉ là bị thiếu hụt sự quan tâm của người thân, lại còn bị hoàn cảnh không tốt ảnh hưởng tới, mới có thể dẫn đến những hành vi có điều sai lệch của cậu ấy." Cô nói ra ý kiến của mình.

"Dựng mình rất quan tâm tới nó, chẳng qua là do nó không cần tới thôi." Điều Ngọc Tiếp phản bác lại thay cho dựng mình.

"Có lẽ chờ cậu ấy nghĩ thông suốt rồi, tình hình sẽ thay đổi thôi." Lạc Nghiên Vũ ôm ý nghĩ lạc quan.

"Chờ nó nghĩ thông suốt?" Tựa như nghe đến đầm rỗng hang hỏ khiến Điều Ngọc Tiếp cảm thấy buồn cười. "Đã mấy năm rồi? Nên nghĩ thông suốt thì đã sớm nghĩ thông suốt rồi! Người bên nhà mẹ đẻ của mẹ mình đều không phản đối chuyện dựng tái giả, chỉ có Quân Lỗi. Ai! Thật không hiểu là Quân Lỗi nghĩ như thế nào?" Cũng không phải là do dựng ngoại tình rồi vứt bỏ đi út, mà Quân Lỗi lại phản đối cái gì chứ?

"Không có ai đi khuyên bảo cậu ấy sao?"

"Nó không chịu nghe lời khuyên của bất kì ai cả."

Thật không ngờ Quân Lỗi là người cố chấp như vậy, Lạc Nghiên Vũ thầm nghĩ ở trong lòng.

"Nghiên Vũ, hay là cậu thử đi khuyên giải một chút, nói không chừng Quân Lỗi sẽ nghe lời cậu." Diêu Ngọc Tiếp chợt nghĩ đến phương pháp này.

"Minh? !" Lạc Nghiên Vũ chỉ mình, hoài nghi hỏi: "Cậu ấy sẽ nghe mình sao?"

"Minh nghĩ là được! Cậu đã có thể thay đổi được Quân Lỗi, có lẽ cậu cũng có thể khuyên giải được nó." Càng nghĩ cô càng cảm thấy có hi vọng.

"Thật vậy sao?" Cô cũng không thừa nhận Nhạc Quân Lỗi thay đổi là vì cô, mà là do Nhạc Quân Lỗi không muốn phụ lòng kỳ vọng của mẹ hắn, mới có thể thay đổi tốt như vậy.

"Ai nha! Cậu thử đi một chút cũng sẽ không mất gì(cũng có sao đâu)!" Diêu Ngọc Tiếp cổ vũ .

Cũng đúng, nếu hắn chịu nghe theo cô thì tốt, còn không nghe lọt tai thì cô cũng không mất đi miếng thịt nào, có sao mà không làm chứ?

"Được rồi! Minh sẽ tìm cơ hội thích hợp rồi khuyên cậu ấy một chút ."

"Ừ! Cám ơn cậu!"

Lạc Nghiên Vũ không ngờ được buổi tối hôm đó, cơ hội đã tới rồi.

Trong phòng sách, Nhạc Quân Lỗi đang chăm chỉ đọc sách, mà Lạc Nghiên Vũ ngồi ở bên cạnh thì nhàm chán đến ngán người.

Ai! Cô làm gia sư cho nhà này mà càng lúc càng vô dụng rồi!

Từ khi Nhạc Quân Lỗi chăm chỉ học tập, việc học của hắn căn bản không cần cô chỉ dạy nữa, tự mình có thể ứng phó được. Sau một thời gian, hắn học bù lại xong tất cả bài vở và bài tập bị bỏ bê trước kia, thì càng không cần cô chỉ dạy nữa. Xem ra, chẳng bao lâu nữa cô lại phải đi tìm một công việc khác.

Sau khi Nhạc Quân Lỗi làm xong bài tập ở trường học, ngẩng đầu lên thì thấy được dáng vẻ ngờ ngác của Lạc Nghiên Vũ.

"Nước miếng chảy ra kia."

Nghe được lời hắn nói, Lạc Nghiên Vũ theo phản xạ đưa tay lên lau đi vết dính, mới phát hiện ——

"Cậu dám lừa tôi!" Hung hăng nhìn chăm chăm hắn.

Khóe miệng Nhạc Quân Lỗi khẽ nhếch lên, "Ai bảo cô ngán người." Một chút cũng không có hối ý (3).

(3) : Ý nghĩ hối hận

Thật là! Làm sao cô lại bị hắn - người nhỏ tuổi hơn cô chọc ghẹo thế này chứ? Đáy mắt Lạc Nghiên Vũ rõ ràng có buồn bực.

Chẳng qua nói cũng thật kỳ quái, rõ ràng cô lớn hơn hắn, tuy nhiên lại luôn bị hắn áp chế, dường như thân phận đã bị đảo ngược lại rồi! Là do hắn thành thực quá sớm rồi sao?

"Đang suy nghĩ gì?"

"Nghĩ đến tại sao cậu thông minh như vậy? Khiến cho tôi cảm thấy tôi đây là gia sư dạy kèm tại nhà chỉ là để bày cho đẹp mắt thôi." Cô buồn bã nhìn hắn.

"Cô có thể làm chuyện của mình." Nhạc Quân Lỗi nhàn nhạt trả lời.

"Nhưng, như vậy tôi nhận tiền của cha cậu, tuy kiếm được cũng rất không an lòng!" Cô vẫn rất có lương tâm.

Nhạc Quân Lỗi cười lạnh nói: "Dù sao ông ấy cũng có nhiều tiền, không thiếu một chút tiền lẻ đâu!"

Bỗng chốc một con lửa giận bùng lên, "Nhạc Quân Lỗi, cậu sĩ nhục nghiêm trọng đến nhân cách của tôi!" Cô tức giận o o nhìn hắn. "Tôi không phải tên ăn xin, không cần cha cậu phải bố thí!"

Cô kiểm soát vụn vặt ý tứ của hắn, tuy biết là hắn nhắm vào cha hắn, mà không phải cô.

Đang lúc Nhạc Quân Lỗi không biết nên làm như thế nào để nói rõ ràng với cô, thì người mà hắn không mong muốn nhìn thấy nhất đúng lúc gõ cửa đi vào.

"Cha quấy rầy đến các con sao?" Khuôn mặt Nhạc Tĩnh Sinh mang theo tươi cười hỏi.

"Không có."

"Có."

Lạc Nghiên Vũ tức giận tròn trừng mắt nhìn hấn, còn Nhạc Quân Lỗi bởi vì nhìn thấy cha, sắc mặt chợt lạnh xuống.

Nhạc Tĩnh Sinh thấy sắc mặt của con trai trở nên khó coi khi thấy ông đến, trong lòng không khỏi cảm thấy khổ sở.

Lạc Nghiên Vũ cũng phát hiện được, vì không muốn để cho Nhạc Tĩnh Sinh khó chịu, cô quyết định không so đo với Nhạc Quân Lỗi nữa.

"Bác trai, đến thăm Quân Lỗi hả?" Cô đi tới chỗ Nhạc Tĩnh Sinh chào hỏi.

"Ừ!" Nhạc Tĩnh Sinh cười cười với cô, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía con trai.

"Không nhọc lo lắng!" Nhạc Quân Lỗi lạnh lùng mà nói.

Lạc Nghiên Vũ ném ra ánh mắt chỉ trích về phía hấn, nhưng Nhạc Quân Lỗi vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng.

"Bác trai, chúng ta xuống dưới lầu nói chuyện đi." Đờ phải làm trò ngai, vương đến mắt của người nào đó.

"Chờ một chút...! Bây giờ đang là thời gian học, cô không thể rời đi!" Khuôn mặt Nhạc Quân Lỗi lạnh lùng.

"Bác trai, bác xuống lầu trước chờ cháu nhé." Lạc Nghiên Vũ cười với Nhạc Tĩnh Sinh.

Nhạc Tĩnh Sinh không rõ sự tình, không thể làm gì khác hơn là xuống lầu trước.

Sau khi Nhạc Tĩnh Sinh đi xuống lầu, nụ cười trên mặt của Lạc Nghiên Vũ liền lập tức biến mất không dấu vết, cô xoay người đối diện với Nhạc Quân Lỗi nói: "Cậu cần gì đối xử với cha cậu như vậy? Ông ấy chỉ là muốn tới thăm cậu một chút, quan tâm cậu mà thôi."

"Tôi không cần nhất chính là sự quan tâm của ông ấy!"

"Cậu. . . ." Lạc Nghiên Vũ nói không ra lời, bị thái độ lạnh lùng của hấn làm cho tức chết. Cô quyết định đi xuống lầu nói chuyện với Nhạc Tĩnh Sinh trước, sau đó sẽ tìm cách để giải quyết tên đại cổ chấp này.

Cô không nói hai lời xoay người muốn rời đi, Nhạc Quân Lỗi lại lấy ra lý do đầy đủ để ngăn cản cô, chỉ nghe cô trả lời: "Ai thèm để ý đến cậu nha!"

Chỉ lưu lại một Nhạc Quân Lỗi đang tức giận bùng bùng.

Không bao lâu sau, Lạc Nghiên Vũ trở lại phòng sách lần nữa, sắc mặt Nhạc Quân Lỗi vẫn khó coi như cũ.

"Cha cậu đã đi rồi, cậu bày ra sắc mặt đó cho ai nhìn chứ?" Trong giọng điệu tràn đầy đùa cợt. "Nếu không phải đã sớm biết được ông ấy là cha cậu, tôi còn tưởng rằng cậu nhìn thấy kẻ thù cơ đấy."

Bác Nhạc thật quá thiệt thòi, chẳng những phải chịu đựng nhìn cái khuôn mặt lạnh như người chết của hấn, còn muốn cô không nên trách hấn, nhưng người ta chính là cố tình không cảm kích. Theo cô thấy, bởi vì bác Nhạc thậm chí cả người nhà Ngọc Tiếp đã quá dung túng, quá cưng chiều hấn, cho nên hấn mới muốn làm gì thì làm như vậy.

"Không khác nhau lắm" Hấn truyền đến giọng nói lạnh lùng.

"Chuyện đều đã qua lâu như vậy, cũng đã thành sự thực, cậu không thể thừa tiếp nhận được sao?" Lạc Nghiên Vũ ý vị sâu xa nói.

"Sao tôi phải tiếp nhận? Vì sao phải để cho ông ấy được như ý?" Nhạc Quân Lỗi nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra.

Giọng nói hận đời kia, khiến Lạc Nghiên Vũ cảm thấy gần như vô lực.

Chỉ là, nếu đã đồng ý với người ta, cô cũng muốn cố gắng thực hiện, dù cho hấn có ngoan cố giống như tảng đá lớn, cũng muốn đem hấn ra đập vỡ!

"Tại sao cậu không thêm nghĩ tới cha cậu đối với cậu tốt như thế nào? Không đi cảm thụ sự quan tâm của ông ấy với cậu? Cậu có hiểu được sự yêu thương ông ấy dành cho cậu không? Nếu như cậu có nghĩ vậy một chút, cậu cũng sẽ không đối xử với ông ấy như vậy rồi." Nhạc Quân Lỗi nhót mình ở trong tháp ngà, ngăn cách mọi người quan tâm tới hấn "Là người làm cha, muốn đi men yêu con trai lại bị con mình nói lời lạnh nhạt, đây là một chuyện tàn nhẫn cỡ nào a!"

Từng câu từng chữ của cô đều là chỉ trích Nhạc Quân Lỗi không đúng, thần sắc của hấn cũng càng lúc càng âm trầm.

"Cô nói xong chưa?" Thanh âm làm người ta phát run.

"Còn chưa có!" Lạc Nghiên Vũ không sợ chết tiếp tục nói: "Nếu là mẹ cậu biết, bà ấy cũng sẽ trách cậu."

"Đù rồi! Không cần mang mẹ tôi dọa tôi nữa!" Rốt cuộc Nhạc Quân Lỗi bộc phát tức giận đã đè nén từ lâu. "Cô cho rằng cô là ai? Tại sao dám quàn tôi?" Hấn cực kỳ tức giận, không lựa lời nói. "Cô cho rằng tôi nghe lời cô nói chăm chỉ học tập thật tốt, không hút thuốc, không uống rượu, mà cô có thể chỉ trích tôi không đúng? Nói cho cô biết, nhiều nhất cô chỉ là gia sư dạy kèm tại nhà của tôi, không có tư cách quàn tôi đây này nọ!"

Những lời này làm cho Lạc Nghiên Vũ thực sự kinh hãi!

Đúng a! Cô là ai? Nào có tư cách gì có thể quàn hấn này nọ?

Cô cố giả bộ tỉnh táo nói: "Thật xin lỗi! Là tôi đã vượt quá khuôn phép!" Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc. "Hôm nay tan lớp trước thời gian, tôi đi trước!"

Nhìn bóng lưng cứng ngắc của cô, trong lòng Nhạc Quân Lỗi có nói không ra nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Những ngày kế tiếp, Lạc Nghiên Vũ vẫn cứ theo lễ thường đến nhà dạy, nhưng lời nói trở nên ít đi, người cũng trở nên lạnh lùng lạnh nhạt. Mà Nhạc Quân Lỗi cũng là một bộ dáng vẻ lạnh lùng đọc sách của hấn, làm bài tập của hấn.

Bác Dương nhìn thấy tình cảnh như thế, cũng không biết phải làm như thế nào!

Một buổi tối mấy ngày sau, rốt cuộc cái cục diện bế tắc này bị đánh vỡ.

Hết giờ học Nhạc Quân Lỗi về đến nhà, vừa mở cửa ra, hấn rõ ràng phát hiện cha, Lạc Nghiên Vũ và "Người phụ nữ kia" đều ở đây, lập tức vẻ mặt của hấn rét lạnh.

"Đây là chuyện gì xảy ra? !" Hấn bày ra khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị thường có của mình.

"Quân Lỗi, hôm nay là sinh nhật của con, chúng ta đặc biệt tới giúp con làm sinh nhật đấy!" Nhạc Tĩnh Sinh đại biểu lên tiếng.

Trầm Vân — người vợ tái giá của Nhạc Tĩnh Sinh, dịu dàng nói tiếp: "Đúng a! Con mau tới đây ngồi xuống, ta xuống bếp làm mấy món ăn, con tới thử một chút xem có dễ ăn hay không!"

Nhạc Quân Lỗi lạnh lùng quét qua bọn họ một cái, tiếp đó ánh mắt rơi trên người Lạc Nghiên Vũ. "Cô thì sao? Không có lời gì muốn nói với tôi sao?"

"Chúc cậu sinh nhật vui vẻ." Nhân nhạ nói một câu.

"Vậy sao? Vậy tôi phải thật tốt cảm ơn các người rồi, vì đã bỏ ra tâm sức lớn như vậy làm một buổi sinh nhật dành cho tôi!" Khóe môi Nhạc Quân Lỗi nhếch lên một chút lãnh liệt thất vọng đau khổ cười lạnh, "Chỉ là rất đáng tiếc, tôi, không, cần!" Vừa nói xong, hấn quay đầu bước đi.

Ngay tại chỗ, nụ cười trên mặt Nhạc Tĩnh Sinh và Trầm Vân đều cứng lại, mặc dù bọn họ đã sớm đoán được sẽ có kết quả này, nhưng một khi xảy ra, bọn họ vẫn cảm thấy khó chịu cùng đau lòng.

Lạc Nghiên Vũ nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của hai vị trưởng bối, trong con giận dữ trong đầu, lập tức không chút nào suy tính cô đuổi theo, mặc kệ cô có lập trường và tư cách hay không.

"Nhạc Quân Lỗi, cậu đứng lại đó cho tôi!" Lạc Nghiên Vũ đuổi theo hấn.

Nhạc Quân Lỗi xoay người lại nhìn cô. "Lại muốn dạy dỗ tôi sao?"

"Không phải dạy dỗ, là muốn nói cho cậu biết một chút sự thực!"

"Hả?" Thanh âm của hấn lạnh lẽo. "Nếu là về chuyện của bọn họ, cô không cần phải nói, tôi không muốn nghe!"

"Không được! Cậu nhất định phải nghe!" Thấy hấn muốn đi, Lạc Nghiên Vũ vội vàng kéo hấn. "Cậu có biết cha cậu đã sớm buộc ga-rô rồi không?" Đây là lần trước, bác trai trong lúc vô tình tiết lộ.

Nhạc Quân Lỗi sững sờ, ngưng động tác.

"Bác ấy là vì cậu!" Cô đưa tay lên bắt lấy cổ tay hắn. "Bác ấy tái giá, là vì sợ bác ấy bận rộn với sự nghiệp không cách nào chăm sóc cậu, cho nên bác ấy mới muốn vì cậu tìm một mẹ kế tới giúp bác ấy chăm sóc cho cậu! Bác ấy còn cùng dì Trầm đã nói không sinh con nữa, muốn dì Trầm đem cậu trở thành con trai ruột của mình để chăm sóc, mà dì Trầm cũng đã đồng ý." Cô nói một hơi làm sáng tỏ mọi chuyện.

Nhạc Quân Lỗi trầm mặc một lúc lâu, mới lên tiếng: "Tại sao? Đã như vậy, vì sao còn muốn đưa tôi đến nước Mỹ xa xôi? Cũng bởi vì tôi phản đối chuyện của bọn họ ư?" Hắn bị phần mà cười: "Đem một đứa trẻ mới mười mấy tuổi quăng ra nước ngoài, lỗ tai nghe là ngôn ngữ xa lạ, đập vào tầm mắt là chúng người khác biệt, ông ấy có biết tôi có bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu cô đơn hay không? Ông ấy không biết ở trường học tôi bị ức hiếp, nhưng không có một người nào chịu đưa tay ra giúp đỡ tôi! Cô nói, tôi có thể không hận sao?"

Hắn tràn đầy đau thương lên án khiến nước mắt của Lạc Nghiên Vũ khó có thể không chế mà chảy ra từ hốc mắt, bò đầy trên mặt cô, rốt cuộc cô hiểu rõ những oán hận trong lòng hắn! Một mặt cô đau lòng với cảnh ngộ hắn gặp phải, cũng tự trách mình chưa từng hiểu qua cảm thụ của hắn, chỉ một mực chỉ trích hắn.

"Quân Lỗi!"

Đứng ở cách đó không xa Nhạc Tĩnh Sinh và Trầm Vân đều nghe được những lời này của hắn, trong lòng hai người tràn đầy nồng đậm áy náy, nước mắt của Nhạc Tĩnh Sinh càng chảy xuống không thôi.

Ông đi tới trước mặt con trai nói: "Là cha không tốt! Không hiểu qua cảm thụ của con, không nên đưa con đến một nơi đất khách quê người đầy xa lạ đấy, đã khiến cho con có bao nhiêu cô đơn!" Ông ân hận đã làm như vậy, tiếc nuối là thời gian không thể quay lại. "Ban đầu, con đối với chuyện cha tái giá sinh ra phản đối thật lớn, cho nên cha mới muốn đưa con ra nước một thời gian ngắn để con bình tâm lại, không ngờ lại làm cho con càng oán trách cha hơn."

Nhạc Quân Lỗi biết tất cả nguyên nhân phía sau của mọi chuyện, lại nhìn thấy bộ dáng cha già rơi nước mắt hối hận, trong phút chốc mọi khúc mắc trong lòng hắn được cởi bỏ, sự cứng rắn trong lòng cũng dần dần mềm hoá. Có lẽ oán hận đã che đi hai mắt của hắn, làm hắn không thấy rõ được mọi chuyện.

"Quân Lỗi, con có thể tha thứ cho cha không?" Nhạc Tĩnh Sinh thành khẩn thỉnh cầu.

"Quân Lỗi, cha con đều là vì muốn tốt cho con, con cũng đừng trách ông ấy!" Trầm Vân nói giúp.

Lạc Nghiên Vũ cũng mở miệng nói: "Bác Nhạc từ đầu chí cuối cũng không làm sai, cậu không nên hận bác ấy nữa!"

Ở dưới sự chờ đợi từ ba ánh mắt, Nhạc Quân Lỗi lạnh nhạt nói:

"Bụng của tôi đói rồi, về nhà ăn cơm đi." Nói xong, dẫn đầu đi trở về.

Đây là ý gì? Ba người suy tư một lát, không hẹn mà cùng cười, hưng phấn đuổi theo bước chân của hắn.

Nhưng Lạc Nghiên Vũ không khỏi nói thầm ở trong lòng: thật là một cậu bé không đáng yêu! Lời nói thì cứ nói thẳng ra là tốt rồi, mỗi lần đều muốn người khác phải đoán!

Có lẽ là do thói quen sai khiến đi! Tuy rằng Nhạc Quân Lỗi đã cởi bỏ hết khúc mắc, không hề oán hận cha nữa, cũng đón nhận Trầm Vân, nhưng mà hắn cũng không chuyển đến ở cùng bọn họ, trong lúc ở chung một chỗ với bọn họ cũng không thực thân thiết, ngược lại có vẻ hết sức lễ độ lạnh nhạt.

Chỉ là, chung sống hòa bình thế này đã khiến Nhạc Tĩnh Sinh cùng Trầm Vân rất cao hứng! Bọn họ tin tưởng cho Quân Lỗi thêm một chút thời gian nữa, hắn sẽ thích ứng được, bọn họ nhất định có thể chung sống hòa hợp hơn.

"Nghiên Vũ, cậu thật sự rất lợi hại nha! Có thể làm được mình và Quân Lỗi quên hết ân oán trước kia." Điều Ngọc Tiếp giơ ngón tay cái lên khen ngợi người ngồi ở trước mặt đang ăn kem.

"Thật ra thì mình chỉ đem sự thật hắn không biết nói cho hắn biết mà thôi, cũng không có làm chuyện gì a!" Lạc Nghiên Vũ khiêm tốn cười nói. "Thành thật mà nói, trước đây các người quá cưng chiều hắn, không nỡ nói hắn, cho nên hắn mới có thể luôn luôn không thông cảm cho bác Nhạc, mà các người cũng không hiểu được ý nghĩ trong lòng Quân Lỗi." Kết luận chính là thiếu hụt khai thông.

"Có lẽ là vậy!" Điều Ngọc Tiếp uống một ngụm nước trái cây. "Dù sao kết cục bây giờ là kịch vui thì tốt rồi."

"Ừ!" Kết cục như vậy, khiến cả nhà bọn họ đều thấy vui.

"Đúng rồi, Ngọc Tiếp, tại sao tiền lương tháng này bác Nhạc trả cho nhiều hơn một vạn?" Cô không hiểu hỏi.

Nhạc Tĩnh Sinh trả tiền lương gia sư cho cô luôn luôn là trực tiếp chuyển vào tài khoản của cô, sáng nay cô đến máy rút tiền kiểm tra thì phát hiện ra chuyện này.

"Có thể là được mình cảm tạ cậu, nên tăng lương cho cậu đấy." Điều Ngọc Tiếp suy đoán nói.

"Tăng lương? Không thể nào?!"

Thật sự là như thế, cô thật đúng là chột dạ. Cô bây giờ căn bản không có dạy cho Nhạc Quân Lỗi cái gì, mỗi lần hấn đang đọc sách, cô đều là ở một bên rành rang xem tạp chí, bằng không chính là mượn mấy vì tính của hấn đánh báo cáo của mình. Như vậy gia sư giống như không quá tẩn trách đi!

"Làm sao cậu ngạc nhiên như thế?" Điều Ngọc Tiệp khó hiểu phản ứng của cô. "Cậu giúp đỡ mình chiếu cố Quân Lỗi nhiều như vậy, tăng lương là chuyện đương nhiên a! Cậu nên cao hứng, cậu không phải là rất cần tiền sao?" Là đồng học hai năm, cô ít nhiều hiểu được gia cảnh của Nghiên Vũ.

"Đúng vậy! Nhưng là. . . ." Cô không có làm cái gì nha!

"Chớ nhưng là." Điều Ngọc Tiệp ngắt lời cô. "Cậu liền thật cao hứng nhận lấy thì tốt rồi."

Giọng điệu của Điều Ngọc Tiệp tựa như một bộ "Chính là như vậy", làm cho Lạc Nghiên Vũ không thể nói cái gì đó nữa.

Buổi tối hôm đó, Lạc Nghiên Vũ cũng nói cho Nhạc Quân Lỗi biết, phản ứng của hấn cũng giống như Điều Ngọc Tiệp.

"Thế nhưng như vậy tôi sẽ rất chột dạ nha!" Lạc Nghiên Vũ nhìn hấn áy náy nói. "Không có dạy cậu cái gì, còn cầm nhiều tiền như vậy."

"Bằng không tôi đi học, mà học làm cho thực mệt mỏi, vậy cô đầm lưng, xoa bóp giúp tôi đi?" Nhạc Quân Lỗi "Tốt bụng" đề nghị cô.

Lạc Nghiên Vũ tròn to mắt, không vui nói: "Mời cậu làm rõ ràng, tôi là tới làm gia sư của cậu, mà không phải là người giúp việc!"

Tên đáng chết, lại dám sai cô đầm lưng, xoa bóp giúp hấn? !

"Cô đừng suy nghĩ nhiều quá, coi như cô là ‘ thư đồng ’ của tôi thì được rồi!" Nhạc Quân Lỗi buồn cười nhìn gương mặt tức giận của cô.

Thư đồng? Thế mà hấn cũng nghĩ ra được! Nhưng là tốt, rất thích hợp .

"Vậy có muốn tôi giúp cậu mài mực hay không?" Khóe miệng Lạc Nghiên Vũ giương lên một nụ cười tinh quái.

Nhạc Quân Lỗi không có đáp lời, chỉ là nhàn nhạt cười, tiếp tục cúi đầu chăm chỉ học tập.

Lạc Nghiên Vũ nhìn hấn, càng nhìn càng cảm thấy đáng dấp của hấn thật sự rất đẹp mắt!

Hai bên mày kiếm dày lại đen, hai tròng mắt sâu thẳm giống như hồ nước, mũi rất cao và thẳng, hơn nữa môi mỏng đẹp đẽ cong lên, tổ hợp lại có thể khiến ánh mắt của người khác không thể dời khỏi khuôn mặt tuấn tú đó; còn có phong cách lạnh lùng bên ngoài càng tăng thêm sức quyến rũ mê người của hấn.

Tuy hấn biết trong trường học nhất định là có rất nhiều nữ sinh ngưỡng mộ hấn, nhưng hấn không biết mình sẽ thích mẫu con gái như thế nào?

Ai nha, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì! Hấn thích mẫu con gái như thế nào, cũng không liên quan tới cô, cô làm tốt chuyện của chính mình là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Qua một nghỉ hè, Nhạc Quân Lỗi thăng lên lớp mười hai, Lạc Nghiên Vũ cũng thành sinh viên ĐH năm 3.

Lên lớp mười hai việc học tăng thêm nhiều, cũng sắp phải đối mặt với cuộc thi quan trọng nhất của cả đời, bình thường học sinh cấp ba luôn là nom nớp lo sợ nghênh đón mỗi một ngày đến, thời gian đi học cũng kéo dài, vì chính là hy vọng có thể thi đậu một trường đại học tốt.

Chỉ là, những tình huống này hoàn toàn không thấy được ở trên người của Nhạc Quân Lỗi. Hấn vẫn dễ dàng ứng phó bài vở nặng nề ở trường học, lại thêm vẫn duy trì được danh hiệu học sinh ưu tú nhất trường, khiến các thầy giáo trong trường học đều cho là mình nhìn lầm rồi, cũng cảm thấy thật khó hiểu bởi vì bạn học sinh này trước kia luôn làm bọn họ phải đau đầu nhức óc nhưng bây giờ lại biến thành một học sinh cực kỳ nổi trội xuất sắc!

Thời gian tan học đến, trước cổng một trường trung học đệ nhị cấp tư nhân ào ào tuôn ra một nhóm lớn học sinh cấp 3, nam có nữ có, tốp năm tốp ba cười cợt rồi tức giận mắng nhau, nhìn không ra chút mệt mỏi nào của một ngày học, mà trên đường cái giao thông cũng bởi vậy biến loạn một lúc.

Đám đông ít dần đi thì Nhạc Quân Lỗi mới chậm rãi đi ra khỏi cửa trường, cũng như thường ngày bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi đó làm cho rất nhiều người nhìn chăm chú.

Lạc Nghiên Vũ liếc mắt một cái liền thấy hấn bởi vì hấn luôn là tiêu điểm khiến người khác phải nhìn chăm chú, nghĩ thầm hấn rốt cuộc đã xuất hiện, cô đã ở chỗ này chờ hấn rất lâu. Cô đang muốn vui vẻ đi về phía hấn, bỗng đứng nhìn thấy một màn cảnh tượng thú vị —

"Học trưởng Nhạc Quân Lỗi, xin chờ một chút!"

Hai nữ học sinh mặc đồng phục trường học giống Nhạc Quân Lỗi ngăn trở hấn. Về mặt Nhạc Quân Lỗi vẫn không chút thay đổi nhìn người trước mặt, đợi bọn họ mở miệng.

Nhìn ra được trong đó có một cô gái có vẻ khá ngượng ngùng, gương mặt đỏ như lửa, hai mắt không dám nhìn thẳng vào Nhạc Quân Lỗi. Người bạn đứng bên cạnh lấy tay đẩy đẩy cô gái đó một cái, khích lệ cô gái tăng thêm can đảm.

Nhạc Quân Lỗi đã hết kiên nhẫn để chờ đợi, đang muốn lướt qua họ rồi đi, cô gái ngượng ngùng đó sợ hãi nói:

"Học trưởng, em thích anh!" Cô lấy hết dũng khí thổ lộ với người trong lòng.

Ngay từ lúc thật lâu trước kia, ở nơi lần đầu tiên cô nhìn thấy học trưởng đánh nhau mà khi bị thầy chủ nhiệm dạy bảo, cảnh cáo, gương mặt của anh vẫn đẹp trai anh tuấn, lãnh khốc, bướng bỉnh bất tuân như thế, liền thật sâu hấp dẫn cô.

Hôm nay, ở dưới sự khích lệ của bạn tốt cô thật vất vả, đem lòng thầm mến anh bấy lâu nay thổ lộ ra với anh, không biết được học trưởng sẽ phản ứng như thế nào.

Nhàm chán! Tại sao lại một người nữa tới? Tình huống này hấn đã gặp phải nhiều lần lắm rồi.

Hấn lạnh lùng thốt: "Đáng tiếc, tôi không thích cô." Từ trước đến giờ hấn chính là không chút lưu tình cự tuyệt, một chút cũng mặc kệ người ta sẽ có đau lòng thế nào.

Nói xong, hấn cũng không quan họ có phản ứng gì, lập tức cất bước rồi đi. Chợt hấn nhìn thấy Lạc Nghiên Vũ, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Sao lại đến đây?" Hấn bình tĩnh đi tới chỗ Lạc Nghiên Vũ hỏi.

"Tôi xem cậu cự tuyệt con gái như thế nào a!" Lạc Nghiên Vũ bày ra trò đùa trêu chọc hấn. "Cậu xem đi, cô gái kia bởi vì bị cậu cự tuyệt mà bộ dạng giống như chuẩn bị khóc rồi kia."

Cô nhìn về phía sau cách hấn không xa là hai nữ sinh đó, mà họ nhìn lại bên này một cái, sau đó liền đau lòng bước đi thẳng.

"Chuyện này không liên quan tới tôi!" Nhạc Quân Lỗi nhàn nhạt nói.

Lạc Nghiên Vũ không đồng ý trừng mắt nhìn hấn, "Cậu thật vô tình! Dù sao người ta cũng là vì cậu nha!" Thật không đáng thay cho cô gái kia! Không cảm kích coi như xong, còn nói lời như thế!

Nhạc Quân Lỗi đối với lời nói của cô không cho là đúng, chỉ nói: "Cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi."

"Hôm nay tôi được lĩnh tiền lương, tới mời cậu đi ăn bữa tối." Quay trở lại ý định, Lạc Nghiên Vũ cười nói ra ý nghĩ.

"Hả?" Nhạc Quân Lỗi nhú mày hỏi.

"Cũng không có gì a! Cậu cũng biết tôi làm gia sư cho cậu làm thật sự rất thoải mái, còn lĩnh nhiều tiền lương như vậy, tôi tính đi tính lại, liền muốn hỏi báo cậu một chút a!"

"Thế nào? Lương tâm trời dậy sao?"

"Tôi luôn luôn không có lương tâm hay sao?" Cô bắt mắt nói.

"A, thật sao?" Giọng hoài nghi.

"Nhạc Quân Lỗi, có đi hay không thì tùy cậu, đừng ở đó mà nói nhảm nữa!" Lạc Nghiên Vũ nổi giận xoay người đi.

Thật là! Nhạc Quân Lỗi này có hiểu kính trọng là gì hay không? Luôn muốn chọc giận cô.

Khóe môi Nhạc Quân Lỗi cong lên một chút cười như không cười, lặng lẽ đi theo.

Nửa giờ sau, bọn họ đi vào một nhà hàng thịt bò bít tết giá cả phải chăng.

"Cô mời tôi ăn cái này?" Nhạc Quân Lỗi hỏi.

Lạc Nghiên Vũ buồn bực hỏi ngược lại: "Đúng a! Ăn thịt bò bít tết không tốt sao?" Cô chính là nhịn đau mới hạ quyết định này.

"Tôi cho là cô sẽ mời tôi ăn một bữa đại tiệc cơ đấy."

"Đối với tôi mà nói, thịt bò bít tết chính là bữa đại tiệc rồi a!"

Nghe được cô trả lời đương nhiên, Nhạc Quân Lỗi không khỏi bật cười nói: "Nhưng mà, tôi không muốn ăn thịt bò bít tết."

"Vậy cậu muốn ăn cái gì?" Không nên quá đắt, thì cô có thể chấp nhận.

"Có một nhà hàng Pháp ăn cũng không tệ lắm." Ngụ ý, hẳn muốn đi đến nhà hàng kia ăn.

Nhà hàng Pháp? Vừa nghe đã biết nhất định là nhà hàng cao cấp, khẳng định bữa ăn sẽ rất tốn kém, cô mới không có nhiều tiền để tiêu xài phung phí thế đâu!

"Đừng a! Ăn thịt bò bít tết thì tốt rồi, vừa rẻ lại vừa ăn ngon! Tuy rằng món ăn của nhà hàng Pháp kia rất tinh xảo, nhưng là ăn không đủ no lại rất đắt, thực lãng phí nha." Lạc Nghiên Vũ cố gắng thuyết phục hẳn.

"Cô đã ăn qua món ăn ở nhà hàng Pháp đó rồi sao? Làm sao biết sẽ ăn không đủ no?" Nhạc Quân Lỗi phản bác lại của cô. "Và lại, thịt bò bít tết cũng là có phân cấp bậc."

Lạc Nghiên Vũ hiểu ý tứ của hẳn, nhưng cô thật sự mời không nổi nha!

"Mặc kệ, tôi chính là muốn ăn thịt bò bít tết, cậu nghe tôi là được."

Nhạc Quân Lỗi buồn cười nhìn cô muốn đồ thừa, trong lòng không khỏi hoài nghi cô thật sự là sinh viên đại học năm thứ ba sao? Thế nào lại giống như đứa trẻ? Khó trách, hẳn luôn cảm giác mình lớn hơn cô!

"Nếu là cô muốn mời tôi ăn cơm, ăn cái gì nên là tôi làm chủ chứ?"

"Ách." Hình như là đúng như vậy! Chỉ là ——"Mặc kệ, tôi lớn tuổi hơn cậu, cậu nghe tôi là được rồi." Rốt cuộc cô chơi xấu. Nếu hẳn nói thêm một câu nữa, cô liền trực tiếp kéo hẳn đi vào, xem hẳn có thể làm gì!

Nhạc Quân Lỗi lắc đầu một cái, không thể làm gì khác hơn là thuận ý của cô, tranh cãi thêm nữa, chắc cái gì cũng không được ăn.

Chỉ là, hẳn cũng hiểu được cô là không nở tiêu tiền. Thường ngày ở chung, cũng không khó phát hiện ra cô là người chi tiêu tiết kiệm, mà thỉnh thoảng cô cũng sẽ nhắc tới gia cảnh của cô, cũng đã nói qua phần lớn tiền cô kiếm được đều là gửi về nhà làm chi phí sinh hoạt trong nhà.

Thật ra thì, hẳn có thể cự tuyệt cô mời khách; nhưng mà hẳn biết cô nhất định sẽ tức giận. Cho nên, hẳn chỉ có thể tùy ý cô đi.

Rốt cuộc, Lạc Nghiên Vũ thật vui vẻ kéo Nhạc Quân Lỗi đi ăn thịt bò bít tết.

Vừa hết giờ học, Diêu Ngọc Tiếp vội vàng cất dọn đồ rồi chạy đến tìm Lạc Nghiên Vũ.

"Nghiên Vũ, cậu phải giúp đỡ mình nha!"

"Chuyện gì? Xem cậu khẩn trương như vậy." Lạc Nghiên Vũ đang thông thả ung dung đem sách và vở ghi chép cất vào trong túi.

"Tuần sau chính là thi giữa kỳ rồi, cậu cho mình mượn vở ghi chép và đề tài khảo cổ để copy được không?"

Lạc Nghiên Vũ liếc xéo cô ấy một cái. "Biết khẩn trương?"

Diêu Ngọc Tiếp đáng thương nhìn bạn tốt.

"Ai bảo cậu thời gian này lười biếng như vậy, giờ lên lớp cũng không tới học."

"Thời tiết nóng quá, không muốn ra khỏi cửa nha!"

"Đã là mùa thu rồi, còn nóng sao?" Ngọc Tiếp lại có thể nói ra cái cớ này.

Diêu Ngọc Tiếp bĩu môi nói: "Uy lực của nắng gắt cuối thu cũng không thể khinh thường a."

"Thật phục cậu!" Lạc Nghiên Vũ đứng dậy. "Mình phải đi thư viện tìm tài liệu, thuận tiện tới đó photocopy luôn đi."

"Được!" Diêu Ngọc Tiếp cao hứng ôm lấy Lạc Nghiên Vũ. "Biết mà, chỉ Nghiên Vũ đối với mình tốt nhất thôi!"

"Đừng tăng bốc nữa, đi thôi!"

Thư viện

"In xong rồi." Diêu Ngọc Tiệp cầm tài liệu này nọ đi về phía Lạc Nghiên Vũ đang tìm sách.

"Oh, cậu giúp mình để chúng xuống cái bàn bên kia kia."

Diêu Ngọc Tiệp theo lời làm theo sau đó, trở lại bên cạnh cô. "Sớm như vậy mà cậu đã chuẩn bị cho thi giữa kỳ rồi à?"

"Không còn sớm, cách thời gian thi giữa kỳ chỉ còn có mấy ngày thôi." Lạc Nghiên Vũ chuyên tâm tìm tài liệu, không nhìn Diêu Ngọc Tiệp. "Bằng không, làm sao cậu sẽ khẩn trương tìm mình mượn vở ghi chép và đề tài khảo cổ?"

"Mượn trước mình mới thật an tâm a!" Cô là điển hình đến khi nước tới chân mới nhảy, trước mỗi lần thi chính là phải chờ tới Chủ nhật, cô mới bằng lòng đi học bài.

"Cậu thật là.....!" Lạc Nghiên Vũ không thể làm gì khác hơn liếc nhìn cô ấy một cái. "Đúng rồi, chủ nhật này trường của Quân Lỗi làm lễ kỷ niệm ngày thành lập trường sẽ tổ chức Hội chợ đấy, có đi không?"

"Không đi." Diêu Ngọc Tiệp không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt. "Ngày đó mình muốn đọc sách, ở đâu ra thời gian nhàn rỗi?"

"Ừ! Vậy mình liền tự đi." Sớm biết đáp án.

"Quân Lỗi muốn cậu đi?"

"Không phải. Là cậu ấy trong lúc vô tình nhắc tới, mình nói với cậu ấy là mình muốn đi." Vốn là hấn còn không muốn cho cô đi a! Là cô cứng rắn "Lỗi" với hấn, hấn mới miễn cưỡng đồng ý.

"Dùng mình sẽ đi sao?"

"Sẽ đi! Mấy ngày trước mình có nói cho bác ấy biết rồi." Hiện tại bác Nhạc rất tích cực bồi dưỡng tình cảm giữa hai cha con họ.

"Tình hình của bọn họ còn có thể chứ?" Diêu Ngọc Tiệp quan tâm nói.

"Coi như không tệ!" Bác Nhạc và di Trầm đến thăm hấn thì hấn thỉnh thoảng cũng sẽ trò chuyện mấy câu.

"Vậy thì tốt."

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Ván Đẻ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Chủ nhật, Lạc Nghiên Vũ đi tới trường học của Nhạc Quân Lỗi.

Hôm nay, bởi vì trường học tổ chức Hội chợ nên hấp dẫn rất nhiều người đến, Lạc Nghiên Vũ phải xuyên qua dòng người đông đúc để tìm kiếm lớp học của Nhạc Quân Lỗi.

Tìm một lát, cô rốt cuộc tìm được lớp của hấn, nhưng lại không thấy người.

"Tiểu thư, chị muốn mua cái gì?" Một đám học sinh thấy khách hàng tới cửa, nhiệt tình tiếp đón.

Lớp bọn họ bán đồ uống a! Rất thích hợp. Trời nóng bức như vậy, khó trách buôn bán tốt như vậy!

"Ách. Xin hỏi Nhạc Quân Lỗi ở đâu?"

Cô vừa hỏi như vậy, về mặt trên mặt mọi người đều thay đổi, không phải tò mò chính là mang ý muốn tìm tòi nghiên cứu một chút. Ở trường học Nhạc Quân Lỗi có tiếng là lạnh lùng, đối với nữ sinh sắc mặt lại càng không chút thay đổi, cho nên bọn họ mới có thể đối với bộ dạng của nữ sinh xinh xắn trước mắt tràn ngập hiếu kỳ cùng nghi vấn.

Cô không có mặc đồng phục, hiển nhiên không phải học sinh của trường học bọn họ, là bạn gái của Nhạc Quân Lỗi sao? Người thân? Hay là một người khác trong số những người thích Nhạc Quân Lỗi?

"Làm sao vậy?" Về mặt của bọn họ thật kỳ quái!

"Không có gì." Một nam học sinh trả lời, "Cậu ấy ở dưới tàng cây bên kia kia." Tay chỉ về một hướng.

Lạc Nghiên Vũ nhìn theo hướng tay hắn chỉ, quả nhiên thấy được hắn ngồi ở dưới tàng cây.

"Cám ơn." Cô nói cảm ơn xong, liền đi qua đó tìm hắn.

Nhạc Quân Lỗi đang ngồi tựa người vào cây đại thụ lớn, trên mặt phủ lên một quyển sách. Bỗng nhiên, quyển sách bị lấy đi, hắn mở mắt ra, đối mặt là gương mặt tươi cười của Lạc Nghiên Vũ.

"Ồ bên kia, các bạn học của cậu thì đang vội vội vàng vàng, còn cậu lại ngồi ở chỗ này hóng mát ngủ?" Lạc Nghiên Vũ đến bên cạnh hắn ngồi xuống.

"Tôi buồn ngủ. " Nhạc Quân Lỗi lười biếng nói.

"Cha cậu và dì Trầm có đến không?"

"Đã tới." Hắn nhẹ gật đầu."Là cô nói cho họ biết sao?"

"Đúng vậy! Tôi giúp cha con hai người chế tạo cơ hội bồi dưỡng tình cảm a!"

Câu trả lời của cô khiến Nhạc Quân Lỗi cảm thấy buồn cười, nụ cười nhàn nhạt ngưng trên bờ môi hắn.

"Quân Lỗi, lớp cậu đang bán đồ uống, vậy cậu mời tôi uống một cốc gì đó đi!" Thời tiết nóng bức khiến cho cô mau cảm thấy khát nước.

Nhạc Quân Lỗi nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, đứng dậy giúp cô đi mua. Chỉ chốc lát sau, hắn cầm hai cốc trà sữa trân châu đi tới, đưa cho cô một ly.

"Uống ngon thật nha!" Lạc Nghiên Vũ cao hứng .

Nhạc Quân Lỗi không lên tiếng, lặng lẽ uống.

"Ah? Làm sao những người lớp cậu vẫn cứ nhìn về phía chúng ta bên này?" Còn có khi nãy ở trước quầy hàng bọn họ cũng là như thế.

Nhạc Quân Lỗi liếc một cái, không có hứng thú trả lời: "Đừng để ý đến bọn họ." Bị mọi người nhìn chăm chú, hắn đã rất quen.

"Oh." Nhưng cô cảm thấy ánh mắt của những nữ sinh kia nhìn cô rất đáng sợ nha.

Cô cũng không biết được những người kia rất kinh ngạc khi thấy Nhạc Quân Lỗi nói chuyện phiếm với cô, lại còn giúp cô mua đồ uống, thật là khiến mọi người phải rớt mắt kính! Các nữ sinh nhìn theo vừa ao ước lại vừa đổ kị.

"Quân Lỗi, chúng ta đi dạo Hội chợ một chút đi?" Đã đến đây rồi, đương nhiên là phải đi thăm quan thật tốt a!

"Không muốn đi. "

"Cậu lười quá đó! Như vậy là không được." Lạc Nghiên Vũ đứng dậy kéo hắn."Đi đi! Coi như theo giúp tôi!"

Nhạc Quân Lỗi không cưỡng được cô, không thể làm gì khác hơn là không cam lòng bị cô kéo đi.

Đến lúc này, lại khiến mọi người trông lớn mắt hơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt Nhạc Quân Lỗi đã thuận lợi vượt qua kì thi đại học, thi đậu trường đại học đứng đầu Đài Loan, cũng thành học đệ của Lạc Nghiên Vũ và Diêu Ngọc Tiếp.

Hắn vào đại học không bao lâu, cũng bởi vì có dáng dấp bề ngoài đẹp trai anh tuấn mà trở thành nhân vật phong vân, nhưng đối với mọi người hắn vẫn duy trì vẻ lạnh lùng, nhưng là đáng về lãnh khốc của hắn ngược lại càng đưa tới nhiều sự ngưỡng mộ từ các nữ sinh hơn.

Nhạc Quân Lỗi lên đại học, Lạc Nghiên Vũ tự nhiên mà vậy không có làm công việc gia sư nữa, cô tìm một công việc khác, làm nhân viên phục vụ ở một tiệm sách. Bởi vì thế, cơ hội gặp mặt giữa cô và Nhạc Quân Lỗi cũng trở nên ít đi, phần lớn gặp mặt đều là ở trường học; mặc dù không cùng hệ, nhưng cũng cùng học một trường, vì thế hẹn nhau gặp mặt cũng dễ dàng.

Trưa hôm nay, bên trong sân bóng rổ đang diễn ra trận chung kết giải đấu bóng rổ dành cho tân sinh viên nam, do hệ quản trị doanh nghiệp thi đấu với khoa pháp luật. Toàn bộ trong sân bóng rổ chật ních người xem bóng, càng làm náo nhiệt hơn là đội cổ động viên, cổ gắng reo hò lên những âm thanh tựa như sấm vang rung trời.

Chỉ là, cẩn thận nghe, không khó phát hiện xa xa có tiếng cổ vũ hệ quản trị doanh nghiệp cổ gắng lên lớn hơn so với khoa pháp luật, nguyên nhân có điều đó, là vì trong hệ quản trị doanh nghiệp có sự góp mặt tham gia thi đấu của Nhạc Quân Lỗi. Có nhiều hơn một nửa số người tại đây đều tới là vì cổ vũ

cho Nhạc Quân Lỗi có lên, không cần phải nói, đương nhiên là phái nữ chiếm đa số, trong đó còn không thiếu sinh viên hệ khác.

"Oa! Rất đông người a!"

Sau khi Lạc Nghiên Vũ và Diêu Ngọc Tiếp ăn cơm xong, thừa dịp có thời gian chạy tới xem một chút tình hình trận đấu của Nhạc Quân Lỗi ra sao. Lúc này, trận đấu đã tiến hành được một nửa, tỉ số đang là 33-14, hệ quản trị doanh nghiệp dẫn trước.

Hai người bọn họ ở trong dòng người tìm được một chỗ có tầm nhìn khá tốt đứng xem trận bóng, vừa lúc thấy Nhạc Quân Lỗi nhảy lên ném bóng vào rổ ghi điểm, ghi thêm hai điểm nữa cho hệ quản trị doanh nghiệp, thoáng chốc tiếng hoan hô như sấm động.

"Ngọc Tiếp, không ngờ Quân Lỗi chơi bóng rổ hay như vậy!"

"Đúng a!" Tuy cô và Quân Lỗi là hai chị em họ, nhưng bởi vì lúc trước tính cách của hắn lạnh lùng cộng thêm một khoảng thời gian ngắn đã từng xuất ngoại, cho nên bọn họ không thân thiết lắm. "Mình thấy, phần lớn nữ sinh nơi này đều tới là vì Quân Lỗi."

"Mình cũng nghĩ thế." Lạc Nghiên Vũ gật đầu, nghe tiếng cổ vũ cổ lên đã biết.

Trận đấu tiến hành thuận lợi, nhìn trên sân đấu liền thấy Nhạc Quân Lỗi chính là người tiên phong dẫn đầu vượt trội nhất, thỉnh thoảng thấy hắn vọt lấy bóng, dẫn bóng, nhanh như cắt ném vào rổ ghi điểm; hoặc là thỉnh thoảng một cái ghi điểm tới 3 lần liên tục, khiến cho người xem phải hết sức đã ghiền. Chỉ là, khoa pháp luật cũng không phải là yếu binh, đám cầu thủ tấn công mãnh liệt, chờ đến có cơ hội sẽ ra tay, cũng tăng cường phòng thủ, không cho đối phương có thể lợi dụng cơ hội nữa.

Cả cuộc thi đấu vô cùng đặc sắc, cuối cùng bởi vì hệ quản trị doanh nghiệp hơn sáu điểm nên đã thắng khoa pháp luật, giành được vô địch. Kết thúc trận đấu, thành viên của 2 hệ rất có phong độ bắt tay thăm hỏi.

"Nhạc Quân Lỗi, cậu chơi bóng rất tuyệt nha!"

"Nếu không có cậu làm thủ lĩnh, mình nghĩ chúng ta chơi bóng sẽ rất vất vả."

Đồng đội của Nhạc Quân Lỗi ríu rít khen ngợi hắn. Ngược lại bản thân hắn không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nhàn nhạt nói: "Sẽ thắng đều là dựa vào sự cố gắng của mọi người mới có được."

Lời này vừa nói ra, đám cầu thủ bên nhìn nhau cười, vì bọn họ đã cố gắng, vì bọn họ đã vô địch.

"Nhạc Quân Lỗi, có rất nhiều nữ sinh tới cổ vũ cậu cổ lên nha!" Một người trong đó trêu ghẹo nói.

"Đúng vậy" Một người khác phụ họa. "Khiến chúng ta nhìn thật là vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ!"

Nhạc Quân Lỗi không để ý tới sự trêu ghẹo của bọn họ, chỉ là giống như muốn chứng minh cho lời nói của bọn họ, một đám nữ sinh ái mộ hắn chạy đến chỗ bọn họ nghỉ ngơi nói chúc mừng bọn họ, muốn nhân cơ hội gần gũi với hắn nhiều hơn một chút.

Đáng tiếc, họ cũng không có đạt được mục đích, bởi vì họ nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của Nhạc Quân Lỗi, sẽ không có dũng khí tiến lên nói chuyện với hắn.

"Quân Lỗi, không nhìn ra cậu chơi bóng rất lợi hại a! Tôi còn tưởng rằng cậu chỉ có đánh lộn là nhất thôi." Lạc Nghiên Vũ cười hi hi nói, không sợ chết đi về phía Nhạc Quân Lỗi đang dùng khăn lông lau đi mồ hôi trên mặt.

Diêu Ngọc Tiếp cười nói: "Nghiên Vũ, sao cậu nói Quân Lỗi như thế!"

"Nói một chút thôi." Cô le le lưỡi, quay qua nói với Nhạc Quân Lỗi: "Cậu chơi bóng cũng không tệ, có suy nghĩ gia nhập vào đội bóng rổ hay không?"

"Không có hứng thú!" Hắn không chút do dự đáp.

Mấy ngày nay luôn có người của đội bóng rổ tới mời hắn gia nhập, nhưng đều bị hắn cự tuyệt.

"Tại sao?" Diêu Ngọc Tiếp không hiểu.

"Không vì sao cả, chính là không có hứng thú."

"Thật đáng tiếc! Nếu có cậu gia nhập vào, thì trường đại học của chúng ta năm nay có thể mờ mờ mịt mịt một phen rồi." Lạc Nghiên Vũ thất vọng nói.

Nói đến lại thấy thật đáng xấu hổ, trường học của bọn họ mỗi lần tham gia tranh cúp với các trường đại học khác, đều là gặp phải số mệnh làm bàn đạp cho các đội khác.

"Tôi quan trọng như vậy sao?" Nhạc Quân Lỗi nhướng lên lông mày xinh đẹp.

"Cậu chơi bóng thật sự rất hay." Lạc Nghiên Vũ thật tình khen hắn.

"Tôi phải nói cảm ơn sao?" Hấn khề nhếch khóe miệng.

"Đương nhiên là muốn rồi!" Lạc Nghiên Vũ cười không ngớt.

Ở một bên người chưa từng thấy qua Nhạc Quân Lỗi cùng nữ sinh nói chuyện với nhau lâu như vậy, trong lòng bọn họ đều suy đoán thân phận của cô là gì, mà có thể nói chuyện với hấn lâu như vậy, hơn nữa hấn còn cười!

Lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, những người đang tụ tập bắt đầu giải tán, cảnh tượng tán loạn như ong vỡ tổ.

"Tôi có tiết học, đi trước." Nhạc Quân Lỗi cùng các cô chào hỏi xong, liền đi về phía lớp học.

"Quân Lỗi thay đổi rất nhiều!" Diêu Ngọc Tiếp nói ra cảm nhận.

"Hả?" Lạc Nghiên Vũ không nhìn ra hấn thay đổi chỗ nào.

"Cậu ấy trở nên thành thực hơn."

"Phải không?" Vì sao cô luôn cảm thấy bộ dáng từ trước tới giờ của hấn chính là một ông cụ non nhỉ? Ở trước mặt của hấn, cô đều không cảm thấy hấn thực sự nhỏ tuổi hơn cô.

"Đừng nói tới cậu ấy nữa, chúng ta đi ăn kem đi, được không?"

"Được!" Hôm nay vừa đúng ngày cô được nghỉ phép, không cần đi làm.

Chuông báo tan học vang lên, bình thường tất cả sinh viên đều vội vàng thu dọn đồ đạc rồi vọt nhanh ra khỏi phòng học, nhưng hôm nay các bạn học nữ tựa hồ động tác có vẻ quá chậm, sau khi ra khỏi phòng học cũng vẫn chần chừ không đi. Nguyên nhân có việc đó, là bởi vì bên ngoài phòng học có một bóng dáng anh tuấn như bất cần đời đang đứng tựa lưng vào tường chờ đợi người nào đó

"Em họ, sức quyến rũ của cậu cũng thật lớn nha!" Diêu Ngọc Tiếp trêu chọc Nhạc Quân Lỗi, cũng không quên nhìn lại xung quanh, chỉ thấy một đám bạn học nữ hoảng hốt thu hồi ánh mắt nhìn lên.

Trông mắt Lạc Nghiên Vũ liền sáng ngời lóe nụ cười, "Lần trước tôi và Ngọc Tiếp đi xem cậu chơi bóng, nói chuyện với cậu một lúc, liền bị một đám đồng học đuổi theo hỏi có quan hệ gì với cậu." Thậm chí còn có mấy học muội quen biết cũng chạy tới hỏi, thật là khoa trương!

"May mắn Ngọc Tiếp và cậu có quan hệ thân thích, nếu không hai chúng tôi sẽ bị họ truy sát, không khéo còn bị người ta nói chúng tôi trâu già gặm cỏ non!"

Nhạc Quân Lỗi không nói gì, chỉ cười nhạt một tiếng.

"Cười cái gì? Tất cả là do gương mặt này của cậu gây họa đấy!" Lạc Nghiên Vũ hơi cáu. Không có việc gì sao lớn lên đẹp trai làm chi?

Diêu Ngọc Tiếp cười với bạn tốt, nói: "Nghiên Vũ, đây cũng không phải là lỗi của Quân Lỗi." Muốn trách thì trách ghen di truyền của dượng và di quá tốt đi!

"Được rồi!" Lạc Nghiên Vũ cũng không phải là trách hấn, chẳng qua là ngôn luận thôi. "Đi ăn cơm đi! Bụng của tôi đói rồi."

Ngày hôm qua, cô gọi điện thoại hẹn Nhạc Quân Lỗi cùng ăn bữa trưa, đây cũng là nguyên nhân mà Nhạc Quân Lỗi xuất hiện ở đây.

"Xin lỗi! Mình có việc phải đi trước, hai người đi ăn nhé." Diêu Ngọc Tiếp nói.

"Oh." Lạc Nghiên Vũ gật đầu.

Sau khi Diêu Ngọc Tiếp đi, Nhạc Quân Lỗi và Lạc Nghiên Vũ tới nhà ăn gần đây của trường học dùng cơm.

"Gần đây như thế nào?" Lạc Nghiên Vũ lơ đãng hỏi.

"Không tệ." Hết sức đơn giản.

"Bác trai và di Trầm có khỏe không?"

"Khá tốt."

Bất ngờ, Lạc Nghiên Vũ bật cười.

"Làm ơn! Đừng có tôi hỏi một câu, cậu trả lời một câu được không? Như vậy đối thoại rất không thú vị nha!"

"Vậy cô muốn tôi nói cái gì?" Nhạc Quân Lỗi nhìn cô.

"Nói chút chuyện của cậu ở trường học a! Hoặc là gần đây cậu đang làm những gì nha!" Cô cười nói.

Nhạc Quân Lỗi theo ý của cô nói: "Ở trường học nếu không phải lên lớp học thì chính là bị một đám nữ sinh háo sắc cuốn lấy, như thế mà thôi, không có gì đáng nói."

Lạc Nghiên Vũ nghe được cười ha ha, thiếu chút nữa đem hạt cơm đang nhai trong miệng phụt ra, khiến Nhạc Quân Lỗi xem thường.

"Tôi không phải cô ý đâu!" Cô vội nói. "Ai bảo cậu đem những người ái mộ cậu nói thành là háo sắc! Cậu không cảm thấy cậu rất quá đáng sao?"

"Tôi nói quá đáng, sao cô còn cười đến vui vẻ như vậy?" Nhạc Quân Lỗi buồn cười hỏi.

Lập tức vẻ mặt tươi cười của Lạc Nghiên Vũ biến mất, giả nghiêm chỉnh nói: "Tôi cao hứng cười không được à?" Nhưng bên môi lại mơ hồ nhìn thấy ý cười.

Nếu như những nữ sinh kia, biết được người mà họ yêu thích gọi mình là háo sắc, không biết trên mặt họ sẽ có vẻ mặt như thế nào? Cô thật sự rất muốn... nhìn một chút nha! Chỉ là, Quân Lỗi cũng thật tuyệt! Không thích người ta coi như thôi đi, cần gì nói bọn họ là háo sắc!

Bất chợt, một giọng nữ đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Học đệ, cậu cũng tới đây ăn cơm à?"

Nhạc Quân Lỗi không có biểu cảm gì, chỉ nhân nhật gật đầu một cái.

Lạc Nghiên Vũ ngồi bên cạnh hần lặng lẽ hỏi: "Cô ấy là ai vậy?" Dáng đáp không tẻ, ăn mặc cũng rất xinh đẹp.

"Học tỷ, ĐH năm 3." Hần nhẹ giọng nói ở bên tai cô.

Bọn họ không có chú ý tới tư thế nói chuyện bây giờ của bọn họ khá thân mật, khiến Dương Ngọc Lâm nhìn thấy vô cùng ghen tỵ.

"Tôi có thể ngồi cùng hai người được không?" Cô ta tươi cười rạng rỡ hỏi.

"Được!" Lạc Nghiên Vũ vui vẻ đáp lại, không nhìn thấy Nhạc Quân Lỗi nhú mày.

Dương Ngọc Lâm vui mừng liền chọn chỗ bên cạnh Nhạc Quân Lỗi ngồi xuống, rốt cuộc có cơ hội cùng hần nói chuyện. Trước đây có nhiều lần cô ta ý vào thân phận mình là học tỷ muốn nói chuyện phiếm với hần, nhưng mỗi lần đều nói không tới hai câu, hần đã đi rồi.

Cô ta ngồi xuống, không khí lập tức trở nên lúng túng, Lạc Nghiên Vũ không biết phải nói cái gì với Dương Ngọc Lâm, mà Nhạc Quân Lỗi chỉ lo ăn cơm, có thể nói "Lạnh" đến cực điểm.

Lạc Nghiên Vũ đưa tay lên lén kéo ống tay áo của Nhạc Quân Lỗi, muốn hần nói đôi lời, hần có nói cũng chỉ là một câu lạnh nhạt, hình như là nói: chuyện không liên quan đến tôi, tự mình giải quyết!

Cô không thể làm gì khác hơn là cười cười với Dương Ngọc Lâm nói: "Tôi xin tự giới thiệu về mình một chút, tôi tên là Lạc Nghiên Vũ, hệ thương mại quốc tế năm thứ tư."

"Thì ra là học tỷ a! Em là Dương Ngọc Lâm, hệ quản trị doanh nghiệp năm thứ ba." Cô ta cười rục rờ như hoa, chuyển sang Nhạc Quân Lỗi nói: "Học đệ, tìm thời gian khoa mình tự hợp được không?" Cứ như vậy, cô ta lại có cơ hội có thể chung đụng với hần.

Ở đại học, vì để cho sinh viên đại học năm nhất vừa mới vào học thích ứng được hoàn cảnh, bình thường sẽ an bài một tới hai vị học trưởng hay học tỷ hướng dẫn, cứ như thế tiếp tục truyền lại, các học trưởng học tỷ, cùng với học đệ học muội liền tạo thành một gia đình. Mà gia đình này có lúc sẽ tìm thời gian tụ họp gặp mặt, trong lúc đó ít nhiều cũng có chút liên hệ tình cảm với nhau, mà hình thức tụ hội này được gọi là "Gia tự".

"Không rảnh." Hần lạnh lùng ngay cả liếc nhìn cô ta một cái cũng không có.

Gặp phải sự cự tuyệt này, Dương Ngọc Lâm chỉ cười xấu hổ, không nản chí nói: "Cuối kỳ thi sắp tới, có cần tôi giúp gì không."

Lời nói của cô ta còn chưa nói xong, liền bị Nhạc Quân Lỗi cắt ngang: "Không nhọc học tỷ hao tâm."

Liên tiếp hai lần bị khước từ, Dương Ngọc Lâm có vẻ hết sức thất vọng, hai tròng mắt buồn bã nhìn hần.

Thấy tình huống như vậy Lạc Nghiên Vũ quả thực rất muốn bật cười, cô lại lần nữa thấy được vẻ lãnh khốc của Nhạc Quân Lỗi. Cũng không ngờ sức hấp dẫn của hần lại lớn đến thế, ngay cả học tỷ lớn hơn hần cũng từ trận.

"Học tỷ, chị và học đệ quen biết nhau như thế nào?" Dương Ngọc Lâm thấy không thể trò chuyện được với Nhạc Quân Lỗi, ngược lại quay ra tìm hiểu quan hệ giữa hai người bọn họ.

Cô ta rất ghen tỵ bởi vì cô có thể thân thiết với học đệ như vậy!

"Tôi. . . ." Lạc Nghiên Vũ muốn trả lời, lại bị Nhạc Quân Lỗi cướp đi quyền phát ngôn: "Học tỵ, chuyện này dường như không liên quan đến cô."

Ánh mắt của hán lạnh lẽo ép Dương Ngọc Lâm lại không dám mở miệng. Hán thấy Lạc Nghiên Vũ ăn được cũng không ít, không nói hai lời đứng dậy rời đi, Lạc Nghiên Vũ cũng đành phải đi theo ra ngoài.

"Quân Lỗi, dù sao người ta cũng là học tỵ của cậu, cần gì lạnh lùng với cô ấy như vậy, nói thêm mấy câu cũng có sao đâu!" Ra khỏi phòng ăn, Lạc Nghiên Vũ nhắc đi nhắc lại với hán.

"Cô không cần phải đề ý đến nhiều như vậy."

Cô trừng mắt nhìn hán, trong miệng lầu bầu nói: "Cái gì chứ! Tôi là vì muốn tốt cho cậu nha! Nói xong tôi lại giống như xen vào việc của người khác. Ngày nào đó người khác đều bỏ mặc cậu thì xem cậu muốn tỏ vẻ thế nào!"

Tuy cô nhỏ giọng nói, nhưng nỗ lực của Nhạc Quân Lỗi thật tốt nên nghe được rất rõ ràng, hán nhếch lên nụ cười yếu ớt: "Cô đang nói cái gì?" Hán biết rõ còn hỏi.

"Không có, không có gì." Lạc Nghiên Vũ cười đến rất giả dối, "Cậu trở về trường học đi! Tôi phải đi làm việc rồi." Nói xong, cô chạy nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Sau khi thi xong kì thi tốt nghiệp vào tháng năm, Lạc Nghiên Vũ từ bỏ công việc ở tiệm sách, chuyên tâm đi tìm công việc chính thức; còn Diêu Ngọc Tiếp lại vội vàng chuẩn bị mọi thứ để ra nước ngoài du học.

Hôm nay, Diêu Ngọc Tiếp hẹn Lạc Nghiên Vũ ra ngoài uống cà phê.

"Nghiên Vũ, cậu tìm công việc như thế nào rồi?" Diêu Ngọc Tiếp quan tâm hỏi.

Lạc Nghiên Vũ thở dài một cái, nói: "Phòng vấn vài nơi, đều nói chờ thông báo, mình xem ra không có gì hy vọng."

"Đừng nản chí, gần đây kinh tế đang đình trệ, muốn tìm một công việc không phải dễ dàng."

"Đúng vậy a" Lạc Nghiên Vũ cười cười. "Ngày hôm qua mình đi phỏng vấn ở mấy công ty, chỉ là còn thiếu có một trợ lý hành chính, mà nghe nói có tận vài trăm người đến phỏng vấn, trong đó còn có rất nhiều người là thạc sĩ, tốt nghiệp tiến sĩ, thật là đáng sợ!"

Theo như cái này thì, đường tìm việc của cô sẽ khá nháp nhô đây.

"Từ từ tìm, sẽ sớm tìm được thôi." Diêu Ngọc Tiếp khích lệ cô. "Có muốn mình giúp cậu một tay hỏi một chút xem công ty của dương mình có thiếu người hay không?"

Lạc Nghiên Vũ lắc đầu một cái. "Mình đã hỏi rồi, Bùi Á gần đây không thiếu người."

"Như vậy a!" Diêu Ngọc Tiếp âm thầm suy nghĩ ở trong lòng, cô dứt khoát phải xin dương vận dụng quan hệ bằng mọi cách giúp Nghiên Vũ an bài một công việc mới được. Nghiên Vũ đã giúp dương nhiều như vậy, tin tưởng dương sẽ không cự tuyệt. U! Cứ làm như thế được rồi. Chờ làm xong chuyện, rồi mới nói với Nghiên Vũ đi.

"Đừng chỉ nói tới mình, chuyện cậu ra nước ngoài đã chuẩn bị ra sao?"

"Mọi thứ đều đã ổn, chỉ chờ đến lễ tốt nghiệp nữa thôi."

"Thời gian trôi qua thật mau!" Lạc Nghiên Vũ cảm khái nói. "Cảm giác trước đây không lâu chúng ta còn là sinh viên năm nhất ngơ ngác ngác, chớp mắt một cái đã tốt nghiệp rồi."

Hồi tưởng lại bốn năm đã qua, cô nếu không phải đi học thì chính là đi làm thêm, thời gian ở nơi này cuộc sống thiếu thốn trôi qua thật nhanh.

"Đúng a! Bốn năm cứ như thế mà đã qua rồi." Trong lòng Diêu Ngọc Tiếp cảm thấy nuối tiếc.

"Ngọc Tiếp, sau khi cậu đến Anh quốc, nhất định nhớ phải giữ vững liên lạc với mình nhé!" Lạc Nghiên Vũ rất không đành lòng bạn tốt duy nhất phải ra nước ngoài du học.

"Có một câu nói hay nói, ‘ đây là một nhất định phải rồi’ là đúng nha!"

Họ bèn nhìn nhau cười, trong tươi cười bao hàm một tình bạn thắm thiết.

Mấy ngày sau, Diêu Ngọc Tiếp mang đến một tin tức tốt cho Lạc Nghiên Vũ.

"Nghiên Vũ, ở phòng kế toán của Bùi á thiếu một kế toán viên, dường như muốn mời cậu đến thử việc."

"Thật?" Ánh mắt của cô sáng lên, ngay sau đó nghĩ đến ——"Cậu đến nhờ bác Nhạc giúp đỡ mình sao?"

"Không sai, mình là muốn làm như vậy, nhưng đã bị Quân Lỗi giành trước một bước rồi."

"Quân Lỗi?" Lạc Nghiên Vũ khá kinh ngạc.

"Đúng vậy a, không ngờ em họ mình tốt với cậu như thế!" Có thể là Nghiên Vũ giúp hắn bỏ khúc mắc, cho nên muốn hỏi đáp cô ấy đi! Diêu Ngọc Tiếp trầm nghĩ vậy.

"Vậy mình phải cảm ơn cậu ấy mới được." Công việc đã được an bài, Lạc Nghiên Vũ như để xuống được một tảng đá lớn nặng nề ở trong lòng, trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều. Mặc dù là đi cửa sau, nhưng vì trở ngại, vướng mắc về vấn đề thực tế, cô cũng không cố tỏ ra thanh cao nữa. Hơn nữa coi như đây là tấm lòng của Quân Lỗi, cũng không uống công cô quan tâm tới hắn như vậy.

Buổi tối hôm đó, Lạc Nghiên Vũ chạy tới tìm Nhạc Quân Lỗi.

"Quân Lỗi, cảm ơn cậu."

"Cảm ơn tôi cái gì?" Nhạc Quân Lỗi ngồi ở trên ghế sa lon miễn cưỡng nhìn cô.

"Chuyện công việc."

Thì ra là chuyện này."Chuyện nhỏ thôi." Đáy mắt hắn thoáng qua một tia quỷ quyết, rất nhanh che giấu khiến người khác không thể phát hiện ra.

(Ed: LNV sắp miệng sói rồi.hồ hô)

"Dù như thế nào, vẫn là cảm ơn cậu!"

Bác Dương bưng ra một đĩa dưa hấu."Cậu chủ, Nghiên Vũ, tới ăn dưa hấu giải nhiệt đi."

"Dạ! Cảm ơn bác Dương." Lạc Nghiên Vũ không khách khí lấy dưa hấu ăn.

"Nghiên Vũ, cháu có về gầy đi." Bác Dương quan tâm hỏi.

"Không có bác Dương nấu bữa đêm cho cháu ăn, đương nhiên sẽ gầy đi." Miệng cô trả lời ngọt .

Khi cô làm gia sư cho Nhạc Quân Lỗi thì bác Dương đều chuẩn bị bữa đêm cho bọn họ ăn, khi đó cũng bởi vậy mà cô mập lên mấy kí lô.

"Vậy sau này cháu có rảnh thì thường đến đây nhé, bác Dương giúp cháu chuẩn bị đồ ăn thật ngon."

"Có thể không?" Lạc Nghiên Vũ nhìn về phía Nhạc Quân Lỗi, cô chưa từng quên hắn mới là chủ nhà.

"Tôi không có vấn đề." Nhạc Quân Lỗi nhàn nhạt nói.

"Vậy tôi nhất định sẽ thường tới." Cô mừng rỡ nói.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Giữa tháng sáu, Lạc Nghiên Vũ chính thức thoát khỏi thân phận sinh viên, trở thành nhân viên văn phòng sáng chín chiều năm; Diêu Ngọc Tiếp cũng bay đi Anh quốc tiến hành cuộc sống lưu học sinh của cô ấy.

Lạc Nghiên Vũ biết mình không phải do con đường chính đáng để được tiến vào Bùi á làm việc, cho nên ở trong công việc cô đặc biệt nghiêm túc, chỉ sợ người khác nói lời ong tiếng ve.

Có lẽ là bởi vì cô làm việc nghiêm túc, đối xử với mọi người lại thân thiết hiền hoà, nên các đồng nghiệp cũng đối xử với cô rất tốt, có lúc cô có cái gì không hiểu, bọn họ cũng rất vui lòng chỉ bảo cho cô, đến nỗi cô rất nhanh thích ứng được với hoàn cảnh mới này.

"Nghiên Vũ, hôm nay tan tầm có tiết mục gì không?" Đồng nghiệp Giang Linh hỏi.

Đang sắp xếp tư liệu, Lạc Nghiên Vũ ngẩng đầu lên trả lời: "Không có." Cô nếu không phải về nhà thì chính là tới chỗ Nhạc Quân Lỗi kia ăn cơm, sao có cái tiết mục gì chứ?

Nghe được câu trả lời của cô, Giang Linh cao hứng nói: "Vậy thì tốt, hôm nay chúng ta muốn cùng người của phòng kế hoạch liên hoan, em cùng đi nhé!"

"Liên hoan?" Lạc Nghiên Vũ cảm thấy có chút buồn bực. "Tại sao muốn cùng người của phòng kế hoạch liên hoan?"

Giang Linh bật cười khi một tiếng, người mới chính là người mới, ngay cả điều này cũng không hiểu!

Cô ấy mang theo nụ cười, hạ thấp giọng nói: "Nói rõ một chút, chính là quan hệ hữu nghị!"

Lạc Nghiên Vũ lúc này mới hiểu được dụng ý đích thực của liên hoan.

Không ngờ ở công ty mà cũng có loại quan hệ này, cô còn tưởng rằng quan hệ hữu nghị là loại quan hệ thường chỉ có giữa các sinh viên với nhau thôi!

"Thế nào, có đi hay không?"

"Em không muốn đi nha."

"Tại sao? Dù sao tan việc em cũng không có chuyện gì để làm "

"Đúng vậy! Nhưng" Em cảm thấy loại hoạt động đó rất nhàm chán nha! Nhưng này câu sao có thể nói ra đây?

"Không nhưng gì cả, em theo chúng ta đi thì được rồi. Phòng kế hoạch có mấy nhân viên nam ông đáng đáp không tệ nha!" Giang Linh hưng phấn mà nói.

Đáng đáp không tệ cũng không liên quan đến cô a! Lạc Nghiên Vũ nói thầm ở trong lòng.

"Nói tóm lại, sau khi tan việc em phải chúng ta cùng đi." Trong lời nói của Giang Linh có khí thế không cho phép phản đối.

Lạc Nghiên Vũ không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Sau khi tan việc, cả nhóm người hẹn nhau chạy thẳng tới nhà hàng ăn đã đặt chỗ từ trước.

Cái bàn thật dài chia ra phái nữ, phái nam ngồi hai bên. Trong bữa tiệc, mọi người bắt đầu tán gẫu bằng cách tự giới thiệu mình, chỉ chốc lát sau không khí trở nên hết sức thân thiện.

"Quản lý của chúng tôi có một lần ở trước mặt mọi người công khai của một cô bé mới vào làm, ngay tại trận bị Tổng giám đốc bắt được, gọi vào trong phòng làm việc 'gọt' hơn nửa tiếng mới thả anh ta ra ngoài. Các người cũng không thấy được sắc mặt của anh ta nói có nhiều khó coi thì có bấy nhiêu khó coi!" Một nhân viên nam ở phòng kế hoạch vừa kể cho bọn họ nghe câu chuyện lý thú này có trong bộ phận của họ.

"Đáng đời!"

"Loại người háo sắc này nên đá ra khỏi công ty mới đúng."

"Các người có loại quản lý này thật là bất hạnh!"

Phái nữ rồi rít nói ra ý kiến của mình.

Cứ như vậy, Lạc Nghiên Vũ đang an tĩnh ăn cơm, nghe bọn họ nói chuyện lý thú trong công ty, thỉnh thoảng lên tiếng mấy câu.

Lạc Nghiên Vũ rời chỗ đi toilet, Giang Linh cũng cùng đi với cô.

"Nghiên Vũ, đã đến đây rồi, em liền buông lỏng tâm tình thật tốt mà làm quen bạn bè đi, nói nhiều một chút có sao đâu!" Giang Linh đứng ở trước gương sửa sang lại dung nhan.

"Em không biết phải nói cái gì a" Lạc Nghiên Vũ cười khổ.

Tán gẫu chuyện lý thú ở công ty, cô mới vào công ty không bao lâu, còn chưa có chú ý tới cái chuyện gì thú vị; hứng thú để nói chuyện thú vị, cô cũng

không có hứng thú gì mà nói chuyện.

"Tùy tiện nói một chút cũng không mất gì a!"

"Vâng."

Giang Linh vừa nghe cũng biết cô chỉ là đang qua loa, thôi quên đi, cô ấy cũng không muốn miễn cưỡng cô.

"Đúng rồi, em cảm thấy vị Lưu tiên sinh ngồi đối diện với em như thế nào?"

Lạc Nghiên Vũ cố gắng tìm kiếm lại ấn tượng. Đeo mắt kính, con người xem ra lịch sự, liền theo cảm giác của cô mà nói: "Không tệ."

"Em cũng cảm thấy như thế?" Giang Linh cao hứng lôi kéo Lạc Nghiên Vũ nói: "Chị rất vừa lòng với anh ấy, vóc người vừa đẹp mắt lại rất hài hước, chị quyết định mục tiêu của chị chính là anh ấy." Cuối cùng, còn bổ sung một câu: "Em đừng giành với chị nhé"

Ánh mắt sắc bén của cô ấy khiến Lạc Nghiên Vũ sợ đến mức vội vàng nói: "Yên tâm, yên tâm, em không có hứng thú với anh ta đâu."

Thấy bộ dáng cô kinh hoàng, Giang Linh cười ha ha. "Đùa với em thôi!"

Lạc Nghiên Vũ thờ phào nhẹ nhõm.

"Được rồi, chúng ta mau đi ra, nếu không, bọn họ còn tưởng rằng chúng ta đã xảy ra chuyện gì."

Sau khi dùng bữa xong, đám người bọn họ dời đi trận địa đi tới một PUB nổi danh chơi.

Lạc Nghiên Vũ một thân một mình ngồi ở chỗ uống nước trái cây, tất cả các đồng nghiệp đều đã đi xuống khiêu vũ.

Đây là lần đầu tiên cô tới PUB, vốn là cô không muốn, nhưng chối từ không được yêu cầu của bọn họ, không thể làm gì khác hơn đành phải theo tới.

Nhìn trong sàn nhảy cả trai lẫn gái đều nhiệt tình lắc lư thân hình, nhưng Lạc Nghiên Vũ một chút cũng không cảm thấy hưng phấn, ngược lại cảm giác mình cùng bọn họ không hợp nhau.

Giang Linh quả thực đem mục tiêu tập trung ở vị Lưu tiên sinh kia, nhìn cô ấy vẫn khiêu vũ kè kè bên anh ta, hai người không biết nói những gì, cười đến hết sức vui vẻ.

Kết thúc một vũ điệu, các đồng nghiệp lục tục trở lại chỗ ngồi.

"Hô! Nhảy thật quá đã!"

"Đúng thế a!"

"Nghiên Vũ, đáng lẽ cô nên ra nhảy." Nữ đồng nghiệp cùng ngành với Lạc Nghiên Vũ nói như thế.

"Đúng vậy! Lạc tiểu thư, cô không cần quá khách khí." Các nam đồng nghiệp đều nói.

Bọn họ cứ anh một lời tôi một câu, nói đến khiến Lạc Nghiên Vũ không thể không xấu hổ.

"Thật sự xin lỗi! Hôm nay tôi có chút không thoải mái, cho nên." Cô vội vàng tìm một cái cớ.

"Hoá ra là như thế a! Khó trách Lạc tiểu thư an tĩnh như vậy." Lưu tiên sinh người mà Giang Linh thích lộ ra nụ cười nói.

"Chúng tôi còn tưởng rằng Lạc tiểu thư chán ghét chúng tôi cơ đấy!"

"Tôi không có." Lạc Nghiên Vũ gấp gấp phủ nhận.

Giang Linh thấy thế, liền giúp Lạc Nghiên Vũ nói chuyện. Cô cười cười nói: "Ai nha! Nghiên Vũ là người mới, các người chớ bắt nạt cô ấy."

"Cũng chỉ là đùa một chút thôi." Lưu tiên sinh cười nói.

Cả nhóm người ngồi lại một lát, mới kết thúc buổi tụ hội này.

Ngày nghỉ cuối tuần, Nhạc Quân Lỗi tới tìm Lạc Nghiên Vũ đi xem phim.

"Không ngờ cậu lại muốn tìm tôi đi xem phim." Ngồi ở trên xe của Nhạc Quân Lỗi, Lạc Nghiên Vũ cười rục rờ.

Nhạc Quân Lỗi liếc mắt nhìn cô một cái: "Giết thời gian."

"Hóa ra là muốn tôi cùng giết thời gian với cậu!" Lạc Nghiên Vũ mím môi.

"Không phải vậy sao?" Nhạc Quân Lỗi nhún mày.

"Thật không có thành ý!" Cô còn tưởng rằng hắn là cảm động và nhớ tới cô đối xử tốt với hắn, cho nên mời cô đi xem phim.

Cô chán nản nhìn trong xe một chút, trong lúc bất chợt nhảy ra một câu: "Tôi rốt cuộc biết được những học muội tại sao ‘ bám ’ cậu như vậy."

"Hả? Nói nghe một chút." Trên mặt hắn chứa đựng ý cười hứng thú thật sâu.

"Bởi vì cậu lớn lên đẹp trai, hơn nữa lại có xe thể thao cao cấp như vậy thay vì đi bộ, họ còn có thể không đem cậu trở thành bạch mã hoàng tử trong suy nghĩ lý tưởng của mình được sao?" Hắn quả thực là một người tập hợp cho ưu tú xuất sắc, khiến người ta phải ao ước.

"Vậy còn cô?"

"Tôi?" Cô không hiểu. "Tôi thì thế nào?"

"Đối với tôi như thế, cảm giác của cô như thế nào?" Hắn lơ đãng hỏi.

"Cái này sao." Cô quan sát hắn, một lát mới chậm rãi nói: "Thành thật mà nói, lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tôi là có một chút động lòng, bởi vì cậu thật sự rất đẹp trai xuất sắc! Nhưng, sau đó nghĩ đến cậu là em họ của Ngọc Tiếp, liền hoàn toàn không có một chút mơ mộng nữa."

"Tại sao?" Giọng điệu của hắn trầm xuống.

"Bởi cậu là em họ của Ngọc Tiếp, cho nên cảm giác cũng coi như là em trai của tôi a!" Lạc Nghiên Vũ trả lời đương nhiên.

Nhạc Quân Lỗi không lên tiếng, mặt không chút thay đổi, với một bộ dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

"Quân Lỗi, cậu làm sao vậy?" Cô nói sai cái gì rồi sao?

"Không có gì." Hắn bình thản trả lời. "Công việc thuận lợi không?" Hắn chuyển đề tài khác.

"Không tệ a!" Cô vui vẻ nói. "Đúng rồi, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nếu trong tương lai cậu tiếp nhận sự nghiệp của ba cậu, tôi không phải biến thành cấp dưới của cậu rồi sao?"

"Không sai." Cái này thì có vấn đề gì?

"Như vậy về sau địa vị của tôi liền thấp hơn cậu một bậc rồi." Trước kia dù sao cũng là gia sư dạy kèm tại nhà của hắn, còn là học tỷ nữa, nhưng sau này sẽ phải trở thành cấp dưới của hắn, sự khác biệt cũng thật lớn!

Thì ra là cô đang phiền não chuyện này! Nhạc Quân Lỗi không khỏi bật cười.

Mười mấy phút sau, bọn họ đi tới một rạp chiếu phim rất náo nhiệt.

"Thật nhiều người nha!" Lạc Nghiên Vũ nhìn thấy có mấy hàng người đứng xếp hàng thật dài trước cổng rạp chiếu phim.

Nhạc Quân Lỗi cau mày, tựa hồ cho rằng quyết định đến xem phim là sai.

Nhìn ra phản ứng của hắn, Lạc Nghiên Vũ nói: "Hôm nay là ngày nghỉ, đương nhiên sẽ có rất nhiều người đến xem."

Không đợi hắn nói chuyện, cô tự mình lôi kéo hắn đi tới một hàng ngũ trong đó đứng xếp hàng. Mới vừa rồi bọn họ đã bàn xong muốn xem bộ phim nào rồi.

"Quân Lỗi, cậu đi mua một ít đồ ăn, để lát nữa mang vào rạp chiếu bóng ăn, được không?" Khi xem phim cô nhất định phải vừa ăn vừa xem.

"Tự mình đi mà mua." Đã đưa cô đến xem phim, lại còn yêu cầu nhiều như vậy!

"Cậu đi mua! Còn tôi ở chỗ này xếp hàng a" Hai tay Lạc Nghiên Vũ chấp lại cầu xin hắn. "Vì nữ sĩ phục vụ là vinh hạnh của nam sĩ nha!"

"Cô thật phiền phức." Nhạc Quân Lỗi nhìn cô cười, "Muốn mua cái gì?" Xem như là thỏa hiệp.

"Popcorn (bóng), đồ uống. Cũng có thể!"

Nhạc Quân Lỗi chấp nhận đi mua đồ.

Lạc Nghiên Vũ buồn cười nhìn bóng lưng của hắn, đột nhiên phát hiện ra dường như hắn đối xử với mình rất tốt, chỉ cần cô yêu cầu, hắn sẽ làm tất cả.

Xa xa nhìn theo hắn, cô chú ý tới xung quanh hắn có rất nhiều phụ nữ đều đã mở to hai mắt nhìn hắn từ lâu, cô nghĩ thầm rằng hắn không biết được mình lại có thể khiến bao nhiêu thiếu nữ say mê mê mẩn như thế.

Có một đôi tình lữ trẻ tuổi thừa dịp lúc Lạc Nghiên Vũ mất tập trung chen ngang đi vào, cô thu hồi lại ánh mắt đúng lúc phát hiện đến chuyện này, bắt mắt nói:

"Tại sao hai người có thể chen ngang?"

"Nào có?" Đôi tình lữ kia không thừa nhận.

"Hai người lại có thể nói dối mà không chớp mắt!" Lạc Nghiên Vũ tức giận nói.

"Nhường cho chúng tôi đứng xếp hàng trước cũng sẽ không mất gì nha!" Người phụ nữ hung ác nói.

Nghe một chút xem lời nói của cô ta có ý gì đây?! Sao con người bây giờ lại không có lòng xấu hổ như thế? Rõ ràng mình không đứng, vậy mà còn hung dữ với người khác!

"Này! Các người. . . ." Bọn họ cho rằng mình có hai người, cô sẽ không dám hung dữ lại với bọn họ, phải không?

"Làm sao vậy?" Nhạc Quân Lỗi mua đồ xong trở lại, liền nhìn thấy cô có vẻ tức giận.

"Quân Lỗi, " Cô kéo tay của hắn, tức giận nói với hắn nói: "Bọn họ chen ngang!"

Hiểu rõ đại khái về tình huống, Nhạc Quân Lỗi nhân nhạ nhìn về phía đôi tình lữ kia nói: "Mời các người xếp hàng."

Người phụ nữ đó nhìn thấy bộ dáng trẻ tuổi tuấn tú của Nhạc Quân Lỗi, ánh mắt sáng lên, vốn là bộ dáng hung ác nhất thời biến thành e lệ thẹn thùng, Lạc Nghiên Vũ thấy được thực cảm thấy không thể tin được.

Người đàn ông kia thấy bạn gái vẫn nhìn chăm chăm vào người con trai ở trước mắt, trong lòng hết sức tức giận, như tên côn đồ nói: "Chúng tôi không muốn, cậu có thể làm gì được?"

"Là không thể làm gì." Nhạc Quân Lỗi với vẻ mặt lạnh lùng nói. "Chẳng qua, mời xem phía sau một chút."

Những người xếp hạng phía sau đôi tình lữ đó nếu không phải dùng ánh mắt hung tợn, thì chính là mang theo ánh mắt trợn trừng nhìn chăm chăm họ, có rất người tỏ thái độ không hài lòng với hành vi dám chen ngang của họ.

Đôi tình lữ đó cả kinh, lập tức chạy trời chết, không dám phách lối nữa.

"Hừ! Xem bọn họ sau này có dám chen ngang nữa không!" Lạc Nghiên Vũ hả hê nói.

Nhạc Quân Lỗi lẳng lặng nhìn đáng vẻ cô cười.

Sau khi mua vé vào rạp, bọn họ tìm được chỗ ngồi ngồi xuống.

Trong thời gian chờ đợi chiếu phim, Lạc Nghiên Vũ vừa ăn Popcorn vừa nhìn chung quanh.

Bỗng dưng, cô nhìn thấy người quen, là Giang Linh và vị Lưu tiên sinh của phòng kế hoạch. Nhìn động tác thân mật của hai người đấy, trong lòng cô thầm nghĩ chẳng lẽ hai người này đã trở thành một đôi rồi sao? Quả thật như thế, cô thật không thể không bội phục Giang Linh! Mới qua mấy ngày, mà đã phát triển nhanh như vậy. Nếu Giang Linh biết được cô nhìn thấy bọn họ hẹn hò, không biết có giật mình hay không? Cô nghĩ tới ý nghĩ xấu, không tự chủ được bật cười.

"Cô đang cười cái gì?" Nhạc Quân Lỗi miễn cưỡng nhìn cô cười mà không giải thích được.

"Tôi thấy được đồng nghiệp ở công ty."

"Chuyện này thì có gì đáng buồn cười?"

"Không có gì!" Lạc Nghiên Vũ cười tùm cho qua.

Thứ hai, là một vòng công việc bắt đầu.

"Chào buổi sáng, Nghiên Vũ."

"Chào buổi sáng."

"Em cười rất cổ quái đó!" Giang Linh kỳ quái nhìn cô.

"Nào có!" Lạc Nghiên Vũ phủ nhận, giống như vô ý hỏi: "Ngày nghỉ có đi chơi không vậy?"

Giang Linh liền đỏ mặt, lập tức trả lời: "Không có nha!"

"Hả?" Lạc Nghiên Vũ kéo dài thanh âm "Không có đi xem phim sao?"

"Ah, sao em biết được?" Giang Linh nghi ngờ hỏi, nhưng khi cô thấy được vẻ mặt tươi cười mập mờ của Lạc Nghiên Vũ liền hiểu rõ. "Em nhìn thấy chị?"

"Chính xác mà nói, là thấy ‘ hai người ’." Lạc Nghiên Vũ giấu cợt cô ấy.

"Trùng hợp như thế?" Giang Linh kinh ngạc.

"Đúng vậy, chính là trùng hợp như thế!" Lạc Nghiên Vũ trêu ghẹo nói. "Hai người tiến triển không tệ nha!"

"Ghét! Chớ cười người ta!" Giang Linh lộ ra nụ cười xấu hổ.

Nhìn bộ dáng của cô ấy, hẳn là đang say đắm trong bể tình rồi.

"Giang Linh, thành thật mà nói, có phải chị và Lư tiên sinh đã chính thức quen nhau rồi, đúng không?"

"Ừ!"

"Có phải quá nhanh hay không?" Mới được có mấy ngày, không khỏi quá nhanh chóng đi!

Giang Linh cười nói: "Chị cũng cảm thấy như vậy, nhưng cho rằng làm thế là đúng, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều như thế."

Tình yêu quả nhiên sẽ khiến cho người ta mất đi lý trí! Lạc Nghiên Vũ thầm nghĩ như thế ở trong lòng.

"Nghiên Vũ ở buổi quan hệ hữu nghị lần trước, em có cảm tình với người nào không? Chị có thể bảo Sĩ Hiền giúp em." Giang Linh hưng trí bưng bưng hỏi.

Sĩ Hiền chính là tên của vị Lư tiên sinh kia.

"Không cần đâu." Sau khi cô ấy có người yêu, liền muốn giúp cô dắt dây tơ hồng sao?"Cám ơn ý tốt của chị."

"Thật sự?"

Lạc Nghiên Vũ khẳng định gật đầu.

"Vậy được rồi!"

Đi ra khỏi tòa nhà trường đại học, Nhạc Quân Lỗi đi tới bãi đậu xe.

"Quân Lỗi, chờ một chút!"

Nhạc Quân Lỗi dừng lại, nhìn người gọi hắn là Phương Thế Kiệt.

Phương Thế Kiệt là bạn học cùng lớp của hắn, bởi vì trong trận bóng rổ giải tân sinh lúc đó bọn họ cùng chơi bóng mà khiến cho hai người tiến tới tình bạn hữu nghị thân thiết.

"Hiện tại có rảnh không?" Phương Thế Kiệt hỏi.

"Có chuyện gì sao?"

"Mấy người bọn mình muốn chơi một trận bóng ba đấu ba, muốn tìm cậu cùng chơi, có hứng thú không?" Có Quân Lỗi gia nhập, nhất định chơi bóng sẽ hăng say hơn.

"Được." Hoạt động gân cốt một chút, có gì không thể đây?

Nhạc Quân Lỗi thay đổi hướng đi, chuyển hướng đi tới sân bóng rổ.

Trên sân bóng rổ, mấy đại nam sinh đang nghiêm túc đánh cầu, chia làm hai đội trình diễn một trận đấu công phòng (1) hấp dẫn. Phe phòng thủ cố gắng coi chừng phòng tuyến, không để cho đối phương dễ dàng đạt được; mà từ một cuộc phản công của người cầm bóng, lại có thể tìm kiếm điểm sơ hở trong phòng thủ để đột phá.

(1) : Tấn công, phòng thủ

Nhạc Quân Lỗi dùng ánh mắt ra hiệu cho Phương Thế Kiệt đang cầm bóng, sau đó xoay người nhanh chóng chạy đến dưới rổ bóng; Phương Thế Kiệt nhận được ánh mắt ra hiệu của hắn thì ngay lập tức dẫn bóng truyền tới dưới rổ, Nhạc Quân Lỗi vừa chạm được tới bóng liền nhảy lên ném vào rổ. Nhạc quân lỗi thành công giành được hai điểm.

Khi thể lực hao hết thì bọn họ mới nguyện ý kết thúc cuộc so tài ba đấu ba này.

"Hôm nay chơi bóng thật đã quá!"

"Hôm nào lại so tài tiếp nhé."

Mấy người cùng chơi bóng lục tục đi, chỉ còn lại Nhạc Quân Lỗi và Phương Thế Kiệt ngồi ở bên sân nghỉ ngơi.

"Thần thủ của cậu vẫn linh hoạt như thế." Phương Thế Kiệt khen ngợi kỹ thuật dẫn bóng của Nhạc Quân Lỗi.

"Cậu cũng không kém." Hắn cũng không keo kiệt mà ca ngợi lại.

"Chúng ta có được tính là anh hùng luyện tiếu anh hùng không?" Phương Thế Kiệt cười hỏi.

"Không biết, nhưng mà mình lại có thể xác định chúng ta không phải anh hùng." Nhạc Quân Lỗi trả lời rất hay.

Câu trả lời của hắn, khiến Phương Thế Kiệt nhin không được phá lên cười. "Quân Lỗi, không ngờ cậu cũng hài hước như vậy."

Khóe miệng Nhạc Quân Lỗi khẽ nhếch lên.

Chính là kỳ quái như vậy. Rõ ràng hắn và Phương Thế Kiệt là hai người có cá tính giống như trống đánh xuôi kèn thổi ngược, một lạnh một nóng, thế nhưng bởi vì niềm đam mê bóng rổ mà trở thành bạn bè! Đây là hắn dự đoán không được! Giống như hắn không ngờ được bởi vì Lạc Nghiên Vũ mà hắn sẽ thay đổi mình, không những thế còn hòa hợp với cha thật tốt. Chỉ có thể nói: Sự đời như bàn cờ, thay đổi liên tục!

"Không sợ nói cho cậu biết, thời điểm mình lần đầu tiên thấy cậu ở đợt huấn luyện cho tân sinh viên, còn rất xem thường cậu." Phương Thế Kiệt chậm rãi nói ra.

Nhạc Quân Lỗi nhướn mày, chờ đợi cậu nói tiếp.

"Khi đó từ vẻ mặt đến bộ dáng của cậu lúc nào cũng lạnh lùng, giống như dù có xảy ra chuyện gì đều không liên quan tới cậu, mình lúc ấy cảm thấy cậu rất kiêu ngạo." Còn có chút ghen tị vì dáng dấp của hắn đẹp trai hơn cậu. "Nhưng sau khi tiếp xúc với cậu, mình mới phát hiện đó là cá tính vốn có của cậu, mới thay đổi cái nhìn về cậu."

"Vậy thì thật cảm ơn cậu rồi." Nhạc Quân Lỗi mỉm cười nói.

Phương Thế Kiệt cất giọng cười to, tiếng cười dừng lại thì hỏi một câu không liên quan gì nhau: "Cậu còn liên lạc với Lạc học tỷ không?"

"Vì sao hỏi chuyện này?" Nhạc Quân Lỗi nhíu mày hỏi.

"Cũng không có gì, xem như là tò mò đi!" Cậu nhún nhún vai. "Bởi vì trong trường học ngoại trừ Diêu học tỷ có quan hệ thân thích với cậu ra, thì Lạc học tỷ là người khác phái duy nhất có thể khiến cho cậu nhìn bằng ánh mắt khác."

Cậu biết được Diêu Ngọc Tiếp và Nhạc Quân Lỗi là quan hệ chị em họ, bởi vì có một lần cậu trùng hợp nhìn thấy hắn và hai vị học tỷ đang dùng cơm ở phòng ăn của trường học, đi qua lên tiếng chào hỏi, trong lúc nói chuyện phiếm mới biết được .

Cậu vốn cho là bởi vì Lạc học tỷ là bạn tốt của Diêu học tỷ, cho nên thái độ của Quân Lỗi đối với cô ấy mới không giống với những cô gái khác như thế; nhưng sau khi cậu thấy được cảnh tượng Quân Lỗi và Lạc học tỷ ở chung, cậu liền bác bỏ những suy đoán trước đó. Sau đó cậu lại biết được Lạc học tỷ đã từng làm gia sư cho Quân Lỗi, thì mới hiểu rõ vì sao thái độ của Quân Lỗi đối với cô ấy khác nhau như thế.

Nhìn bằng ánh mắt khác? Nhạc Quân Lỗi thầm cười ở trong lòng.

Hắn là luôn nhìn cô với ánh mắt khác, từ thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy cô khóc rồi khuyên nhủ hắn phải học thật giỏi, hắn liền không thể không nhìn cô với ánh mắt khác được.

"Cô ấy bây giờ đang làm việc." Gián tiếp trả lời là hắn và Lạc Nghiên Vũ vẫn giữ liên lạc.

"Làm việc ở đâu?"

Không muốn tiết lộ quá nhiều về chuyện của cô, hắn nhân nhậ nói: "Cậu hỏi quá nhiều rồi đấy!" Đeo ba lô lên, đứng dậy rồi đi.

"Mình chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi." Những lời này là nhìn bóng lưng của hắn nói.

Tại sao đi nhanh như vậy chứ? Phương Thế Kiệt lầu bầu nói trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Xuân đi thu đến, vòng đi vòng lại, cuộc sống đại học của Nhạc Quân Lỗi trong lúc vô tình đã kết thúc. Sau khi lấy được bằng tốt nghiệp, hắn cũng không vội tiếp nhận Bùi Á, ngược lại đang đợi giấy gọi nhập ngũ.

Không sai! Hắn quyết định trước hết phải hoàn thành nghĩa vụ quốc dân, sau khi trở về mới tính toán tới tương lai của hắn.

Hai tháng sau, giấy thông báo nghĩa vụ quân sự của hắn được gửi tới, xác định ngày nhập ngũ.

Vào một buổi tối, Nhạc Tĩnh Sinh và Trầm Vân đến thăm Quân Lỗi.

"Quân Lỗi, con đi lính phải chăm sóc mình thật tốt đấy." Trầm Vân không yên tâm nói. Kể từ khi Quân Lỗi tha thứ cho bọn họ, bà xem hắn như con trai ruột của mình mà đối đãi.

Nhạc Tĩnh Sinh cũng phụ họa nói: "Dì Trầm con nói đúng, trong quân ngũ không như ở nhà mình, con làm mọi chuyện đều phải cẩn thận một chút. Mặc dù đi lính bây giờ không nghiêm khắc như ngày trước, nhưng vẫn trải qua cuộc sống coi trọng kỷ luật, một chút cũng không thể lơ là."

"Hai người đừng lo lắng, con đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý rồi." Nhạc Quân Lỗi lạnh nhạt cười nói. Hắn xem việc đi lính coi như là một loại rèn luyện.

"Như vậy thì cha yên tâm rồi." Nhạc Tĩnh Sinh cười nói. "Cha chờ con trở về rồi thừa kế sự nghiệp."

"Sau khi đi lính về, con có ý định ra nước ngoài du học tiếp." Nhạc Quân Lỗi nói ra quyết định của hắn.

Hắn cho rằng, với năng lực hiện tại của hắn căn bản không cách nào quản lý tốt Bùi Á được, cho nên hắn đã lên kế hoạch tăng cường thực lực của mình rồi mới nói tới chuyện này.

"Thật sự?" Con trai có chí tiến thủ như vậy, ông đương nhiên rất cao hứng.

"Quân Lỗi, con lại muốn ra nước ngoài du học nữa sao?" Trầm Vân có chút lo lắng hỏi.

Ban đầu không phải là do Tĩnh Sinh đưa Quân Lỗi xuất ngoại du học, khiến cậu ấy phải sống một cuộc sống đầy xa lạ ở nơi đất khách quê người, sau đó mới có thể làm cho cậu ấy có tính tình cực đoan đấy sao? Mà bây giờ mặc dù là chính cậu ấy quyết định muốn ra nước ngoài du học, nhưng vẫn là một cuộc sống xa lạ ở nơi đất khách nha!

Nhạc Quân Lỗi hiểu rõ nỗi băn khoăn của Trầm Vân, hắn bình thản nói: "Trước khác nay khác."

Khi đó hắn bị cha đưa ra nước ngoài, tuổi vẫn còn nhỏ lại ôm đầy oán hận, không cách nào thích ứng với cuộc sống mới, đối với bất kỳ cái gì đều sinh ra cảm giác bài xích; nhưng hắn bây giờ là ôm tư tưởng muốn xuất ngoại du học để học tập mở mang tầm mắt, do vậy kết quả đương nhiên sẽ khác biệt.

Hiểu được suy nghĩ này của Nhạc Quân Lỗi, Trầm Vân thế này mới yên tâm.

"Tóm lại, con chính là muốn cha chống đỡ thêm vài năm nữa, mới có thể về hưu hưởng phúc có phải không?" Nhạc Tĩnh Sinh nói đùa.

Nghe vậy, Nhạc Quân Lỗi nhàn nhạt cười.

Đêm trước ngày đi nhập ngũ, Nhạc Quân Lỗi đến công ty đón Lạc Nghiên Vũ tan sở.

Lạc Nghiên Vũ cùng Giang Linh tan việc, hai người chuẩn bị cùng nhau đi ăn bữa tối, vừa ra khỏi cao ốc công ty, Lạc Nghiên Vũ liền thấy Nhạc Quân Lỗi đang đứng chờ ở trước cổng công ty.

"Giang Linh, rất xin lỗi, em không thể cùng đi ăn bữa tối với chị được rồi." Cô ngại ngùng mà nói.

Giang Linh dĩ nhiên cũng đã thấy Nhạc Quân Lỗi, cô vội hỏi: "Bạn trai?" Nếu đúng như thế thì, cô đã có thể hiểu vì sao Nghiên Vũ không có hứng thú đối với những người đàn ông khác.

Nói giỡn! Dáng dấp đẹp trai như vậy, và lại còn lái một chiếc xe mới nhìn đã biết là loại xe thể thao nổi tiếng, hắn căn bản là người đàn ông khiến tất cả

phụ nữ đều tha thiết ước mơ!

"Không phải đâu!" Lạc Nghiên Vũ vội vàng phủ nhận. "Cậu ấy chỉ là."

Nên nói như thế nào về quan hệ của cô và Nhạc Quân Lỗi thì mới tốt đây? Nhận thấy được ánh mắt đầy hứng thú của Giang Linh, cô vội vàng nói: "Cậu ấy là học đệ thời đại học của em thôi!"

Nói xong, cô bỏ lại Giang Linh, liền đi về hướng Nhạc Quân Lỗi đang đứng.

Học đệ? Không khéo lại có thể thành chị em yêu nhau đó! Giang Linh một bộ thú vị nhìn Nghiên Vũ ngồi lên xe nghênh ngang rời đi.

Ngồi ở trong xe Lạc Nghiên Vũ từ lúc thấy được bộ dáng cái đầu húi cua của Nhạc Quân Lỗi, vẫn cười không ngừng.

"Cậu cắt thành như vậy, tôi thật đúng là không thể thích ứng." hán cắt húi cua, thoát nhìn rất khốc. "Nhưng mà, cậu vẫn rất tuấn tú nha ." Điềm này là không cần hoài nghi.

"Cám ơn cô khen tặng." Nhạc Quân Lỗi nghiêng đầu nhìn cô, khẽ nhếch khóe môi.

"Tôi nói thật đấy." Cô cười thực ngọt ngào.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đi tới một nhà hàng cao cấp.

"Quân Lỗi, nhà hàng này thoát nhìn dường như chi phí rất đắt đó." Mặc dù hai người em trai của cô sau khi lên đại học đều đã đi làm kiếm tiền, nên gánh nặng kinh tế trong gia đình cũng giảm đi rất nhiều, nhưng cô vẫn muốn tiết kiệm tiền để dư lại.

Lạc Nghiên Vũ đang nghĩ gì, trong lòng Nhạc Quân Lỗi rất rõ ràng. Hán cười nhạt nói: "Yên tâm, hôm nay tôi mời khách." Không nói lời gì mà dắt tay của cô đi vào nhà hàng ăn.

Lạc Nghiên Vũ vô duyên vô cớ bị dắt tay khiến trong lòng khẽ sợ hãi, hai bên gò má liền ửng đỏ.

Thật là kỳ quái! Mọi lần trước đều là cô chủ động kéo kéo tay hán, khi đó cô không để ý gì; nhưng bây giờ cũng chỉ là đổi thành hán tới dắt tay mình, làm sao cô lại sinh ra cảm giác không giống nhau như thế? Lạc Nghiên Vũ, mày đừng suy nghĩ lung tung, mày coi hán là em trai mà! Cô tự nói với mình như thế ở trong lòng.

Sau khi vậy người bồi bàn gọi món ăn, đầu tiên Nhạc Quân Lỗi nói: "Ngày mai tôi phải đi nhập ngũ rồi."

"Cậu đi lính, phải chăm sóc mình thật tốt nha!" Lạc Nghiên Vũ dặn dò tựa như mẹ của hán vậy.

Nhạc Quân Lỗi thầm cảm thấy buồn cười ở đáy lòng, làm sao phụ nữ đều nói ra những lời giống nhau như thế? Di Trầm nói như vậy, cô cũng nói như vậy. Hán cũng không phải là trẻ mới lên ba, hơn nữa, họ còn coi cuộc sống trong quân đội như là đầm rồng hang hổ sao?

Lạc Nghiên Vũ một chút cũng không biết được tâm tư của Nhạc Quân Lỗi, cảm đầu cảm cổ nói: "Cậu chó có già bộ lãnh khốc, cẩn thận người ta nhìn không vừa mắt mà khi dễ cậu."

"Nói rất hay giống như cô đã từng đi lính rồi." Nhạc Quân Lỗi cười nói, trong lòng cũng bởi vì sự quan tâm của cô mà ấm lên.

"Nghe nói vậy thôi!" Cô bĩu môi. Nghe nói tân binh đi vào, thường thường sẽ bị lão binh khi dễ? Trong quân dù có quy định như thế nào đi nữa, vẫn luôn sẽ có một mặt tối của nó, nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Cô nghĩ quá nhiều rồi."

"Nói tóm lại, cậu nghe lời của tôi là được rồi."

Bữa ăn được đưa lên, bọn họ bắt đầu dùng cơm.

"Đúng rồi, nếu có lệnh khẩn thân (1) thì nhớ phải nói cho tôi biết nha!" Lạc Nghiên Vũ đột nhiên nghĩ đến.

(1): là lệnh người nhà được tới thăm quân nhân

"Phải tới thăm tôi sao?"

"Ừ!" Thuận tiện sẽ tới tìm hiểu một chút cái gì gọi là khẩn thân. Em trai lớn của cô cũng bằng tuổi với Quân Lỗi, nhưng thi đậu sở nghiên cứu, tạm thời không cần đi lính; em trai út thì khỏi cần nói, vẫn còn đang học đại học, cho nên cô còn chưa có cơ hội đi khẩn thân trong quân đội!

"Tôi sẽ nói cho cô biết." Hán đã đáp ứng cô.

Lạc Nghiên Vũ cười tươi.

"Quân Lỗi, cậu đi lính, vậy còn bác Dương thì phải làm thế nào?" Sẽ không xa thái bác ấy chứ?

"Bác ấy sẽ về bên nhà cha tôi để giúp đỡ."

"Oh." Như vậy cô về sau cũng không thể được ăn thức ăn bác Dương nấu nữa rồi.

Ai! Há chỉ có như thế, cô sau này cơ hội gặp mặt Quân Lỗi cũng ít đi.

Ngọc Tiếp đã ra nước ngoài, Quân Lỗi cũng phải nhập ngũ, nghĩ đến chỗ này, đáy lòng cô dâng lên một cảm giác cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Ván Đè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tuy rằng là như thế, cuộc sống vẫn trôi qua như thường.

Mỗi ngày Lạc Nghiên Vũ đứng giờ đi làm, sau khi tan việc thỉnh thoảng cùng đồng nghiệp đi ăn cơm, ca hát; ngày nghỉ thì đi dạo phố một lát, hoặc là về quê thăm mẹ một chút, cuộc sống mỗi ngày cứ như vậy mà trôi qua.

Nhạc Quân Lỗi có lúc được về nghỉ phép sẽ tìm cô cùng đi ăn cơm, thế này đối với cô mà nói là chuyện cao hứng nhất.

Cô và Ngọc Tiếp vẫn giữ liên lạc qua Email, biết được cuộc sống của cô ấy ở Anh quốc rất khá, việc học tập cũng tốt; quan trọng hơn là, cô ấy vừa đến Anh quốc không bao lâu, liền cùng một người đàn ông gốc Hoa rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, đây cũng là nguyên nhân tại sao cô ấy ít trở về Đài Loan.

Gần đây, cô nhận được thư của Ngọc Tiếp, biết được một tin tức đầy bất ngờ — cô ấy muốn về nước! Nguyên nhân là cô ấy muốn kết hôn!

Hôm nay, Diêu Ngọc Tiếp hẹn gặp cô ở tiệm cà phê trước kia các cô thường lui tới.

Lạc Nghiên Vũ lẳng lặng ngồi ở 1 góc trong tiệm cà phê chờ đợi bạn tốt đã lâu không gặp đến.

Không biết Ngọc Tiếp trở nên như thế nào nhỉ?

Đang suy nghĩ như thế, thì một tiếng gọi vui sướng vang lên.

"Nghiên Vũ!"

"Ngọc Tiếp!" Lạc Nghiên Vũ cao hứng đứng lên ôm cô ấy một cái ôm thật to.

Sau khi ngồi xuống gọi đồ uống, hai người vui vẻ ríu ra ríu rít hàn huyên.

"Ngọc Tiếp, cậu trở nên xinh đẹp hơn đó!" Lạc Nghiên Vũ thật lòng mà ca ngợi, cũng tin tưởng câu nói "Yêu làm cho người lẫn lộn". (2)

(2): Yêu làm cho người ta đẹp hơn rất nhiều

"Cậu cũng vậy nha!" Diêu Ngọc Tiếp với vẻ mặt tươi cười.

Lạc Nghiên Vũ chưa đựng ý cười, mở miệng tổn hại cô ấy nói: "Ít tới đi! Mình cũng không nói chuyện yêu đương như người nào đó."

"Nghiên Vũ! Cậu chớ có cười người ta nha!" Diêu Ngọc Tiếp then thùng nói.

"Chúc mừng cậu sắp kết hôn!" Lạc Nghiên Vũ thành khẩn nói. Mặc dù lúc cô biết tin tức đó đã sợ hết hồn, nhưng thân là bạn tốt cô vẫn là ôm một lòng chân thành chúc phúc cho cô ấy.

"Cám ơn." Khóe miệng Diêu Ngọc Tiếp lộ ra một cười hạnh phúc yếu ớt.

"Sao hôm nay cậu không dẫn theo chú rể tiêu chuẩn đến cho mình nhìn một chút chứ?" Mỗi lần Ngọc Tiếp trong e-mail đều nói nhìn anh ta có bao nhiêu đẹp mắt, con người tốt như thế nào, cô đã sớm trộm nghĩ muốn nhìn diện mạo thật của anh ta xem thế nào.

"Jayson nói có mặt anh ấy ở đây, sợ chúng ta trò chuyện không thoải mái." Nhắc tới bạn trai, Diêu Ngọc Tiếp cười đến hết sức ngọt ngào.

"Anh ta còn rất sẵn sàng nha!" Thành thật mà nói, nếu anh ta tới thật, thì có lẽ cô cũng không biết nói gì với anh ta.

"Hôm nào sẽ giới thiệu hai người làm quen sau nhé."

"Hôn lễ của các cậu muốn tổ chức ở đâu vậy?"

"Anh quốc, người nhà của anh ấy đều ở bên đấy."

"Thế này thì mình không thể tham gia hôn lễ của cậu được rồi." Lạc Nghiên Vũ suy sụp cúi mặt, cô nào có tiền để ra nước ngoài a!

"Kỳ thực quyết định muốn tổ chức hôn lễ ở Anh quốc thì mình đã chuẩn bị tâm lý cậu có thể không thể tới." Không chỉ là cô ấy, mà còn rất nhiều bạn bè cũng là như vậy, cô hiểu muốn bọn họ đặc biệt đến Anh quốc đi tham gia một cuộc hôn lễ là làm khó người khác rồi. Song, cũng là bởi vì như vậy, mà cô và Jayson đã suy nghĩ tới một biện pháp khác. "Nghiên Vũ, cậu đừng thất vọng, mình và Jayson có suy tính đến điểm này rồi, cho nên lúc này trở lại sẽ làm một bữa tiệc nhỏ công khai hôn sự của chúng mình, để bạn bè thân thích ở Đài Loan đến tham gia."

"Thật sự?" Lạc Nghiên Vũ khôi phục nụ cười. "Vậy thì thật là tốt quá!"

Diêu Ngọc Tiếp khẽ mỉm cười, "Cậu nhất định phải tới đấy!" Cô nói cho cô ấy thời gian, địa điểm.

"Mình nhất định sẽ tới!"

"Ừ!"

"Như đã nói qua, Ngọc Tiếp sau khi cậu gả đến Anh quốc, nếu có thời gian thì phải thường trở về thăm mình nhé!" Cô dặn dò, Ngọc Tiếp xuất ngoại du học mấy năm qua, số lần trở về chỉ đếm bằng một bàn tay cũng ngại quá nhiều.

"Mình biết rồi." Diêu Ngọc Tiếp cười đồng ý. "Cậu đấy! Cũng nên tìm bạn trai đi." Cô từ nơi này mấy năm nay đều thư từ qua lại với Nghiên Vũ thì biết được đời sống tình cảm của cô ấy vẫn là trống rỗng.

"Mình cũng nghĩ vậy nha! Nhưng tìm khắp mà vẫn chưa xuất hiện người mình thích." Là đã có mấy người từng theo đuổi cô, nhưng đều bị cô cự tuyệt.

"Ánh mắt của cậu không nên quá cao."

"Nào có!" Lạc Nghiên Vũ phản bác. Với điều kiện của cô, thì nào có tư cách ánh mắt cao a!

"Có muốn mình giới thiệu cho cậu mấy người bạn của Jayson để làm quen không? Bọn họ cũng rất tốt nha!" Diêu Ngọc Tiếp bắt đầu chọn lọc, đánh giá những người đó ở trong đầu.

"Ngọc Tiếp, cậu nói những người đó đều ở đây Anh quốc sao?" Lạc Nghiên Vũ thờ dãi cười một tiếng, "Chẳng lẽ cậu lại muốn mình đến Anh quốc để làm quen với bọn họ, hay là họ tới Đài Loan làm quen với mình?" Sợ tơ hồng này có thể dài như vậy sao?

Diêu Ngọc Tiếp đưa tay lên vỗ trán, cười nói: "Coi mình đây lại có thể hồ đồ!"

Lạc Nghiên Vũ uống một ngụm cà phê, nói: "Cậu không phải là hồ đồ, cậu là bị chuyện kết hôn vui sướng quá làm cho đầu óc hồ đồ rồi."

"Chớ có giấu cợt mình!" Khuôn mặt Diêu Ngọc Tiếp hơi ửng đỏ.

"Đã biết!" Lạc Nghiên Vũ dí dõm nháy mắt mấy cái, khai ra Diêu Ngọc Tiếp xem thường.

"Gần đây Quân Lỗi ra sao rồi?" Diêu Ngọc Tiếp thuận tiện hỏi nói.

"Cậu là chị họ của Quân Lỗi, cậu ấy có ra sao thì làm sao lại đi hỏi mình?" Lạc Nghiên Vũ cố ý hỏi ngược lại.

Diêu Ngọc Tiếp tức giận nói: "Quân Lỗi đối với người chị họ này cũng không giống như đối với cậu tốt như vậy!" Cô biết Nghiên Vũ và Quân Lỗi vẫn luôn có qua lại.

"Ghen?" Cô cười ha ha.

"Có cái gì tốt mà ghen chứ?" Diêu Ngọc Tiếp tròn mắt một cái. "Cậu ấy chẳng qua là em họ của mình mà thôi. Mình xem cậu chính là thường ở chung một chỗ với Quân Lỗi, người khác không biết còn tưởng rằng hai người là bạn bè trai gái, người đó còn có thể theo đuổi cậu a!"

"Làm ơn! Quân Lỗi rất ít đến công ty tìm mình, người nào sẽ hiểu lầm được chứ?" Chỉ có một lần bị Giang Linh hiểu lầm thôi, cô cũng đã lập tức giải thích rồi nha!

"Như vậy là tốt nhất, nếu không Quân Lỗi sẽ đánh hỏng giá thị trường của cậu." Có một người đàn ông ở bên người, còn ai dám tới gần nữa?

"Mình xem là mình đánh hỏng giá thị trường của Quân Lỗi chứ." Mỗi lần ở chung một chỗ với Quân Lỗi, thì cô có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt ái mộ dành cho hắn.

"Cũng đúng." Diêu Ngọc Tiếp nghiêm chỉnh gật đầu một cái.

Cái gì? Còn nói đúng?"Mình có kém như vậy sao?" Lạc Nghiên Vũ tức giận thở phì phò.

"Chỉ đùa với cậu mà thôi, như vậy liền tức giận?"

Hai người nhìn nhau, đều cười.

Bữa tiệc

Diêu Ngọc Tiếp tổ chức tiệc cưới ở trong một khách sạn, tân khách tụ tập, người đến người đi, rất náo nhiệt!

Những người tham gia đại bộ phận là bạn bè thân thích của Diêu gia, mà phần còn lại là các khách hàng lớn thường hay lui tới trên phương diện làm ăn của xí nghiệp Diêu thị.

Mặc áo đầm hoa nhỏ, Lạc Nghiên Vũ vừa tiến vào đã cảm thấy cô ăn mặc như vậy là quá quê mùa rồi, cô không nên tin tưởng lời nói của Ngọc Tiếp, thế này căn bản không phải là một tiệc cưới nhỏ theo như lời cô ấy nói!

Nhìn! Những người tham dự, mỗi người nam sĩ đều mặc Tây trang đi giày da, còn các nữ sĩ thì mặc lễ phục, tranh kỳ đấu diễm, không giống cô mặc như học trò nghèo vậy!

Cô rất muốn "Roi chạy", nhưng là không được! Nguyên nhân không thể làm thế, vì đây chính là tiệc cưới của Ngọc Tiếp – người bạn tốt của cô, nói gì cô cũng phải tham dự để chúc phúc cô ấy.

"Nghiên Vũ, cậu đến rồi!" Diêu Ngọc Tiếp từ mới vừa rồi vẫn tìm bóng dáng của cô, rốt cuộc lại để cho cô ấy nhìn thấy người.

"Ngọc Tiếp." Lạc Nghiên Vũ cao hứng nghênh đón."Cậu hôm nay thật là xinh đẹp!"

Diêu Ngọc Tiếp mặc một bộ lễ phục màu trắng tuyền được thiết kế tinh tế để lộ ra bờ vai gợi cảm, tôn lên khí chất mê người của cô ấy, giống y như công chúa vậy.

"Cám ơn!" Diêu Ngọc Tiếp lúm đồng tiền như hoa.

"Chồng cậu không có làm bạn ở bên cạnh cậu sao?"

"Anh ấy đang ở bên kia vội vàng làm quen với những người thân thích của nhà mình!" Diêu Ngọc Tiếp nhìn về phía trước chỉ một cái, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Lạc Nghiên Vũ nhìn theo hướng cô ấy chỉ, nhìn thấy vợ chồng Diêu gia và Nhạc bá phụ với vẻ mặt tươi cười, còn dì Trầm đang nói chuyện. Cô nhìn thấy đứng ở bên cạnh là một người đàn ông xa lạ có dáng dấp thật tốt, chắc hẳn anh ta chính là chồng của Ngọc Tiếp rồi.

"Ngọc Tiếp, ánh mắt của cậu cũng không tệ đó!" Nhìn anh ta xem ra ôn hòa lễ độ, trên trán mang theo phong độ của người trí thức, hẳn là một người tốt.

"Đó là đương nhiên." Diêu Ngọc Tiếp tương đối kiêu ngạo."Tới! Mình giới thiệu anh ấy cho cậu làm quen."

Diêu Ngọc Tiếp kéo Nghiên Vũ đi tới trước mặt bọn họ.

"Cha, mẹ, các người nhìn là ai tới đây!"

"Chào bác trai, bác gái!" Lạc Nghiên Vũ chào hỏi vợ chồng Diêu gia trước, rồi mới chuyển sang Nhạc Tĩnh Sinh: "Chào bác Nhạc, dì Trầm."

Bốn vị trưởng bối cười đáp lại.

"Nghiên Vũ, anh ấy chính là Jayson." Diêu Ngọc Tiếp kéo cánh tay của chồng."Jayson, cô ấy chính là bạn tốt nhất của em, Lạc Nghiên Vũ." Cô giới thiệu hai người với nhau.

Jayson vươn tay ra trước: "Nghiên Vũ, Xin chào, thật hân hạnh được gặp em!"

Lạc Nghiên Vũ nắm lấy tay của anh ta, "Chào anh." Lần đầu tiên gặp mặt, ấn tượng của hai người về nhau cũng không tệ.

"Đã lâu không gặp Nghiên Vũ, trở nên xinh đẹp hơn đó!" Giới thiệu xong xuôi, cha Diêu mở miệng đầu tiên.

"Đúng a! Chắc hẳn có rất nhiều người đuổi theo, cháu có bạn trai chưa vậy?" Mẹ Diêu cười nói.

Vợ chồng Diêu gia trêu chọc khiến Lạc Nghiên Vũ hết sức ngượng ngùng, không biết như thế nào để đáp lời. Thật may là, câu hỏi của Nhạc Tĩnh Sinh

liền giải cứu cô.

"Nghiên Vũ, công việc ở công ty tất cả vẫn thuận lợi chứ?"

Lạc Nghiên Vũ cười gật đầu: "Cảm ơn bác Nhạc quan tâm, tất cả đều tốt."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Nhạc Tĩnh Sinh mỉm cười.

Tán gẫu trong chốc lát, vợ chồng Diêu gia dẫn theo con gái với con rể đi tiếp đón những tân khách khác, Nhạc Tĩnh Sinh và Trầm Vân cũng đi tới chỗ người quen biết khác cùng chào hỏi, hàn huyên, còn Lạc Nghiên Vũ thì nhàm chán không thể làm gì khác hơn là chạy đi ăn cái gì.

Đang lúc cô vui vẻ một tay bưng cái đĩa, một tay đang kẹp thức ăn mình thích, những người trong bữa tiệc truyền đến một trận xôn xao nhỏ khiến cho cô phải chú ý tới, cô tò mò nhìn, phát hiện nguyên nhân dẫn tới xôn xao lại là lưng lớn đeo ba lô, cả người mặc quân phục – Nhạc Quân Lỗi.

"Là ai vậy? Sao lại mặc quân phục tới đây?"

"Không biết là con cái nhà ai, đáng đáp thật tuần nha!"

Một đám tân khách đang bàn luận xôn xao suy đoán thân phận của Nhạc Quân Lỗi.

"Quân Lỗi!" Lạc Nghiên Vũ toét miệng cười đến gần hẳn.

Trông thấy cô, Nhạc Quân Lỗi giương môi cười một tiếng.

"Sao cậu ăn mặc như thế tới đây?" Nhìn dáng vẻ của hắn, nhất định là lính mới vừa được nghỉ, hắn liền trực tiếp tới.

"Lười phải quay về đổi lại." Đối mặt với cái nhìn chăm chú của mọi người, hắn vẫn là bình thản ung dung.

Đối với câu trả lời của hắn, Lạc Nghiên Vũ thấy buồn cười, hắn thật sự là người. rất đặc biệt.

"Như vậy cũng tốt, đột ngột có cậu mặc trang phục như thế, tôi có thể thoáng quên được tôi ăn mặc bình thường như vậy." Cô cười cười nói.

"Cô mặc như vậy rất đẹp mắt."

"Cảm ơn!" Nghe được hắn tán thưởng, Lạc Nghiên Vũ cười đến thực ngọt ngào, hết thấy hối tiếc trước đây biến mất không thấy tăm hơi.

"Cậu có muốn đi tới chào hỏi bác Nhạc và mọi người không?" Cô hỏi.

"Ừ!" Hắn tháo ba lô xuống rồi để ở một bên trên ghế, "Chờ tôi một chút sẽ trở lại."

Sau khi hắn rời đi, Lạc Nghiên Vũ quay lại khu bày thức ăn tiếp tục lấy món ăn.

Khi Nhạc Quân Lỗi trở lại bên cạnh Lạc Nghiên Vũ thì cô đã ăn hết một đĩa đầy thức ăn rồi.

"Quân Lỗi, cậu đói chưa? Tôi giúp cậu gấp một đĩa đồ ăn nhé." Cô chỉ vào đĩa thức ăn đặt trên bàn ăn.

Nhạc Quân Lỗi không lên tiếng, bưng lên đĩa thức ăn này bắt đầu ăn.

Một lát, ánh đèn đột nhiên tối đi, chỉ còn ánh đèn sáng nhấp nháy bố trí đặc biệt trên sân khấu, các tân khách lập tức trở nên an tĩnh.

Vợ chồng Diêu gia dẫn con gái và con rể lên sân khấu, cha Diêu cầm lấy Microphone nói:

"Cảm ơn các vị đã thu xếp công việc bỏ chút thì giờ để tới tham gia." Ông ấy đại khái nói rõ mục đích của việc tổ chức bữa tiệc này, sau đó giới thiệu đôi tân nhân (3), cuối cùng gửi lời cảm ơn tới mọi người.

(3): đôi vợ chồng mới cưới

Lạc Nghiên Vũ không có chú ý nghe cha Diêu đang nói những thứ gì, chỉ mong bạn tốt trên sân khấu luôn nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, cô tận đáy lòng chân thành tha thiết chúc phúc, hi vọng Ngọc Tiệp có thể mãi vui vẻ hạnh phúc!

Bữa tiệc được tổ chức rất thuận lợi, các tân khách rồi rít mời rượu đôi vợ chồng cưới, chúc phúc hôn nhân của bọn họ có thể hạnh phúc mỹ mãn. Mặc dù đây không phải là hôn lễ chính thức, nhưng mọi người vẫn coi như là thành tâm tham gia hôn lễ mà chúc phúc bọn họ.

Bữa tiệc đang trong vui sướng, không khí vui mừng vẫn chưa kết thúc.

"Ngọc Tiệp, cậu nhất định phải hạnh phúc nha!" Lạc Nghiên Vũ không nhịn được ôm lấy Ngọc Tiệp, hốc mắt phềnh hồng.

"Minh biết rồi!" Đáy mắt Diêu Ngọc Tiệp cũng đầy nước mắt.

Nhạc Quân Lỗi và Jayson ở một bên nhìn hai người phụ nữa này lưu luyến không rời.

"Nghiên Vũ, hoan nghênh em tới Anh quốc tìm chúng tôi chơi!" Jayson thành khẩn muốn mời cô.

Lạc Nghiên Vũ gật đầu. "Có cơ hội em nhất định sẽ tới đây!"

"Nghiên Vũ, có muốn Quân Lỗi đưa cậu trở về hay không?" Đã trễ thế này, Diêu Ngọc Tiếp không yên lòng để cho cô, một cô gái tự trở về.

"Không cần, cậu ấy cũng không lái xe tới."

Diêu Ngọc Tiếp nhìn về Quân Lỗi, muốn thăm dò ý nguyện của hắn.

"Tôi ngồi tắc xi đưa cô trở về, dù sao tôi cũng phải đi về." Nhạc Quân Lỗi thờ ơ mở miệng nói.

Lạc Nghiên Vũ trừng mắt nhìn hắn, "Cám ơn cậu ‘thuận tiện’ thật đó!" Ngồi tắc xi, cô một mình cũng có thể.

"Không khách khí." Nhạc Quân Lỗi chậm rãi cười một tiếng.

Hai người bọn họ với nhau, nhìn ở trong mắt của Diêu Ngọc Tiếp và Jayson, là vừa buồn cười lại chơi thật khá.

Cứ như vậy, sau khi chào hỏi các trưởng bối, Nhạc Quân Lỗi đưa Lạc Nghiên Vũ đi về.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Những ngày sau trôi qua rất nhanh, Nhạc Quân Lỗi giải ngũ.

Ngày hắn giải ngũ, hắn liền trở lại biệt thự của Nhạc gia, Trầm Vân tự mình xuống bếp thay hắn ăn mừng.

"Quân Lỗi, di làm những món ăn này đều là cha con nói con thích ăn, con nếm thử một chút xem!" Trầm Vân vui vẻ gấp thức ăn cho Quân Lỗi.

Nhạc Tĩnh Sinh cười với Trầm Vân nói: "Bà cứ để cho Quân Lỗi tự mình ăn thì được rồi, nó cũng không phải là đứa trẻ nữa a."

"Tôi là thật cao hứng mà!" Trầm Vân ngưng gấp thức ăn cho Nhạc Quân Lỗi.

"Quân Lỗi, chuyện ra nước ngoài chuẩn bị như thế nào rồi?" Nhạc Tĩnh Sinh quan tâm hỏi.

"Không sai biệt lắm, qua chút thời gian nữa liền đi được." Nhạc Quân Lỗi lạnh nhạt nói. Trước khi giải ngũ mấy tháng, hắn liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị mọi thứ cho việc xuất ngoại du học.

"Con vừa mới giải ngũ, lập tức lại muốn xuất ngoại du học, muốn chăm sóc tốt cho con một chút cũng không được." Nhạc Tĩnh Sinh cảm thán nói.

Trầm Vân cũng nói: "Cha con nói rất đúng, sau khi con ra nước ngoài, không biết bao lâu mới có thể thấy mặt một lần."

Nhạc Quân Lỗi trầm mặc.

"Đến Mỹ quốc, phải chăm sóc mình thật tốt, nhớ phải thường xuyên gọi điện thoại về, chúng ta cũng sẽ đi thăm con." Nhạc Tĩnh Sinh tha thiết dặn dò.

Ở trước mặt con trai, ông chỉ là một người cha hết lòng quan tâm đến con trai, mà không phải là một vị tổng giám đốc của tập đoàn lớn luôn làm việc quá quyết, không dài dòng dây dưa.

"Các người yên tâm, con đã không phải là đứa trẻ nữa rồi." Một câu nói, nói rõ bọn họ đã lo lắng quá mức rồi.

Nhạc Tĩnh Sinh, Trầm Vân bên nhìn nhau cười, có lẽ thật là bọn họ suy nghĩ quá nhiều.

"Ăn cơm đi! Thức ăn sắp nguội hết rồi." Trầm Vân cười nói.

Nhạc Quân Lỗi lặng lẽ ăn cơm, nhưng trong lòng suy nghĩ trước khi ra nước ngoài hắn còn có một chuyện quan trọng cần phải làm.

"Tới! Tôi lấy trà sữa thay rượu chúc mừng cậu giải ngũ." Lạc Nghiên Vũ cao hứng giờ chén lên.

Hôm nay Quân Lỗi hẹn cô ra ngoài, bảo là muốn nói cho cô biết một chuyện.

Nhạc Quân Lỗi cầm chén lên đụng chén với cô, phát ra tiếng vang, ý cười nhàn nhạt đọng trên khóe miệng.

"Cậu tính toán lúc nào thì muốn vào công ty vậy?"

Hắn không nói lời nào, yên lặng ngưng mắt nhìn cô.

Hắn làm chi cứ nhìn cô như vậy? Lạc Nghiên Vũ lầu bầu ở trong lòng, ánh mắt hắn thâm thúy khiến nhịp tim của cô chợt tăng nhanh.

"Cậu nhanh lên một chút vào công ty, có người khi dễ tôi, mà chỉ có cậu mới che chở được cho tôi thôi." Cô né tránh ánh mắt của hắn liền nói giỡn nói.

"Ở công ty có người dám khi dễ cô?" Hắn phát ra giọng nói từ tính ẩn hàm một tia tức giận.

"Không có a! Không có a!" Cô vội vàng phủ nhận, "Chỉ đùa với cậu thôi, cậu đừng tưởng là thật!" Nhân duyên của cô rất tốt, người nào sẽ khi dễ cô? Còn nữa, cô cũng không phải là loại người có thể để cho người ta khi dễ mình.

Nhạc Quân Lỗi cẩn thận do dự nhìn biểu tình trên mặt cô, xác định lời cô nói là sự thật sau đó mới yên tâm.

"Quân Lỗi, cậu vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi!"

"Chuyện này đợi lát nữa lại nói, tôi dẫn cô đi một chỗ trước."

"Đi đâu. . . ." Lời còn chưa nói hết, cô liền bị hắn lôi kéo đi rồi.

Một tiếng sau, bọn họ đi tới trên núi.

"Cậu dẫn tôi lên núi Dương Minh ngắm cảnh đêm ư?" Lạc Nghiên Vũ có vẻ có chút không thể tin.

Nhạc Quân Lỗi hơi hột nói: "Không được sao?"

"Không phải." Cô lắc đầu, cười nói: "Chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái." Cô cảm thấy Quân Lỗi hôm nay là lạ, đáng vẻ tựa hồ như có chuyện gì.

Nhạc Quân Lỗi tựa người vào xe ngắm cảnh đêm từ xa, Lạc Nghiên Vũ tựa vào bên cạnh hắn.

"Nghiên Vũ, tôi muốn xuất ngoại." Hắn chậm rãi nói.

"Ra nước ngoài? Muốn đi đâu chơi à?" Lạc Nghiên Vũ lơ đãng hỏi.

Nhạc Quân Lỗi khẽ thờ dài, một lát mới lên tiếng: "Tôi không phải muốn đi chơi, tôi là muốn đi du học."

Cái tin tức chấn động này đột nhiên tới khiến Lạc Nghiên Vũ sững sốt một hồi lâu. "Cậu nói cậu muốn ra nước ngoài. Đi du học?" Trong lòng cô một chút cũng không có chuẩn bị.

Hắn nhẹ nhàng gật gật đầu.

"Vậy sao? Vậy rất tốt nha!" Cô miễn cưỡng cười cười, nhưng trong lòng cảm thấy rất khổ sở.

Nhạc Quân Lỗi xoay người nhìn thẳng vào cô. "Cô thật sự cảm thấy rất tốt?"

"Xuất ngoại du học là một chuyện tốt a! Không chỉ có việc học có thể tinh tiến, cũng có thể nâng cao kiến thức." Cô lướt qua hắn đi về phía trước mấy bước, nhìn tới cảnh đêm mỹ lệ trước mắt.

Lời cô nói là thật, hắn có ý nguyện ra nước ngoài bồi dưỡng lần nữa, cô thật cao hứng; chỉ là nghĩ đến lại có một đoạn thời gian thật dài không thể nhìn thấy hắn, cô liền rất khổ sở.

Nhạc Quân Lỗi đi tới bên người cô, cùng thưởng thức cảnh sắc nhà nhà thấp đèn với cô. "Trách tôi trễ như vậy mới nói cho cô biết sao?"

"Trách! Làm sao không trách đây?" Cô nhàn nhạt cười một tiếng, nhìn hắn bên cạnh, "Dù sao chúng ta cũng có mấy năm giao tình, chuyện lớn như vậy tại sao bây giờ mới nói cho tôi biết?" Cô hơi cau.

"Sợ cô sẽ khó chịu." Hắn nhìn cô nói.

Chống lại ánh mắt sâu thẳm của hắn, trong lòng cô hơi căng thẳng, cậu mạnh nói: "Khổ sở cái gì? Cậu cũng không phải là không trở lại!"

Cô cố giả bộ đáng lạnh lùng, làm cho hắn cảm thấy đau lòng, bỗng đứng, hắn ôm cô vào ngực.

Hành động của hắn khiến Lạc Nghiên Vũ đầy kinh ngạc, cô nằm yên tĩnh trong lồng ngực của hắn, cảm thấy lồng ngực của hắn thật ấm áp.

"Quân Lỗi, làm sao cậu đột nhiên."

Lạc Nghiên Vũ ngẩng đầu muốn hỏi hắn, không ngờ hắn lại cúi người hôn lên môi cô. Khiến cho đầu óc cô trở nên trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mặt trời chiều ngã về tây, chân trời chiếu rọi ra ánh nắng chiều rất đẹp.

Hết một ngày làm việc, Lạc Nghiên Vũ kéo thân thể mỏi mệt trở lại chỗ ở.

Thay quần áo ở nhà, cô bắt đầu xử lý bữa ăn tối của mình. Cô vẫn rất may mắn ban đầu thuê được phòng trọ này có một phòng phụ và gian bếp nhỏ, để cô có thể xử lý ba bữa cơm hằng ngày, tiết kiệm được rất nhiều chi phí cho ăn uống.

Đơn giản nấu gói mì ăn no bụng xong, cô nằm trên giường nghỉ ngơi một lát. Cô vừa nhắm mắt lại, trong đầu cứ nhiên hiện lên một màn hôn kia từ ba năm trước đây.

Khi đó, Quân Lỗi không biết phát thần kinh cái gì, mà lại hôn cô, không giải thích được cướp đi nụ hôn đầu của cô! Càng đáng xấu hổ chính là, cô thể nhưng cứ ngơ ngác như vậy để cho hắn hôn, hơn nữa còn say mê ở trong đó!

Trời ạ! Lúc ấy nếu không phải Quân Lỗi điên, liên nhất định là cô điên rồi! Ai nha! Tại sao có thể như vậy? Hắn chính là em trai nha! Cô ảo não vui mặt vào gối đầu.

Cô còn nhớ rõ sau khi đón nhận nụ hôn đó, bộ dáng cô chính là khốn quẫn, lắp bắp mà nghi hoặc tại sao hôn cô, nhưng sau đó thấy hắn dịu dàng còn có ánh mắt chan chứa thâm ý, thì cô lại không biết làm thế nào để hỏi ra lời, rất vô dụng mà nuốt xuống lời nói.

Kết quả, mãi cho đến khi cô hoàn hồn, cô cũng không dám nhìn hắn nữa, ngay cả khi hắn đưa cô trở lại chỗ ở thì cô cũng vẽn vẽn nói một câu "Gặp lại", liền thật nhanh vào cửa.

Mà lần đó là lần cuối cùng bọn họ gặp mặt trước khi hắn ra nước ngoài, đến bây giờ cũng đã qua 3 năm rồi. Quân Lỗi. Không biết được hắn có tốt hay không?

Thật ra thì cô có thể đi hỏi bác Nhạc, chẳng qua là cô không muốn làm cho người khác biết cô và Tổng giám đốc quen biết nhau, sợ sẽ khiến cho phiền toái. Nhưng mỗi lần vừa nghĩ tới hắn, sẽ lại nghĩ đến nụ hôn kia.

Không được! Cô không thể suy nghĩ lung tung nữa! Chỉ là một nụ hôn thôi, không cần ngạc nhiên như thế! Cô lắc đầu một cái, ở trong lòng cảnh cáo mình.

Cô lật người lên, kiên định nói: "Ừ! Chính là như vậy."

Linh —— linh ——

Chợt vang lên tiếng chuông của điện thoại khiến cho cô sợ hết hồn, sau khi lấy lại tinh thần, cô vội vã bắt máy.

"Alo."

"Nghiên Vũ, mình là Ngọc Tiệp đây." Bên đầu điện thoại kia truyền đến thanh âm nhẹ nhàng.

"Ngọc Tiệp? !" Lạc Nghiên Vũ cao hứng kêu lên, "Làm sao cậu gọi điện thoại tới? Có chuyện gì sao?" Hiện tại Anh quốc phải là lúc xế chiều đi!

"Có chuyện mới có thể gọi sao?" Diêu Ngọc Tiệp buồn cười nói. "Muốn nghe một chút thanh âm của cậu, không được sao?"

Lạc Nghiên Vũ ha ha mà cười lên, "Cậu thật buồn nôn!" Nói tới nói lui, cô trái lại rất cảm động, không giống "Người khác", vừa đi ba năm tựa như biến mất không có tin tức.

"Cuộc sống gần đây như thế nào?" Diêu Ngọc Tiệp hỏi.

"Còn không phải là như cũ. Còn cậu thì sao?"

"Mình ư, cả ngày bỗng dưng trẻ mệt chết đi được! Cậu không thể biết được chăm sóc đứa bé phải có thể lực siêu cường như thế nào đâu, từ sáng đến tối bồi ở bên cạnh nó, buổi tối còn bị nó làm cho không thể ngủ." Diêu Ngọc Tiếp cẩn thận nói liên miên oán trách đứa trẻ khiến mình mệt nhọc, chỉ là Lạc Nghiên Vũ nghe được trong lời nói của cô ấy có một loại cảm giác rất thỏa mãn của người làm mẹ.

Mười phút sau, Diêu Ngọc Tiếp mới kết thúc câu chuyện nuôi dưỡng trẻ sơ sinh đầy tâm đắc của mình, một chút cũng không so đo cô ấy là đang gọi điện thoại cuộc gọi quốc tế.

Lạc Nghiên Vũ cười nói: "Ngọc Tiếp, nói lâu như vậy, miệng cậu không khát sao?"

"Cậu vừa nói như thế, mình thật đúng là có chút khát, cậu chờ một chút." Trong loa truyền đến thanh âm uống nước ừng ực ừng ực. "Được rồi, có thể nói tiếp rồi."

"Bảo Bảo đâu?" Nói lâu như vậy, Ngọc Tiếp không cần phải chăm sóc cho con sao?

"Đang ngủ, nếu không sao mình có thể gọi điện thoại cho cậu chứ?"

"Nhớ gửi mấy tấm hình của Bảo Bảo cho mình xem đấy." Lạc Nghiên Vũ cười nói. Cô có xem qua hình của bảo bảo lúc đầy tháng, thật đáng yêu đó! Hiện tại lớn một chút, không biết được có phải trở nên đáng yêu hơn hay không?

"Mình biết rồi." Cô ấy rất vui vì có thể cùng bạn tốt chia sẻ niềm tự hào của mình.

"Jayson khỏe không?"

"Anh ấy a, khỏe vô cùng, vừa tan tằm đã cướp việc chăm sóc đứa bé với mình rồi, nghiêm nhiên một bộ dạng người cha tốt."

"Vậy rất tốt a! Cậu có thể nhẹ nhõm một chút." Cô rất cao hứng thay cho Ngọc Tiếp, vì cô ấy có thể gả cho người chồng tốt như vậy.

"Ừ!" Từ trong điện thoại truyền đến tiếng khóc của trẻ con, chỉ nghe Ngọc Tiếp lập tức nói: "Bảo Bảo tỉnh, không thèm nghe cậu nói nữa, lần sau hàn huyên nhé." Cô ấy vội vàng cúp điện thoại.

Lạc Nghiên Vũ buồn cười cúp điện thoại, đại khái khó hiểu cái gì gọi là "Có tử nạn sự sung túc"!

Hôm sau, Lạc Nghiên Vũ như thường đến công ty đúng giờ đi làm.

"Mọi người, chào buổi sáng nhé!" Cô tinh thần sáng láng chào hỏi đồng nghiệp.

Kỳ quái! Như thế nào mọi người vây tại một chỗ giống như đang thảo luận chuyện gì?

Giang Linh vừa trông thấy cô, lập tức kéo cô gia nhập với bọn họ, một bộ bát quái nói: "Nghiên Vũ, nghe nói chiều hôm qua ở trong hội nghị cổ đông, Tổng giám đốc tuyên bố về hưu, muốn để con của ông ấy tới tiếp nhận vị trí nha!"

Lạc Nghiên Vũ vừa nghe, trong đầu rung lên một tiếng ầm vang dội, đây là không phải coi như Quân Lỗi muốn trở về rồi ư?

Cô vội hỏi: "Là thật sao? Có nói lúc nào không?"

"Nghiên Vũ, làm sao em kích động như thế?" Giang Linh cảm thấy kỳ quái, còn những đồng nghiệp khác cũng buồn bực mà nhìn cô.

Vừa nghe lời nói của Giang Linh, Lạc Nghiên Vũ mới phát hiện được mình là quá mức kích động, vội vàng bình ổn lại tâm tình của mình.

"Không có gì! Em chỉ là tò mò về tổng giám đốc mới mà thôi." Cô chột dạ nói.

Giang Linh và các đồng nghiệp tiếp nhận lý do này, lại tiếp tục ồn ào thảo luận về vị tổng giám đốc mới, Lạc Nghiên Vũ ở một bên lẳng lặng nghe.

"Nghe nói tuần sau Tổng giám đốc mới sẽ phải nhậm chức rồi."

"Nhanh như vậy?"

Đúng a! Mỗi lần đều làm cho cô một chút chuẩn bị tâm tư cũng không có. Cô nói thầm ở trong lòng.

"Không biết Tổng giám đốc mới là người như thế nào?"

Bỏ qua một bên cá tính lạnh lùng không nói, miễn cưỡng còn có thể nói là hoàn mỹ. Cô nhớ tới tính tình lạnh nhạt của hắn.

"Chao ôi! Nếu là Tổng giám đốc trẻ tuổi, cũng muốn xem xen hắn lớn lên đẹp trai hay không đẹp trai a!"

Đẹp trai! Đẹp trai đến làm người ta ghen tỵ! Điểm này có thể không cần hoài nghi.

"Oa! Rất mong đợi nhìn thấy anh ta đó!"

Mong đợi? Cô mong đợi nhìn thấy hấn sao?

Lạc Nghiên Vũ đi trở về chỗ ngồi của mình, càng không ngừng tự hỏi mình vấn đề này.

Đáp án là khẳng định! Nhưng mà, có ích lợi gì đây? Có lẽ hấn đã sớm quên cô, nếu không sẽ không ba năm qua ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

"Nghiên Vũ, Nghiên Vũ? Em làm sao vậy?"

Lạc Nghiên Vũ mất hồn mãi cho đến Giang Linh lên tiếng gọi cô, cô mới phục hồi tinh thần lại.

"Không có gì, đang suy nghĩ chút chuyện thôi." Cô nhàn nhạt cho qua.

Giang Linh cũng không hỏi nhiều, làm chuyện của mình.

Quên đi! Suy nghĩ nhiều cũng không được gì! Lạc Nghiên Vũ gạt bỏ vẻ u sầu phiền muộn đấy, chuyên tâm làm việc.

Mấy ngày kế tiếp, Lạc Nghiên Vũ cảm giác những ngày này trôi qua rất chậm, lúc làm việc thường không yên lòng, các đồng nghiệp cho là cô ngã bệnh, rối rít tới đây quan tâm tình trạng của cô.

"Nghiên Vũ, mấy ngày cô sao vậy? Dường như tinh thần không tốt lắm nha!" Đồng nghiệp Dương Hạo cười hỏi cô.

"Có thể là ngủ không ngon, cho nên tinh thần kém một chút." Lạc Nghiên Vũ vừa sửa sang lại tài liệu trên bàn vừa nói.

"Vậy tôi an tâm rồi."

"Cám ơn anh quan tâm." Cô đáp lại anh ta bằng một cười.

Cô mới vừa vào công ty thì Dương Hạo giúp cô rất nhiều, cho tới nay cũng đều đối với cô rất tốt.

Vừa đến năm giờ, các nhân viên đều dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị ra về.

"Nghiên Vũ, có muốn cùng đi ăn cơm với chị và Sĩ Hiền không?" Giang Linh hỏi.

Lạc Nghiên Vũ lắc đầu, "Không cần đâu, em về nhà ăn thì tốt rồi." Cô mới không cần đi làm kỳ đà cản mũi người ta đâu.

"Vậy chị đi trước nhé!" Giang Linh vội vã đi gặp tình lang.

Lạc Nghiên Vũ từ từ thu dọn một đồng tài liệu hỗn độn trên bàn xong, mới cầm lấy ví da rời khỏi công ty.

Quay về chỗ ở trước, cô đi vòng qua siêu thị lân cận đi mua một chút rau dưa, trái cây về lấp đầy tủ lạnh nhỏ đã trống không.

Cô xách một bọc đồ lớn từ từ bước đi thong thả quay về chỗ ở, nhưng khi đi ngang qua một ngõ hẻm thì thỉnh thoảng từ ngõ hẻm có một người đàn ông lao ra đụng phải cô làm cho cô ngã té xuống đất.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!" Người đàn ông đó đỡ cô, cũng nhặt lượm lại đồ của cô đang rơi tán loạn trên đất rồi giao lại cho cô. "Thật xin lỗi! Bởi tôi đang vội, cho nên. . . ." Anh ta thành khẩn mà nói xin lỗi, thần sắc hết sức vội vàng.

Lạc Nghiên Vũ phui quần áo, nói: "Tôi không sao." Anh ta cũng không phải là cố ý.

Cô dò xét lại mình một chút, cánh tay có mấy vết xây xước nhỏ, nghĩ thầm trở về thoa thuốc lên thì tốt rồi.

Người đàn ông đó thấy cô cũng không lo ngại, lại nói tiếng xin lỗi liền vội vàng chạy đi, Lạc Nghiên Vũ cũng xách lại túi đồ tiếp tục đi về phía trước.

Xa xa, cô đã nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu bạc nhìn rất quen mắt dừng ở đằng trước, một người đàn ông mặc tây trang màu xám đậm đứng ở trước, người qua đường nhìn thấy tình cảnh như thế, cũng không nhịn được mà nhìn nhiều mấy lần.

Cô nhận ra đó là Nhạc Quân Lỗi, hấn đến tìm cô! Trong đầu vọt dâng lên một niềm vui sướng khó nói lên lời, cô không lưỡng lự chạy đi về phía hấn.

"Quân Lỗi!"

Nhạc Quân Lỗi nghe được giọng nói quen thuộc, trong lòng có hơi chấn động một chút, ngay sau đó nhìn về phía nơi thanh âm vừa phát ra, thấy được người mà hấn chờ đợi đang chạy về phía hấn.

Liếc thấy hấn, Lạc Nghiên Vũ cuộn trào vui sướng mãnh liệt ở trong lòng, sau khi thấy được vẻ anh tuấn đẹp trai của hấn, ngay tại chỗ hí hửng bỏ lại túi

đồ trong tay liền ôm lấy hắn."Cậu đã trở về rồi!"

"Tôi đã về!" Nhạc Quân Lỗi dịu dàng ôm cô, trong đầu trống rỗng một khoảng tựa hồ bị bỏ đầy.

Cao hứng đi qua, Lạc Nghiên Vũ mới phát hiện động tác của hai người bọn họ vô cùng thân mật, cô lập tức buông hắn ra.

"A!" Cô nhúm mày.

"Sao vậy?" Nhạc Quân Lỗi hỏi.

"Tôi làm rơi tây trang của cậu rồi." Lạc Nghiên Vũ đã quên vết thương trên cánh tay cô đang chảy ra chút máu, vết thương còn bản nữa.

Cũng may, tây trang của hắn là màu đậm, cho nên vẫn có thể giặt sạch được.

Cũng liền vào lúc này, Nhạc Quân Lỗi thấy được vết thương trên cánh tay cô, hắn bắt lấy tay của cô hỏi:

"Tại sao lại bị thương?"

"Không có gì đâu!" Cô cười nhạt."Mới vừa rồi không cẩn thận bị người ta đụng ngã, về nhà thoa một chút thuốc thì tốt rồi."

"Vậy chúng ta mau vào đi!" Nhạc Quân Lỗi lập tức xách lên túi đồ bị vứt trên mặt đất của cô.

Mở cửa rồi mở đèn lên, Lạc Nghiên Vũ muốn Quân Lỗi tùy tiện tìm một chỗ ngồi, mình thì vội vàng cất đồ vừa mua được đi.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Quân Lỗi tiến vào chỗ ở của Lạc Nghiên Vũ, trước kia đưa cô về nhà đều chỉ đưa đến cửa dưới lầu, không có lên lầu. Hắn tò mò quan sát bên trong phòng, cảm giác là được bố trí tương đối đơn giản, sửa sang lại cũng rất sạch sẽ, chỉ là chỗ này hơi nhỏ một chút.

Lạc Nghiên Vũ rót chén nước cho hắn, lại đi tìm hộp cấp cứu tới tự bôi thuốc cho mình.

"Tôi tới." Nhạc Quân Lỗi bỏ lại chén nước ở một bên, đi tới giúp cô.

Ngồi ở cạnh giường Lạc Nghiên Vũ nhìn Nhạc Quân Lỗi chuyên tâm bôi thuốc cho cô, trong khoảng thời gian ngắn lại có ý nghĩ về chuyện một đêm kia đã xảy ra ba năm trước đây, bất giác trên hai cánh tay hoàn toàn không có truyền tới một chút cảm giác đau nhói nào.

Không biết được hắn còn nhớ rõ hắn đã từng hôn cô không? Nụ hôn kia đối với hắn mà nói có ý nghĩa không? Hay chẳng qua đây là hắn nhất thời xúc động thôi? Làm thế nào bây giờ? Sau khi trải qua nụ hôn kia, cô không biết nên dùng thái độ gì đối đãi hắn, chỉ mơ hồ cảm thấy có nhiều chỗ trở nên không giống nhau.

"Đang suy nghĩ gì?" Nhạc Quân Lỗi giúp cô bôi thuốc xong, phát hiện cô ngơ ngác nhìn hắn.

Câu hỏi của hắn kéo trở về tâm tư của cô, cô vội vàng thoái thác nói không có gì, hỏi nói: "Cậu chừng nào thì trở về?"

"Buổi trưa hôm nay."

Hắn mới vừa trở về, liền lập tức đến tìm cô! Thế này chứng minh hắn chưa quên cô, khiến cho cô thật cao hứng, nhưng mà có một chuyện cô vẫn luôn muốn hỏi.

"Tại sao ba năm nay cậu đều không liên lạc với tôi?" Cô cực kỳ giống người vợ nhỏ chất vấn chồng.

Nhạc Quân Lỗi cười nhạt, nói: "Bạn."

Vì để sớm một chút trở về gặp cô, hắn dám ở trong vòng ba năm lấy được học vị thạc sĩ, tiến sĩ.

Đáp án này không đủ thuyết phục, Lạc Nghiên Vũ tức sôi máu nói: "Lừa gạt người nào sao? Có bạn đến nỗi ngay cả một cuộc điện thoại cũng không thể gọi được ư? Cậu có biết tôi rất muốn biết cậu ở Mỹ quốc sống có tốt hay không, nhưng cậu lại một cuộc điện thoại cũng không có, hại tôi thật là khổ sở!"

Nghe được cô đề ý mình như thế, Nhạc Quân Lỗi vui sướng trong lòng với nụ cười thâm ý, hỏi: "Tại sao quan tâm tôi như vậy?"

"Bởi vì coi cậu là em trai a!" Cô không có giấu nghĩ, không chút do dự đáp.

Nghe vậy, sắc mặt Nhạc Quân Lỗi bỗng chốc trầm xuống.

"Thế nào? Tôi nói sai cái gì sao?" Nhìn thấy sắc mặt hắn không tốt, Lạc Nghiên Vũ không hiểu hỏi.

Nhạc Quân Lỗi mím chặt môi im lặng không nói.

Muốn phá vỡ không khí căng thẳng này, cô vội chuyển đề tài, hỏi: "Quân Lỗi, cậu đói chưa? Tôi làm bữa tối cho cậu ăn được không?" Cười lấy lòng.

"Cô muốn cho tôi ăn cái gì?" Hấn với giọng nói bình thản hỏi.

Cô cười lộ ra lúm đồng tiền: "Chân giò hun khói và cơm rang trứng được không? Tôi chỉ biết làm mấy món đơn giản này thôi."

Nhạc Quân Lỗi gật đầu.

"Vậy cậu ngồi chờ một chút, tôi đi làm nhé." Lạc Nghiên Vũ thật vui vẻ đi nấu cơm.

Nhạc Quân Lỗi với hai tròng mắt đen, dịu dàng nhìn bóng dáng bận rộn của cô.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Nhạc Quân Lỗi chính thức tiếp nhận tập đoàn Bùi Á, trở thành tổng giám đốc tân nhậm.

Ở bên trong phòng giải khát, mấy nhân viên nữ của bộ Kế toán đang rảnh rỗi bàn tán.

"Các người biết không? Tổng giám đốc đáng dấp thật rất đẹp trai đó!" Một nhân viên nữ bụng mặt say mê nói.

"Thật? Cô đã thấy rồi ư?" Một nhân viên nữ khác ríu rít tò mò hỏi. Họ đã sớm nghe thấy tổng giám đốc rất đẹp trai, đáng tiếc không có cơ hội nhìn thấy diện mạo chân thật.

"Ngày hôm qua quản lý muốn tôi giúp ông ấy đưa tài liệu đến đầu cuối cho thư ký tổng giám đốc, đúng lúc tổng giám đốc từ phòng làm việc đi ra, liền bị tôi nhìn thấy." Nữ nhân viên kia hưng phấn miêu tả tình huống lúc đó. "Khi đó tôi thấy được bộ dáng anh tuấn của ngài ấy, thì tim đập thình thịch không ngừng!"

"Người từ phòng làm việc của tổng giám đốc đi ra cũng không nhất định là tổng giám đốc." Nhân viên nữ A nói.

"Tôi nghe thấy thư ký tổng giám đốc gọi người đó là tổng giám đốc, thế này chắc không sai được chứ?"

"Oa! Vậy về sau tôi cũng phải giúp quản lý đưa tài liệu!" Nhân viên nữ B cũng muốn thấy tổng giám đốc đẹp trai một chút.

"Không được, tôi có tư cách và sự từng trải hơn các người, vì vậy phải là tôi đi đưa." Nhân viên nữ C một bộ chuyện đương nhiên nói.

Nhân viên nữ A khoác lên vẻ giả dối cười: "Đưa tài liệu loại chuyện nhỏ này, mà phải cần đến ‘tiền bối’ sao? Nên là do tôi đây một tiểu muội làm thay vẫn hơn."

Lập tức, các nữ nhân viên tranh cơ hội đưa tài liệu tới.

Đứng ở cửa phòng giải khát Lạc Nghiên Vũ buồn cười nhìn họ tranh đến đỏ mặt tía tai. Cô một chút cũng không kinh ngạc sẽ có tình huống như vậy xảy ra, bởi vì cô đã sớm quá rõ ràng sức quyến rũ của Nhạc Quân Lỗi rồi.

Quay người lại, rõ ràng phát hiện Dương Hạo chẳng biết đứng ở sau lưng cô từ lúc nào.

"Dương Hạo, anh làm tôi giật cả mình." Cô chưa tỉnh hồn vỗ ngực.

"Thật xin lỗi!" Dương Hạo cười nói xin lỗi. "Tôi chỉ là muốn đi uống cốc cà phê."

"Không sao! Anh vào đi." Sau khi cười nói xong, cô đi trở về phòng làm việc.

Lúc đến giờ tan việc, Lạc Nghiên Vũ có ý thông thả ung dung thu dọn đồ đạc, đoán chừng nhân viên trong công ty đều đi hết sạch, cô mới đáp thang máy đi xuống bãi đậu xe chờ Nhạc Quân Lỗi.

Nhạc Quân Lỗi không có việc gì thì phân lớn đều hẹn cô cùng đi ăn tối.

Đợi thật lâu, Lạc Nghiên Vũ không nhìn thấy bóng dáng của Nhạc Quân Lỗi đâu, đang muốn gọi điện thoại hỏi một chút xem tại sao hấn còn chưa có xuống, điện thoại đi động của cô liên vang lên, trên màn hình hiện tên là Nhạc Quân Lỗi.

"Quân Lỗi, sao cậu còn chưa xuống?"

"Tôi đang đợi một bản Fax rất quan trọng gửi từ Nhật Bản tới, cô lên đây chờ tôi được không?"

"Được." Cô cúp máy, đập thang máy đi lên lầu cuối.

Vừa ra khỏi thang máy, Lạc Nghiên Vũ rõ ràng phát hiện thậm chí có người còn không có tan việc!

Ai nha! Tại sao Quân Lỗi không có nói cho cô biết trước? Cô không phải từng nói với hắn cô không muốn làm cho người của công ty phát hiện ra chuyện cô và hắn quen biết, sợ sẽ khiến cho hiểu lầm không cần thiết?

Thừa dịp người nọ không phát hiện, Lạc Nghiên Vũ muốn tránh vào bên cạnh cửa cầu thang chờ Nhạc Quân Lỗi, không ngờ không như mong muốn, thư ký tổng giám đốc Hà Mẫn sớm một bước thấy cô.

"Cô là ai?" Hà Mẫn gọi lại Lạc Nghiên Vũ, lãnh thanh hỏi: "Đến chỗ này có chuyện gì?"

Đã bị phát hiện như vậy rồi, Lạc Nghiên Vũ cũng đành phải nhắm mắt đi tới trước mặt cô ta.

"Tôi là nhân viên thuộc bộ phận kế toán Đến nơi này muốn" Lạc Nghiên Vũ không nghĩ ra lý do, cũng không thể trực tiếp nói cho cô ta biết, nói cô là tới chờ Nhạc Quân Lỗi. "Quản lý của chúng tôi có chuyện nhờ tôi chuyển cáo tổng giám đốc." Cô cứng rắn nói ra một lý do.

"Hả?" Hà Mẫn hếch mày, lời nói dối sứt sẹo như vậy, cô ta sẽ tin mới là lạ "Có chuyện gì nói cho tôi biết là được rồi."

"Này." Cô áp a áp ứng.

"Hừ!" Hà Mẫn khinh miệt nhìn Lạc Nghiên Vũ. "Cũng không nói ra được chứ gì? Tôi xem cô căn bản là muốn tới quyến rũ tổng giám đốc đi?"

Kể từ khi tổng giám đốc nhậm chức tới nay, phụ nữ muốn hấp dẫn tổng giám đốc đếm không hết, bao gồm cô ta cũng là một người trong số đó, họ đều nhìn trúng tổng giám đốc con này là siêu cấp rễ rùa vàng, không chỉ có có tiền còn có bề ngoài tuấn lãng.

Mà cô ta, ông trời hết sức chiều cô cho cô ta, trước lúc tổng giám đốc mới nhậm chức, thì thư ký tổng giám đốc tiền nhiệm bởi vì mang thai mà từ chức, cô ta được thăng lên tới bổ nhiệm cái chức quan béo bở này, cho nên chiếm hết ưu thế thiên thời, địa lợi, không thật tốt lợi dụng sao được? Cho nên, cô ta một mặt dưới chiêu bài trên danh nghĩa tổng giám đốc âm thầm đánh lui rất nhiều phụ nữ vọng tưởng đến tổng giám đốc; mặt khác, là vận dụng chức vụ của cô ta liên đi lấy lòng tổng giám đốc. Mặc dù tổng giám đốc cho tới bây giờ đều không có bất kỳ phản ứng gì, nhưng cô ta tin tưởng bằng điều kiện của mình, sẽ có một ngày nhất định bắt được hắn vào tay.

Như hôm nay, cô ta biết tổng giám đốc bởi vì phải chờ một bản Fax rất quan trọng gửi từ Nhật Bản tới sẽ tan ca trễ, cô ta đặc biệt lưu lại chính là chuẩn bị thật tốt để hấp dẫn hắn! Ai ngờ lại xuất hiện một người phụ nữ cũng có ý đồ khác như cô ta!

"Hà tiểu thư, mời nói chuyện tôn trọng một chút, ai muốn quyến rũ tổng giám đốc chứ?" Lạc Nghiên Vũ từ bảng tên trên bàn mới biết được tên của người phụ nữ nói chuyện khó nghe này.

"Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Loại người phụ nữ như cô tôi thấy nhiều rồi, khuyên cô chớ si tâm vọng tưởng, loại người mặt hàng như cô, tổng giám đốc nhìn không vừa mắt đâu." Hà Mẫn ác độc nói.

Cô ta trái một câu loại người phụ nữ như cô, phải một câu loại người mặt hàng như cô, khiến Lạc Nghiên Vũ nghe được trong lòng cực kỳ không thoải mái! Cô tức giận nói: "Không nhìn ra đường đường là một thư ký tổng giám đốc mà nói chuyện lại thô tục như thế!"

"Cô." Hà Mẫn xanh cả mặt.

Đang lúc hai cô giằng co đồng thời, cửa phòng làm việc của tổng giám đốc mở ra.

Nhạc Quân Lỗi đợi không được Lạc Nghiên Vũ, cho rằng cô đã xảy ra chuyện gì, cho nên muốn đi ra ngoài xem một chút, không ngờ tới cô đang ở bên ngoài phòng làm việc.

Hà Mẫn vừa thấy được Nhạc Quân Lỗi, vốn là thần sắc không vui lập tức thay nụ cười mê người, tiếng gọi: "Tổng giám đốc."

Lạc Nghiên Vũ thực cảm thấy bội phục không thôi đối với công phu trở mặt nhanh như bàn tay của cô ta.

"Hà thư ký, sao cô còn chưa về?" Nhạc Quân Lỗi nhũn mày, hắn không phải muốn cô ta tan sở về trước rồi sao?

"Tổng giám đốc chưa về, tôi làm sao dám về trước!" Hà Mẫn mềm mại đáng yêu nhìn hắn, thanh âm ngọt phải ngán chết người.

Lạc Nghiên Vũ nhàn nhạt hừ một tiếng, khinh thường nói: "Chỉ sợ là có dụng ý khác thôi?"

Lời của cô..., chọc cho khóe môi Nhạc Quân Lỗi khẽ cong lên.

Ánh mắt Hà Mẫn hung tợn bắn tới Lạc Nghiên Vũ, cô ta thiếu chút nữa đã quên còn có người phụ nữ không biết điều này.

Cô ta nhất định phải ở trước mặt tổng giám đốc tố cáo cô, khiến cho phải mất đi công việc mới được!

"Tổng giám đốc, người phụ nữ này tại thời điểm tan sở rồi lại chạy tới lần cuối, nhất định là lòng dạ xấu xa."

"Hà thư ký, sao lại không để cho tôi tự nói?" Lạc Nghiên Vũ đánh gãy lời của cô ta, cười đi đến gần Nhạc Quân Lỗi, khoác lên cánh tay của hấn nói: "Quân Lỗi, cậu kêu tôi đi lên đây chờ cậu, nhưng có người mặt nặng mặt nhẹ với tôi, còn nói tôi là muốn quyến rũ cậu, cậu nói phải làm sao?"

Người phụ nữ này lại có thể gọi trực tiếp tên của tổng giám đốc, hơn nữa còn kéo kéo cánh tay tổng giám đốc khiến Hà Mẫn kinh ngạc tròn to mắt.

Mặc dù Nhạc Quân Lỗi không rõ ràng xảy ra chuyện gì, nhưng hấn hiểu được cô là thật sự bị chọc giận. Nếu cô đã chỉ đích danh muốn hấn giúp cô trút con giận, hấn đương nhiên phải phối hợp rồi.

Hấn lạnh nhạt nói: "Hà thư ký, cô ngày mai không cần đến nữa, về phí tổn sa thải tôi sẽ bảo bộ phận kế toán tính toán cho cô." Hấn đã sớm đối với việc cô hữu ý vô ý ôm ấp yêu thương cảm thấy không nhận được.

Hà Mẫn nhất thời trắng xanh cả mặt. "Tổng giám đốc, tôi đã làm sai điều gì?"

"Bởi vì cô đã làm những chuyện vượt qua bốn phận của mình, quan trọng nhất là, cô chọc tới người không nên chọc nhất!" Về mặt hấn lạnh lẽo, tuyệt không cho phép có người dám vu tội Nghiên Vũ.

Người không nên chọc nhất? Hà Mẫn nhìn về vẻ mặt không vẻ gì của Lạc Nghiên Vũ, không thể tin được!

Không muốn để ý tới Hà Mẫn đang ngây người như phỗng, Nhạc Quân Lỗi đưa Nghiên Vũ đi vào phòng làm việc.

Vừa vào đến phòng làm việc, Lạc Nghiên Vũ buông tay đang khoác Quân Lỗi ra, tự mình tự mình ngồi lên ghế salon.

"Còn đang tức giận?" Nhạc Quân Lỗi ngồi vào trước mặt cô.

"Không nổi giận." Lạc Nghiên Vũ nhẹ lay động đầu, "Cô ta đã bị mất việc." Tiếp đó cô nghĩ tới một vấn đề: "Tôi hại cậu tạm thời mất đi một người thư ký, làm thế nào bây giờ?"

Nhạc Quân Lỗi nhàn nhạt cười nói: "Cô đây không cần lo lắng? Búi Á còn nhiều nhân tài, tìm thêm một người không là vấn đề. Hay cô tới giúp tôi đi?"

"Tôi mới không cần!" Lạc Nghiên Vũ vội vàng cự tuyệt, "Thư ký tổng giám đốc cũng không phải là dễ làm như vậy, nhiều việc, áp lực lớn, tôi tự nhận không cách nào đảm nhiệm." Cô vẫn là làm công việc nhẹ nhõm một chút là tốt rồi.

"Thì ra là tôi ngược đãi thư ký của tôi như vậy ư?" Hấn như có mây kiếm lên.

"Biết là tốt rồi!" Lạc Nghiên Vũ nói xong, nhìn không được mà cười.

Thấy tâm tình cô chuyển tốt, Nhạc Quân Lỗi đứng dậy đi xem xem bản Fax đã được gửi đến chưa. Ở trên máy fax rất cuộc thấy được tài liệu mình muốn, hấn lấy ra xem xét, một lát, hấn cất bản Fax vào trong ngăn kéo rồi khóa lại.

"Có thể đi rồi."

"Vậy thì tốt quá, tôi đói đến mức ngực dán vào cả lưng rồi !" Lạc Nghiên Vũ cười khi khi.

Bọn họ cùng rời khỏi công ty.

Ban đêm, sau khi Lạc Nghiên Vũ ở dưới lầu nói lời từ biệt với Nhạc Quân Lỗi, đi lên lầu thì trông thấy bà chủ nhà đang chờ ở cửa.

"Lạc tiểu thư, cô đã trở về."

"Bà Lý, bà là muốn tôi thu tiền nhà sao?" Còn chưa tới ngày a!

"Ách." Bà Lý muốn nói lại thôi.

Mặc dù Lạc Nghiên Vũ cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cô vẫn nói: "Bà Lý, chúng ta đi vào lại nói."

"Cũng được."

Lạc Nghiên Vũ mở cửa rồi bật đèn lên. "Cháu rót chén nước cho bà nhé."

"Không cần." Bà Lý khéo léo cự tuyệt cô. "Tôi nói xong chuyện liền đi."

Lạc Nghiên Vũ rửa tai lắng nghe.

"Chuyện là như vậy, bà con xa của tôi quyết định lên đây tìm việc làm, vì muốn tiết kiệm tiền, cho nên muốn sống nhờ ở đây với tôi, nhưng nhà tôi không có phòng trống nữa, cho nên."

"Cho nên bà muốn thu hồi căn nhà này cho người thân thích đây ở?" Lạc Nghiên Vũ tiếp lời nói còn chưa nói xong của bà ấy.

"Đúng vậy." Bà Lý ngượng ngùng nói.

"Không thể mời người đó thuê phòng khác sao? Bà có thể lấy tiền thuê phòng của tôi trợ cấp tiền thuê cho người đó a" Lạc Nghiên Vũ nghĩ tới biện pháp khả thi.

"Không thể." Bà Lý một hơi phủ quyết.

"Tại sao? Như vậy không phải người đó cũng tiết kiệm được tiền thuê phòng ư?"

"Bởi vì. Bởi vì." Bà Lý ấp úng nói không nên lời, đột nhiên bà cái khó ló cái khôn, nói: "Bởi vì người thân thích đó của tôi có bệnh tim, ở nơi này chỉ cách chúng tôi một tầng lầu, sẽ dễ dàng chăm sóc hơn."

Thì ra là như vậy! Vậy cô chỉ đành phải chuyển đi rồi.

Cô thở dài một hơi mà nói ra: "Bà Lý, tôi sẽ nhanh chóng đi tìm chỗ ở mới rồi dọn đi sớm."

Làm sao hôm nay lại vận rủi vậy chứ? Không chỉ có gặp phải một người phụ nữ đáng ghét, còn gặp phải số kiếp dọn nhà!

"Lạc tiểu thư, thật xin lỗi! Tiền thuê phòng và tiền đặt cọc của cô, tôi sẽ trả lại cho cô."

"Đừng nói như vậy, bà cũng là có nỗi khổ tâm thôi."

Nghe Lạc Nghiên Vũ nói như vậy, bà Lý càng thêm áy náy trong lòng "Lạc tiểu thư."

"Còn có chuyện gì sao?" Bộ dạng của bà Lý giống như còn có lời muốn nói.

"Không có gì." Bà Lý dè xuống xúc động ở đáy lòng "Tôi trở về đây."

"Vâng, đi thông thả."

Lạc Nghiên Vũ tiễn bà chủ nhà đi, cả khuôn mặt nhất thời sụp xuống, ngày mai cô phải bắt đầu đi tìm phòng ở rồi!

Ngày thứ hai, cô và Nhạc Quân Lỗi gặp mặt thì câu nói đầu tiên là: "Theo tôi đi tìm phòng ở nhé."

"Tại sao muốn tìm phòng ở?"

Lạc Nghiên Vũ một hơi nói sáng tỏ nguyên nhân với hắn.

Nghe xong, đáy mắt Nhạc Quân Lỗi rất nhanh xoẹt qua một tia xảo trá.

"Ài! Chẳng qua là muốn tìm được một nơi ở thích hợp, mà tôi liên đầu đầu nhưc óc, càng không cần phải nói dọn nhà là chuyện mệt mỏi nhất." Lạc Nghiên Vũ than thở.

"Trước mắt thì đã có sẵn nơi để cho cô ở rồi"

"Ah?"

"Cô đến ở cùng tôi đi, dù sao chỗ tôi ở có rất nhiều phòng trống." Nhạc Quân Lỗi bình thản nói.

"Ở cùng cậu?" Lạc Nghiên Vũ tròn to mắt. "Vậy không phải thành ở chung sao?"

"Cách nói chính xác là, cùng sống ở dưới một mái nhà." Hắn nghiêm chỉnh nhìn cô. "Tiền thuê phòng cô không cần phải trả, chỉ cần giúp tôi chuẩn bị ba bữa cơm là được rồi, cô cảm thấy thế nào?"

Đề nghị của hắn thực sự làm cho cô động lòng nha! Thế nhưng làm thế được không?

Nhìn ra được cô đang do dự, Nhạc Quân Lỗi trực tiếp hỏi: "Cô ở đây là đang có ký cô nam quả nữ cùng ở một nhà không tốt lắm sao?"

"Ách." Lạc Nghiên Vũ ngượng ngùng gật đầu một cái.

Nhạc Quân Lỗi cười, "Cô không phải luôn nói tôi giống như là em trai của cô, vậy sao cô không làm thành là theo coi như ở cùng với em trai, như thế sẽ

không có tăng cô ký kia rồi sao?" Không ngời tới hấn phải lấy ra thân phận mà hấn kiêng ký nhất dùng để dụ dỗ cô.

Hấn vừa nói như thế, Lạc Nghiên Vũ suy nghĩ một chút cũng thấy có đạo lý, sau đó liền đồng ý.

"Tôi nói rồi tôi chỉ biết làm những món ăn đơn giản, đến lúc đó cậu cũng không thể chê à!" Cô nặng nề nói cho hấn biết.

"Biết." Nhạc Quân Lỗi cười nhạt.

Không có mấy ngày, Lạc Nghiên Vũ và Nhạc Quân Lỗi đã triển khai cuộc sống "Ồ chung" của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Sáng sớm, trong phòng bếp xuất hiện bóng dáng một cô gái đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng, còn bên ngoài máy nướng bánh đặt trên bàn ăn vừa lúc phát ra tiếng đینگ đینگ liên nhảy ra hai miếng bánh mì nướng, Lạc Nghiên Vũ mặc tạp dề đang cầm cái xẻng thuận thực lật mình miếng trứng chiên vàng ươm trong chảo.

Nhạc Quân Lỗi dựa cửa phòng bếp dụi dằm nhìn tới bóng dáng đầy chuyên chú của cô.

Một lát sau, Lạc Nghiên Vũ tắt bếp, đặt miếng trứng vào đĩa sau đó, xoay người muốn bưng đĩa trứng chiên ra ngoài để lên bàn ăn, lại bị Nhạc Quân Lỗi đứng ở cửa làm cho giật mình.

"Sao cậu lại im hơi lặng tiếng đứng ở sau lưng người ta, hại tôi sợ hết hồn!" Lạc Nghiên Vũ đi qua hấn, đặt thức ăn lên bàn.

Nhạc Quân Lỗi chỉ cười không nói gì.

"Bữa ăn sáng tôi đã chuẩn bị xong rồi, mau tới ăn đi!" Cô cười liếc hấn một cái, lại quay vào phòng bếp.

Cởi bỏ tạp dề sau, cô từ tủ lạnh lấy ra hộp sữa tươi đi ra lần nữa, Nhạc Quân Lỗi đã ngồi xong đang đợi cô. Cô rót một ít sữa tươi vào 2 chiếc cốc cho hấn và mình.

Hai người lẳng lặng ăn bữa ăn sáng, hưởng thụ sáng sớm ấm áp.

Sau khi ăn xong, Lạc Nghiên Vũ dọn dẹp một lát, hai người liền chuẩn bị ra cửa đi làm. Trước khi ra cửa, Lạc Nghiên Vũ đột nhiên phát hiện đến cà vạt của Quân Lỗi thất bị lệch.

"Quân Lỗi, cà vạt của cậu bị lệch rồi." Cô tự nhiên đưa tay lên giúp hấn điều chỉnh lại."Được rồi."

Hải lòng ngẩng đầu nhìn hấn, mắt cô trùng hợp chống lại tròng mắt đen thật sâu của hấn đang nhìn chăm chú, trái tim chợt nhảy lỡ một nhịp "Cậu, cậu làm gì mà nhìn tôi đến như vậy?" Lại để cho cô nhớ lại một đêm kia hơn ba năm trước.

Thương thức bộ dáng cô hốt hoảng lo lắng, Nhạc Quân Lỗi mới nhếch môi mòng đẹp mắt chậm rãi lộ ra nụ cười mê người."Cô về sau sẽ hiểu."

Trong lời nói hấn nói mang vẻ huyền bí, khiến Lạc Nghiên Vũ không thể sờ được đầu mối, buồn bực đi theo hấn đi làm.

Ở một chỗ cách công ty không xa, Lạc Nghiên Vũ mở cửa xuống xe.

Đây là yêu cầu của cô, cô sợ bị người của công ty bắt gặp bọn họ cùng đi làm, mà rước lấy lời ra tiếng vào. Mặc dù Nhạc Quân Lỗi không thêm để ý chút nào, nhưng cô vẫn kiên trì.

Đi bộ một đoạn đường, Lạc Nghiên Vũ đến công ty, mới ngồi xuống không được bao lâu, Giang Linh liền đi qua.

"Nghiên Vũ, hôm nay tan làm cùng đi ca hát không?"

"Hiện tại mới buổi sáng, chị đã sắp xếp xong tiết mục buổi tối rồi ư?" Lạc Nghiên Vũ cười nói.

Giang Linh không để ý tới sự giấu cọt của cô, ngược lại hùng hồn trả lời:"Như vậy chị mới có động lực để vượt qua một ngày làm việc à!"

"Thật là phục chị rồi!"

"Như thế nào? Rốt cuộc có đi hay không?" Giang Linh với vẻ mặt chờ đợi nhìn cô.

"Chuyện này sao." Lạc Nghiên Vũ cho cô ấy một nụ cười xin lỗi: "Em không quá muốn đi nha!"

Tối hôm nay Quân Lỗi phải nói chuyện làm ăn với khách hàng, cô có thể không cần trở về giúp hắn chuẩn bị bữa ăn tối, cho nên cô đã tính toán đi tiệm sách mua mấy quyển nấu nướng về để nghiên cứu. Cô muốn học thêm mấy món ăn có dinh dưỡng một chút, nếu không đôi tới đôi lui đều là mấy món ăn này, cô chưa ăn ngán, Quân Lỗi cũng chán ăn rồi.

Giang Linh thở dài, "Làm ơn! Đây là lần thứ mấy em cự tuyệt chị rồi? Em có biết em rất giống một bà già rồi nha! Một chút hừ nhân giải trí cũng không có." Mấy năm qua này, một chút cũng không có tiến bộ!

Có a! Vui ở phòng khách xem ti vi cùng Quân Lỗi, ngày nghỉ Quân Lỗi sẽ đưa cô đi xem phim, thỉnh thoảng cũng sẽ theo cô đi dạo phố, những thứ này đều là cô hừ nhân giải trí a! Lạc Nghiên Vũ âm thầm phân bác ở trong lòng.

"Đi ca hát để giải tỏa áp lực, không phải rất tốt sao?" Giang Linh cố gắng thuyết phục cô.

"Em lại không có áp lực gì!" Lạc Nghiên Vũ lầu bầu ở trong miệng.

"Em nói cái gì?"

"Không có gì, không có gì." Lạc Nghiên Vũ vội vàng phui sạch.

"Có đi hay không thì nói một câu!" Giang Linh rất kiên quyết đưa ra tối hậu thư.

"Em sau khi tan việc có chút việc, cho nên." Cô ngượng ngùng nói.

"Được rồi! Không miễn cưỡng. Ai bảo em là đưa trẻ ngoan ngoãn chứ." Giang Linh có vẻ có chút không thể làm gì khác hơn là đi trở lại chỗ ngồi.

Lạc Nghiên Vũ chỉ có thể nói lời xin lỗi với cô ấy ở trong lòng.

Kết thúc một ngày làm việc, Lạc Nghiên Vũ qua loa giải quyết bữa ăn tối, liền đến tiệm sách mua sách dạy nấu ăn. Hao tốn gần một tiếng đồng hồ, mới mua được mấy quyển sách dạy nấu ăn trở về nhà.

Tắm tãp thom ngào ngạt xong, cô thoải mái vui ở trên ghế sa lon xem ti vi.

Nhìn một chút, thời gian bất tri bất giác đã đến hơn mười một giờ. Cô buồn ngủ ngáp một cái, liếc đồng hồ treo tường một cái, làm bầm lầu bầu:

"Kỳ quái? Đã trễ thế này, Quân Lỗi còn chưa trở về?" Gọi điện thoại cũng không bắt máy.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Nhạc Quân Lỗi vừa đứng trở về.

"Đã trễ thế này, làm sao cô còn chưa có đi ngủ?" Hắn cởi áo khoác tây trang ra, kéo kéo nói lòng cả vạt ở cổ, ngồi xuống bên người cô.

"Cậu còn chưa có trở về a!" Muốn cô một mình đi ngủ trước, cô không yên lòng.

"Hôm nay bàn chuyện buôn bán với khách hàng xong, đúng lúc gặp được bạn học thời đại học, ngồi tán gẫu mấy câu, cho nên mới về muộn." Nhạc Quân Lỗi cười giải thích.

Hắn nói bạn học thời đại học chính là Phương Thế Kiệt, hai người bọn họ cũng rất kinh ngạc loại duyên phận vô tình gặp gỡ này.

"Như vậy a!" Lạc Nghiên Vũ ngồi thấy được trên người hắn có mùi rượu nhân nhát, cô bĩu môi nói: "Cậu uống rượu!"

"Uống xoàng hai chén mà thôi." Hắn biết cô không thích hắn uống rượu, cho nên hắn cũng tận lực không uống.

"Được rồi! Muốn cậu nói chuyện làm ăn với người ta mà không uống rượu là có chút làm khó, nhưng mà cậu chỉ có thể uống vài chén thôi a!" Cô chính là suy nghĩ cho sức khỏe của hắn.

"Ừ, tôi biết rồi." Hắn cười cười.

"Nhưng mà, tôi nhớ khi ở đại học cậu giống như luôn đơn độc hành hiệp mà, khốc khốc tới lại khốc khốc đi, tôi còn tưởng rằng cậu cũng không nhận ra đồng học trên lớp của cậu đấy!"

"Tôi ít nhất còn biết một Phương Thế Kiệt."

Phương Thế Kiệt? Lạc Nghiên Vũ tìm kiếm trí nhớ ở trong đầu, chốc lát mới nhớ tới. "Oh — chính là người cùng cậu đánh thắng bóng rổ, Phương Học đệ." Chỉ là, cô đã sớm không nhớ rõ dung mạo của cậu ta rồi, cô vừa ngáp dài vừa nghĩ.

Nhìn bộ dáng cô dụi dụi mắt, ngáp dài thực đáng yêu, ánh mắt của hắn đầy ôn nhu, chậm rãi nói: "Cô buồn ngủ, thì đi ngủ đi!"

"Ừ, ngũ ngon!" Cô thần thờ đi trở về phòng.

"Ngũ ngon." Nhìn bóng lưng của cô, đáy mắt Nhạc Quân Lỗi tràn đầy nhu tình.

Trưa hôm nay, Lạc Nghiên Vũ cùng Giang Linh đi ra ngoài dùng cơm.

"Giang Linh, chị hôm nay làm sao thế? Cả buổi sáng mặt đều thối thúi." Lạc Nghiên Vũ quan tâm hỏi.

"Không có gì." Giang Linh buồn buồn nói.

Cô ấy tuy là nói như thế, cầm đôi đũa trong tay cũng không ý thức đâm đâm com. Lạc Nghiên Vũ thấy, trong lòng cũng ước chừng sáng tỏ được 7, 8 phần.

"Khăng định lại cãi nhau với anh Lưu có phải không?"

Giang Linh lúng túng gật đầu một cái.

Lạc Nghiên Vũ chậm rãi cười cười nói: "Lần này lại âm ỉ cái gì rồi hả ?"

Cô cảm thấy Giang Linh và anh Lưu đây là một đôi tình lữ thật rất hiếm có! Ba ngày một trận âm ỉ nhỏ, năm ngày một tranh cãi âm ỉ lớn, hơn nữa đều là vì những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể mà gây gỗ. Ví dụ như có lần là vì anh Lưu không cẩn thận nói cô ấy mập, rồi còn lần khác lại là Giang Linh ở trên đường hai mắt cứ nhìn chăm chăm mấy anh đẹp trai; kỳ quái hơn chính là, tình cảm của bọn họ càng âm ỉ lại càng tốt!

Đối với cái kiểu đem gây gỗ làm thành niềm vui thú lui tới này, cô thật sự rất bội phục!

"Nghiên Vũ, em tới phân xử hộ mình! Tối ngày hôm qua mình gọi Sĩ Hiền theo mình đi dạo phố, thế nhưng anh ấy lại nói thay vì theo mình đi dạo phố, chẳng thà về nhà xem TV. Em nói, Sĩ Hiền như vậy đúng không?" Nói đến đây, Giang Linh có vẻ có chút tức giận, đâm đâm com càng dữ tợn.

Nhìn cái bát com trên bàn bị Giang Linh "Giày xéo", Lạc Nghiên Vũ bất đắc dĩ nói: "Cho dù anh Lưu có chỗ không đúng, chị cũng không cần lấy bữa trưa ra để trút giận a!"

Trải qua cô vừa nói, Giang Linh mới phát hiện động tác vô ý thức của mình, vội vàng dừng lại.

"Thật ra thì, chị cũng không cần phải tức giận vì chuyện này a!" Lạc Nghiên Vũ cười cười. "Phần lớn đàn ông vốn là không thích đi dạo phố nha! Anh ấy không đi, thì tự chị đi cũng được nha."

"Chị đây hiểu. Nhưng mình chính là thích đi dạo phố có người cùng, nhất là bạn trai." Đây là một loại cảm giác rất thỏa mãn, nếu khi đi dạo phố có bạn trai theo hầu ở bên, sẽ cảm thấy có ánh mắt hâm mộ đang nhìn mình.

Đều là phụ nữ, Lạc Nghiên Vũ có thể hiểu rõ loại tâm tình đó.

Giống như là thời điểm Quân Lỗi theo cô đi dạo phố, phần lớn phụ nữ mang theo ánh mắt vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nhìn cô thì cô cũng sẽ mừng thầm, cũng hưởng thụ loại cảm giác này. Nhưng quá đáng tiếc chính là, Quân Lỗi không phải là bạn trai của cô. Có lẽ, cô và Giang Linh đều là người phụ nữ hư vinh đi!

"Vì chuyện như vậy gây gỗ, có đáng sao?"

"Chỉ là nhất thời tức giận thôi!"

Lạc Nghiên Vũ cười, tính khí của Giang Linh chính là dễ nóng giận như vậy! Có lẽ, đây chính là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ thường hay gây gỗ.

"Con tức qua đi coi như xong, chị cũng không cần lại trách anh Lưu nữa." Cô giúp một tay làm người hoà giải.

Giang Linh bĩu môi nói: "Chờ chị hết giận lại nói."

"Nói thật, chị và anh Lưu đã lui tới mấy năm, cũng ở chung, chẳng lẽ không tính toán kết hôn à?" Lạc Nghiên Vũ hỏi.

Giang Linh suy nghĩ trong chốc lát, mới ý vị sâu xa nói: "Không sợ nói cho em biết, gần đây chị càng lúc càng có khát vọng muốn kết hôn, có thể là lớn tuổi rồi, nên rất muốn có một gia đình; nhưng là, không biết Sĩ Hiền có ý nghĩ giống như chị hay không." Thành thật mà nói, cô cũng đã ba mươi tuổi rồi, không còn nhiều thời gian để phí hoài nữa.

"Chị có thể cùng anh Lưu nói chuyện một chút a!" Lạc Nghiên Vũ nói lên đề nghị.

"Chị ngại không dám mở miệng trước." Chuyện như vậy từ đàn gái nói trước, hình như có chút mất thể diện.

Thì ra là cô gái dè dặt a! Lạc Nghiên Vũ buồn cười nói:

"Bình thường xem chị hào phóng như vậy, không ngờ chị cũng sẽ câu nệ chuyện này a!"

"Em đừng giễu cợt chị nữa!" Hiếm thấy Giang Linh một bộ về cô gái nhỏ thẹn thùng.

"Thật ra thì, chị không muốn nói với anh Lư, thì làm sao anh ấy biết tâm tư của chị?" Cô phân tích nói: "Nói không chừng anh ấy cũng có ý nghĩ như chị nha! Nếu như chị không muốn nói, anh ấy cũng không nói, các người sẽ kéo dài như thế này nữa sao?"

Giang Linh không thể không thừa nhận Nghiên Vũ nói rất có lý, có lẽ cô nên gạt bỏ dè dặt đi thử một chút xem. Mặc kệ kết quả như thế nào, luôn là so với hiện tại do dự không chừng còn tốt hơn.

"Cám ơn em, Nghiên Vũ. Chị sẽ cùng Sĩ Hiền nói một chút."

Lạc Nghiên Vũ đáp lại với một nụ cười.

"Nghiên Vũ, vậy còn em?" Giang Linh hướng đầu mũi nhọn quan tâm về phía cô. "Em cũng trưởng thành rồi, chẳng lẽ không muốn tìm một đối tượng tốt để kết hôn ư?"

"Muốn a! Làm sao sẽ không muốn chứ?" Lạc Nghiên Vũ nhẹ nhàng nói, "Chẳng qua là vẫn không có gặp được đối tượng tốt, không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên thôi!" Chuyện tình cảm như vậy, cô cũng không bắt buộc.

Giang Linh nghe xong, lập tức phản bác lời của cô: "Em dám nói không gặp được đối tượng tốt? Mấy năm qua này, chị lục tục giới thiệu mấy người đàn ông có gia thế, nhân phẩm cũng không tệ cho em, những người này không phải là đối tượng tốt sao?" Cô ấy nói những lời này, là muốn trêu tức cô sao? "Là tự đại tiêu thụ em nhìn không vừa mắt!"

"Thật xin lỗi! Em không phải có ý nói như vậy." Lạc Nghiên Vũ tự giác nhận sai.

Giang Linh khẽ thở dài, nói: "Nghiên Vũ, em hãy thành thật nói, có phải em đã có người trong lòng rồi không?"

"Em không có a!" Lạc Nghiên Vũ thật nhanh trả lời.

"Thật?" Giang Linh nghi ngờ nhìn cô.

"Tại sao chị lại nghi như vậy?"

"Không phải sao?" Cô nhìn Nghiên Vũ, "Nếu không phải là trong lòng em sớm đã có người trong lòng, nếu không làm sao có thể giới thiệu nhiều người tốt như vậy cho em, mà em lại một người cũng không thích?" Cô lại bổ sung nói: "Trừ phi em là đồng tính luyến ái!"

Giang Linh nói xong khiến Lạc Nghiên Vũ dờ khóc dờ cười. "Em có thể bảo đảm với chị, em tuyệt đối không phải là đồng tính luyến ái."

"Vậy tại sao em đối với chuyện chị giới thiệu mấy người đàn ông tốt đó cho em đều không có hứng thú?" Đây là nghi vấn lớn nhất của cô.

"Nói thật, em cũng không biết." Lạc Nghiên Vũ bất đắc dĩ nói. Có lẽ là cảm thấy không hợp lắm!

"Oh, ông trời! Chị thật sự phục em!" Giang Linh thật sự không biết nên nói gì. "Thôi, không nói chuyện này nữa, chúng ta mau ăn đi rồi còn về công ty."

"Ừ!" Cô vui sướng vô cùng.

Sau khi ăn cơm no, họ dọc theo vỉa hè bên đường lững thững đi trở về công ty.

"Thời tiết nóng quá!" Giang Linh không chịu nổi mà dùng tay giương gió.

"Buổi trưa vốn là nóng hơn." Lạc Nghiên Vũ cười nói.

Đi ngang qua một quán cà phê lịch sự tao nhã thì Giang Linh lơ đãng quay đầu nhìn, nhất thời dừng bước, hưng phấn gọi nói: "Nghiên Vũ, em mau nhìn!"

Lạc Nghiên Vũ cảm thấy không giải thích được mà ngoảnh qua nhìn.

"Là tổng giám đốc nha!" Giang Linh nói.

Lạc Nghiên Vũ cũng nhìn thấy, không sai chính là Nhạc Quân Lỗi, hắn đang dùng cơm với một người phụ nữ. Cô âm thầm suy đoán ở trong lòng người phụ nữ kia là người nào? Làm sao Quân Lỗi lại cùng ăn cơm với cô ấy? Hơn nữa xem ra bọn họ trò chuyện rất vui vẻ.

"Người phụ nữ kia đáng đáp xinh đẹp quá, sẽ không phải là bạn gái của tổng giám đốc chứ?" Giang Linh suy đoán.

Lạc Nghiên Vũ lập tức nói: "Không phải vậy, cô ấy có thể là khách hàng." Không biết làm sao, khi nghe Giang Linh suy đoán khiến trong lòng cô rất không thoải mái.

(Ed: chị LNV ghen rồi đấy ạ... hô hô)

"Có lẽ vậy!" Giang Linh chuyên tâm nhìn cảnh tượng bên trong, không phát hiện phản ứng quái dị của Nghiên Vũ. "Nghiên Vũ, chị đã nói với em, chị càng nhìn tổng giám đốc càng thấy quen mặt, cảm giác hình như đã xem qua ngài ấy ở đâu rồi."

Chị là xem qua hần a! Chẳng qua là ở hơn ba năm trước. Lạc Nghiên Vũ trả lời ở trong lòng.

"Đừng nhìn nữa, chúng ta sắp trễ rồi." Cô nhất định lôi kéo Giang Linh, theo bản năng không muốn phải nhìn hình ảnh Quân Lỗi và người phụ nữ khác dùng cơm nữa.

"Được rồi! Em đừng kéo chị mà."

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ban đêm, gió nhẹ từ từ.

Ngồi ở trên ghế sa lon, mặc dù ánh mắt của Lạc Nghiên Vũ đặt tại TV phía trước, nhưng trên TV phát sóng chương trình gì cô cũng không biết, trong đầu chỉ toàn cảnh tượng buổi trưa.

Cô len lén nhìn sang Quân Lỗi đang ngồi ở bên cạnh cô cùng xem ti vi, cô thật muốn biết người phụ nữ dùng cơm trưa với hần là người nào, nhưng không biết nên hỏi như thế nào.

Nhạc Quân Lỗi không phải là không phát hiện ra lòng của cô không có ở đây, chỉ là hần đang đợi, đợi cô chủ động nói ra. Hần hiểu rõ cá tính của cô, cô là không thể để lời nói ở trong lòng được.

Cho nên, hần vẫn như không có việc gì xem ti vi.

Rốt cuộc, Lạc Nghiên Vũ quyết định. Cô giả bộ lơ đãng nói: "Quân Lỗi, buổi trưa hôm nay tôi có thấy cậu đó!"

"Hà?" Nhạc Quân Lỗi nhìn cô. "Ở nơi nào?"

"Ở một quán cà phê."

Quán cà phê? Chẳng lẽ cô thấy được hần và Quản lý của công ty Hoàn Vũ ăn cơm?

Trong nháy mắt, hần đã hiểu vì sao cô kỳ lạ như vậy, khóe mắt của hần không che giấu được ý cười.

Hần không biến sắc nói: "Tôi ăn cơm ở đó, có cái gì không đúng sao?"

Ai yêu! Tại sao Quân Lỗi không nói hần và người nào ăn cơm ở đó chứ! Lạc Nghiên Vũ ảo não nghĩ.

"Không có gì không đúng. . . ." Ai nha, mặc kệ, hỏi một chút cũng sẽ không mất gì a. Cô hỏi bằng giọng nói tự nhiên: "Tôi còn thấy một người nữ phụ cùng ăn cơm với cậu, cô ấy là ai vậy?"

"Cô ấy a ——" Nhạc Quân Lỗi cố ý treo ngược hứng thú của cô.

Lạc Nghiên Vũ không khỏi khản trương, một lòng thấp thỏm không yên.

Hải lòng thấy bộ dáng khản trương của cô, Nhạc Quân Lỗi lúc này mới nói: "Cô ấy là Quản lý của công ty Hoàn Vũ, tôi công ty cùng tôi thảo luận kế hoạch chi tiết của một dự án mà hai công ty hợp tác, bởi vì cũng đã đến thời gian dùng cơm, nên mới theo lễ phép mời cô ấy dùng cơm." Hần cẩn thận nói rõ chuyện.

Hồ! Lạc Nghiên Vũ thở phào thật nhẹ nhõm, cô đã nói là khách hàng mà! Nhưng yên tâm đồng thời, cô không khỏi tự hỏi mình: tại sao muốn để ý tới người cùng ăn cơm với Quân Lỗi là ai như vậy? Cô rốt cuộc là đang suy nghĩ gì?

Cô cảm thấy mình quá thái quá, lại đi để ý tới loại chuyện như vậy.

Quân Lỗi cùng bất kỳ người phụ nữ nào ăn cơm đều không liên quan tới cô, nhưng vì cái gì thời điểm cô nhìn thấy, trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu? Chẳng lẽ. Sẽ không! Sẽ không! Cô cự tuyệt nghĩ tiếp nữa.

Cô lộ ra nụ cười yếu ớt nói:

“Cô đó thật là lợi hại nha! Nhìn cô ấy trông vẻ không tới 30 đi? Tuổi còn trẻ, mà có thể ngồi vào vị trí Tổng giám đốc!”

“Đó là sự nghiệp của gia đình cô ấy.”

“Oh. Nhưng, muốn quản lí một Công Ty lớn như vậy, cũng rất không đơn giản đi?”

Nhạc Quân Lỗi nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn cô một cái, cấp cho cô ánh mắt “Cô cứ nói đi?”.

Lạc Nghiên Vũ cười hắc hắc, đề tài không hề lượn quanh tại vấn đề này nữa mà còn đảo quanh vòng vòng.

Sáng sớm hôm sau, Giang Linh mặt mày hớn hờ chạy đến tìm Nghiên Vũ.

“Nghiên Vũ, cảm ơn em!”

“Cảm ơn em?” Lạc Nghiên Vũ mờ mịt hỏi ngược lại: “Cảm ơn em cái gì?”

“Chị nghe lời của em đi nói chuyện với Sĩ Hiền, kết quả bọn chị quyết định kết hôn.” Giang Linh vui mừng báo tin.

“Thật?” Cô rất cao hứng thay cho bọn họ. “Chúc mừng chị!”

“Cảm ơn!”

“Khi nào thì tổ chức hôn lễ?”

“Đầu tháng sau.”

“Đầu tháng?” Đó không phải là chỉ còn dư có 1 tháng nữa thôi sao?

Giang Linh biết rõ cô kinh ngạc, cười nói: “Chị và Sĩ Hiền cũng không muốn kéo dài nữa.”

“Em xem là bọn chị không kịp!” Lạc Nghiên Vũ cười trêu nói.

“Biết là tốt rồi.” Giang Linh hào phóng thừa nhận, ngay sau đó hai người bèn nhìn nhau cười.

“Nghiên Vũ, chị và Sĩ Hiền hôm nay muốn mời em ăn cơm tối, cảm ơn em đã giúp bọn chị nhiều như vậy.” Giang Linh thật lòng thật dạ muốn cảm ơn cô.

“Em không có giúp được cái gì a” Nhiều lắm là lúc bọn họ gây gổ thì khuyên nhủ một chút thôi.

“Mặc kệ, dù sao lần này em không thể cự tuyệt chị!”

“Ách. Được.” Không thể làm gì khác hơn là làm mặt dày đi.

Sau đó, Lạc Nghiên Vũ thừa dịp thời gian rảnh rỗi thì lặng lẽ cầm điện thoại đi động đến chỗ không có ai gọi điện thoại cho Nhạc Quân Lỗi.

Đang nghe thư ký báo cáo Nhạc Quân Lỗi nghe được điện thoại ở trên bàn vang lên thì gác lại báo cáo, liền đưa tay nhận.

Nhìn thấy biểu tượng gọi đến ở trên màn hình điện thoại, vốn là gương mặt lạnh lùng nghiêm túc nhất thời mềm mại đi, hần dè xuống phím call.

“Quân Lỗi, tôi có quấy rầy đến cậu không?”

“Không có.” Ánh mắt hần đạm quét thư ký đứng ở phía trước. “Này lại có thời gian gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì sao?”

“Tôi hôm nay tôi muốn đi ăn cơm với đồng nghiệp, cậu tự lo liệu bữa ăn tối nhé.”

“Được, tôi trở về nhớ cẩn thận một chút.”

“Ừ!”

Về mặt của Nhạc Quân Lỗi khi nói điện thoại khiến thư ký tròn tròn mắt ngạc nhiên không thôi, không ngờ tới vị tổng giám đốc luôn luôn lạnh lùng này cũng có một mặt nhu tình như thế, làm cho anh ta hết sức tò mò về người vừa gọi điện tới là nhân vật nào.

Kết thúc trò chuyện Nhạc Quân Lỗi khôi phục bộ dáng lạnh lùng của hần, nhìn về phía thư ký ra lệnh: “Tiếp tục.”

Thư ký thiếu chút nữa thất thần lập tức cẩn thận báo cáo nốt chuyện chưa xong.

Sau khi tan tiệc, Lạc Nghiên Vũ với Giang Linh, Lưu Sĩ Hiền cùng đi ăn bữa tiệc lớn. Ba người trò chuyện vô cùng tận hứng, một bữa cơm ăn đến gần nửa đêm cho tới khi nhà hàng thông báo đóng cửa thì mới kết thúc.

Lưu Sĩ Hiền đưa Lạc Nghiên Vũ trở về, xe dừng lại trước cửa, anh thể hiện phong độ thân sĩ đi vòng qua đối diện mở cửa giúp cô.

“Nghiên Vũ, em chừng nào thì bắt đầu ở loại hào trạch này vậy?” Lưu Sĩ Hiền nói giỡn nói.

Lạc Nghiên Vũ cười khan nói: “Đây là nhà của bạn em, em hiện tại ở nhờ ở nơi này.”

“Như vậy à!” Anh liền nghĩ một viên chức nhỏ làm sao có thể ở được loại nhà tốt như này đây!

“Giang Linh liền làm phiền anh rồi.” Bởi vì Giang Linh uống mấy ly rượu, mà tư lượng lại kém cho nên đang nằm ngủ thiếp đi ở chỗ ghế sau.

“Đây là dĩ nhiên.” Trên mặt anh lóe ra ánh sáng hạnh phúc. “Em vào đi thôi!”

“Được! Anh Lưu lái xe cẩn thận nhé.” Lạc Nghiên Vũ nhìn Lưu Sĩ Hiền lái xe đi, mới đi vào cửa.

Vừa mở cửa, đèn vẫn sáng, nhìn thấy bóng dáng anh tuấn rắn rỏi to lớn kia, cô cười nói: “Chờ tôi à?”

Nhạc Quân Lỗi không để ý tới cô, vẫn đi tới sofa ngồi xuống.

Lạc Nghiên Vũ vội vàng đi theo ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn hắn một chút nhìn không ra bất kỳ biểu lộ gì trên mặt, biết hắn có thể đang giận cô về muộn.

Cô mềm mỏng nói: “Cậu ở đây giận tôi trở về quá muộn sao? Thật xin lỗi nhé! Tôi không phải cố ý, trò chuyện một chút cứ như vậy đã muộn rồi!” Cứ tự nhiên bày ra mềm mại yêu kiều trước mặt hắn.

“Người đàn ông chờ cô về là người nào?” Nhạc Quân Lỗi rót cuộc mở miệng.

“Cậu trông thấy à?” Lạc Nghiên Vũ nháy nháy mắt. “Đưa tôi về là anh Lưu, anh ấy nói đã trễ thế này để một cô gái tự về thì không tốt lắm, cho nên mới đưa tôi về.”

“Cô đi ăn cơm cùng với anh ta?” Nhạc Quân Lỗi với thần sắc khó chịu.

(Ed: NQL ăn đấm rồi..haha)

“Đúng vậy” Cô ngồi xuống ghế sa lon, vuốt bụng nói: “Tôi ngon miệng nên ăn no quá! Bụng no căng!”

Hắn im lặng không lên tiếng.

“Sao vậy?”

Cô kéo kéo chéo áo của hắn, Quân Lỗi dường như là lạ, sẽ không còn đang tức giận đi? !

Cô ngồi dậy quay người hắn lại đối diện với mình. “Quân Lỗi, có lời gì cậu hãy nói đi! Tôi không thích cậu dùng trầm mặc đến đối mặt tôi.”

Nhạc Quân Lỗi với tròng mắt đen thật sâu yên lặng ngưng mắt nhìn Nghiên Vũ, mà cô mở to tròng mắt trong trẻo chờ câu trả lời của hắn.

Không hề báo động trước, hắn bỗng nhiên nghiêng người hôn lên cánh môi hồng nộn của cô

Lạc Nghiên Vũ bị hắn hôn hôn đến say lòng người khiến đầu óc choáng váng, ý thức từ từ tan rã, duy nhất cảm thấy chính là hơi thở dương cương của hắn đang vây bọc quanh cô ở bốn phía.

Hồi lâu, Nhạc Quân Lỗi rót cuộc rời đi môi cô, nhìn thấy ánh mắt cô mờ mịch, khuôn mặt ửng đỏ điểm lệ, kim lòng không được lại cúi xuống hôn môi cô lần nữa, mới buông ra cánh tay đang ôm chặt cô.

Cô tức giận thờ hồn hên nhìn chăm chú vào đôi mắt thâm thúy của hắn, cố gắng để đầu hoạt động bình thường, hết sức suy tư tại sao tình huống lại phát triển trở thành như vậy.

“Tại sao muốn cùng đi ăn cơm với họ Lưu?” Hắn hỏi ra chuyện làm hắn cực kỳ khó chịu.

“Hả?” Lạc Nghiên Vũ sững sốt một chút, thế nào lại hỏi tới chuyện này? Nhưng cô vẫn trả lời: “Anh Lưu và Giang Linh chuẩn bị kết hôn, bọn họ nói muốn cảm ơn tôi đã giúp rất nhiều, cho nên mời tôi đi ăn cơm”

Câu trả lời của cô khiến thần sắc của Nhạc Quân Lỗi hòa hoãn xuống, hắn nhếch lên khóe miệng lần nữa ở môi cô ấn xuống một cái hôn.

“Tại sao. Lại hôn tôi?” Lạc Nghiên Vũ lắp bắp hỏi ra nghi vấn tồn tại trong lòng.

“Lại?” Mây rậm như sóng lên.

“Cậu đã quên ba năm trước đây từng hôn tôi?” Cô ngập ngừng nói, cúi đầu né tránh ánh mắt nóng bỏng của hắn, tim đập nhanh. Cô vì nụ hôn kia khổ nhiều ba năm, nhưng người khởi xướng chẳng lẽ quên?

“Cô còn nhớ rõ?” Nụ cười nhàn nhạt tràn ra ở bên môi Nhạc Quân Lỗi.

“Nói nhảm! Đây chính là nụ hôn đầu của tôi nha!” Lạc Nghiên Vũ nhỏ giọng nói.

Do khoảng cách cô đứng quá gần với Nhạc Quân Lỗi cho nên hắn nghe được rất rõ ràng, giọng nói trầm của hắn thấp vang lên ở bên tai cô: “Nghiên Vũ, nhìn tôi!”

Trán rú xuống khẽ chạm vào nhau

Duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng nâng lên cằm của cô, đôi mắt đen sâu thẳm một cái chớp mắt cũng không chớp mà ngưng mắt nhìn cô; thoáng chốc, cô rơi vào đáy mắt thâm thúy của hắn.

“Anh yêu em.”

Trợn tròn mắt, Lạc Nghiên Vũ không dám tin lời nói cô vừa nghe được! Quân Lỗi vậy mà nói hắn yêu cô? !

Hồi lâu, rốt cuộc cổ họng khô khốc của cô phát ra thanh âm: “Cái chuyện cười này không buồn cười chút nào!”

“Đây không phải là chuyện cười.” Nhạc Quân Lỗi bình tĩnh, hiểu cô nhất thời vẫn không thể tiếp nhận.

Trời ạ! Cô tâm hoảng ý loạn không biết nên làm gì bây giờ!

“Nhưng là, tôi chỉ xem cậu là em trai, cậu không thể.” Cô có ý đồ nói lời này để nói hắn, mà cũng nói chính mình.

“Không cho phép em dùng lý do này để cự tuyệt anh!” Hắn lạnh mặt, ánh mắt bí hiểm nhìn cô.”Lại nói, em thật sự coi anh như em trai sao?”

Trong lòng cô cả kinh, ngậy ngẩn cả người, không thể mở miệng.

“Lạc Nghiên Vũ, cô mới không có coi cậu ấy là em trai ! Nếu không, tại sao cô lại để hôn cô?” Một giọng nói xông ra.

“Đây chẳng qua là. Chỉ là phản ứng không kịp thôi!” Một đạo thanh âm khác giải thích.

“Vậy sao? Đây vì sao cô không những không tức giận, cũng không thấy bị chiếm tiện nghi, ngược lại còn chìm đắm trong nụ hôn của cậu ấy?”

“Này.”

“Không phản đối nữa ư? Còn nữa, tại sao cô thấy được hắn và người phụ nữ khác ăn cơm, trong lòng sẽ cảm thấy ê ẩm?”

“Nào có ê ẩm? Cảm thấy không thoải mái mà thôi!”

“Nếu cô thật sự xem hắn như em trai, vậy hắn ăn cơm với ai thì cô cũng không cần có cái gọi là không thoải mái đi? Cô liền thừa nhận tình cảm cô đối với hắn đã sớm không phải đơn thuần là chị gái với em trai.”

Thanh âm giải thích biến mất.

Lạc Nghiên Vũ không dám đối mặt với đáp án miêu tả sinh động này, lại nhìn tới gương mặt tuấn tú của hắn, cô xấu hổ tránh thoát khỏi ngực của hắn, chỉ bỏ lại một câu: “Tôi về phòng trước!” Vội vã chạy về phòng.

Nhạc Quân Lỗi không ngăn cản cô, cho cô thời gian để suy nghĩ thật kỹ.

Nếu không phải là hắn nhìn thấy người đàn ông kia đưa cô trở về, hai người còn nói nói cười cười, hắn cũng sẽ không mất không chế mà hôn cô!

Nhưng, hắn cũng không hối hận! Bởi vì, cô sớm muộn gì cũng là của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Kể từ lúc Nhạc Quân Lỗi tỏ tình với cô, Lạc Nghiên Vũ vẫn ở trong trạng thái phiến não.

Mấy ngày nay, mặc dù cô và Quân Lỗi vẫn là cùng duy trì cuộc sống thường ngày, cùng tan việc, cùng nhau ăn cơm, nhưng cô không biết phải dùng thái độ gì để đối mặt với hắn, vì vậy cô và hắn nói chuyện với nhau trở nên ít đi.

Một cô không khí ngại ngùng tồn tại giữa bọn họ. Cô không thích loại cảm giác này, nhưng lại không biết được nên làm cái gì, không thể làm gì khác hơn là tìm người để hỏi.

Người thứ nhất chọn đương nhiên là Giang Linh.

"Giang Linh, có một chuyện em muốn hỏi một chút cái nhìn của chị."

Mặt mày hớn hở Giang Linh cười nhìn cô: "Chuyện gì?"

"Ách." Lạc Nghiên Vũ không biết nói từ đâu.

Giang Linh tò mò nhìn cô, chuyện gì khiến cho cô khó có thể mở miệng như thế?

"Nếu như. Em là nói nếu như a, có một ngày em trai của bạn tốt chị đột nhiên nói với chị là cậu ấy yêu chị, chị sẽ làm thế nào?" Lạc Nghiên Vũ ngưng ngưng trực tiếp hỏi cô ấy, không thể làm gì khác hơn là chọn lựa cách hỏi quanh co.

"Đây là chuyện xảy ra ở trên người em?" Giang Linh một bộ thú vị hỏi.

Lạc Nghiên Vũ liên tục không ngừng phủ nhận: "Không phải, không phải, em là nói ‘ nếu như ’."

Nhìn bộ dáng Nghiên Vũ vừa khẩn trương lại chột dạ, đánh chết cô thì cô cũng không tin đây là chuyện giả thiết. Chỉ là, trong lòng cô biết là tốt rồi, không có ý định chọc phá cô ấy, nếu không với Nghiên Vũ da mặt mỏng, cô ấy chắc chắn sẽ không hỏi nữa.

"Nếu là như vậy. Chị sẽ tự hỏi trước một chút mình có thích cậu ấy hay không!"

Lạc Nghiên Vũ hơi đỏ mặt, hèn nhát nói: "Thích chứ?"

Giang Linh với một đôi mắt to gian xảo nhìn cô cười đến rất quý dị. "Vậy thì tiếp nhận yêu cậu ấy a!"

"Nhưng là, cậu ấy là em trai của bạn tốt nha! Sẽ không thật kỳ quái sao?" Điều khiến cô để ý nhất chính là điểm này.

Giang Linh cười xì một tiếng. "Em đều đã nói cậu ấy là em trai của bạn tốt, vậy có kết giao thì cũng không phải là loạn luân với em trai ruột, có cái gì kỳ quái đâu?"

Lạc Nghiên Vũ trầm mặc không nói, có lẽ là cô suy nghĩ quá nhiều!

"Nghiên Vũ, có lúc đừng quá để tâm vào chuyện vụn vặt, nhất là chuyện tình cảm. Tình cảm giữa nam nữ là không có đạo lý gì có thể nói, em trai của bạn thì như thế nào? Em thương cậu ấy, cậu ấy cũng yêu em, không phải tốt sao?" Giang Linh ý vị sâu xa nói, hi vọng cô có thể nghĩ thông suốt.

Nghe Giang Linh nói một phen, trong lòng Lạc Nghiên Vũ chấn động mãnh liệt, có lẽ cô không nên chui vào ngõ cụt nữa.

Chỉ là, trước đó, cô cần phải nghe chút ý kiến của một người khác nữa.

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm tối xong, Lạc Nghiên Vũ liền vui trong phòng mình rồi nhìn chăm chăm điện thoại đến gần người, cô cố gắng lấy dũng khí.

Không lâu sau, tiếng gõ cửa vang lên, dọa cô giật mình, nhanh đi mở cửa.

"Tôi đi ra ngoài một chút." Nhạc Quân Lỗi đứng ở cửa nói với cô.

"Cậu muốn đi đâu?"

Nhạc Quân Lỗi thật sâu nhìn cô, không có trả lời vấn đề của cô, chỉ nói: "Nếu như trở về quá muộn, em không cần chờ tôi."

"Ừ! Cậu lái xe phải cẩn thận đấy."

Sau khi Nhạc Quân Lỗi ra cửa, Lạc Nghiên Vũ rút cuộc lấy dũng khí cầm điện thoại lên gọi cho Ngọc Tiệp đang ở Anh quốc xa xôi.

"He!-lo!" Trong loa truyền tới thanh âm nhẹ nhàng của bạn tốt.

Lạc Nghiên Vũ chợt cảm thấy có chút chua chua mũi, cô chậm rãi lên tiếng: "Ngọc Tiệp!"

"Nghiên Vũ? !" Điều Ngọc Tiệp có vẻ rất cao hứng.

"Ngọc Tiệp, gần đây được không?"

"Rất tốt! Cậu thì sao?"

"Tốt! Chỉ là." Cô muốn nói lại thôi.

"Cậu đã xảy ra chuyện gì sao?" Điều Ngọc Tiệp khẩn trương hỏi.

Bạn tốt quan tâm khiến cho cô rất cảm động! Cô cười nói: "Không có, cậu đừng quá khẩn trương."

"Cậu đó, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, áp a áp ứng, mình đương nhiên có thể cho là xảy ra chuyện gì đại sự khó lường đấy." Điều Ngọc Tiệp quả trách cô.

"Ngọc Tiệp, Minh là muốn nói cho cậu biết một chuyện."

"Nói a!"

Sau khi Lạc Nghiên Vũ hít sâu một hơi, mới lên tiếng: "Minh yêu Quân Lỗi rồi !"

Trong loa yên lặng một lúc lâu, mới truyền đến thanh âm vững vàng của Điều ngọc tiệp hỏi: "Nghiên Vũ, cậu nói là thật?"

"Ừ." Cô lo lắng bạn tốt phản đối.

"Thành thật mà nói, mình cũng không lấy làm lạ về chuyện này."

"Ah?"

"Lúc ở đại học, mình liền cảm thấy cậu đặc biệt quan tâm tới Quân Lỗi, so với chị họ là mình đây chỉ có hơn chứ không kém. Mới đầu mình cho rằng có thể là do liên quan đến việc cậu làm gia sư dạy kèm tại nhà cho Quân Lỗi, sau đó mình lại phát hiện ra mỗi khi cậu và Quân Lỗi ở chung một chỗ thì cậu luôn là đặc biệt vui vẻ, cùng mình nói chuyện trời đất, đề tài cũng luôn xoay quanh về cậu ấy, khi đó, mình liền phát hiện cậu đối với Quân Lỗi không giống nhau."

Lạc Nghiên Vũ không ngờ cô khi đó liền đối với Quân Lỗi thâm này sinh tình cảm, buồn cười nhất chính là cô thể nhưng hoàn toàn không có nhận ra được tâm ý của mình, ngược lại là bạn tốt nhìn thấu rất rõ ràng.

Đột nhiên, cô nghĩ tới Giang Linh từng nói ——

"Nếu không phải là trong lòng em sớm đã có người thương, nếu không làm sao có thể giới thiệu nhiều người tốt như vậy cho em, mà em lại một người cũng không thích?"

Hiện tại cô rút cuộc đồng ý lời của chị ấy! Thì ra là trong lòng cô vẫn luôn tồn tại Quân Lỗi, cho nên mới không cách nào động lòng với người khác!

"Minh nghĩ, Quân Lỗi cũng yêu cậu, đúng không?"

Đối với bạn tốt một lời nói trúng, cô lấp bắp hỏi: "Ngọc Tiệp, làm sao cậu biết?"

Điều Ngọc Tiệp nở nụ cười.

"Nghiên Vũ ngu ngốc! Chẳng lẽ cậu không có cảm thấy Quân Lỗi đối với cậu rất khác biệt sao? Nó vẫn luôn đối với những người phụ nữ khác bằng sắc mặt không chút thay đổi, tuy nhiên nó đối với cậu luôn là vẻ mặt ôn hoà; còn nữa, lời của cậu nói nó sẽ nghe; cậu không tìm được việc làm, nó chủ động giúp cậu an bài vào công ty. Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy nó vô cùng coi trọng cậu, ngoại trừ nó yêu cậu ra, thì mình tìm không ra lý do khác."

Lạc Nghiên Vũ hồi tưởng lại, lúc này mới phát hiện mình là cỡ nào chậm lụt, hoàn toàn không có chú ý tới tâm ý của hắn; cô căn bản coi những chuyện này là chuyện đương nhiên?

"Ngọc Tiệp, mình có thể yêu Quân Lỗi sao?"

"Tại sao đi hỏi mình? Cậu nên tự hỏi ‘ tâm ’ của mình mới đúng."

Nhất thời, Lạc Nghiên Vũ sáng tỏ thông suốt. Cô thật lòng nói: "Cám ơn cậu, Ngọc Tiệp! Minh biết nên làm như thế nào rồi !"

"Minh chúc phúc hai người!"

Nhận được lời chúc phúc của bạn tốt, Lạc Nghiên Vũ nở nụ cười gác điện thoại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng cô tự cười thầm mình lại vì cái lý do buồn cười đó, mà không chịu nhìn thẳng tâm ý của mình! Từ nay về sau, cô sẽ học cách thân nhiên đi đối mặt!

Mà bây giờ, cô không thể chờ đợi thêm được nữa chỉ muốn gặp Quân Lỗi ngay lập tức!

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Bên trong quầy rượu, nam có nữ có tụ tập cùng một chỗ uống rượu nói chuyện phiếm, rất khoái hoạt!

Trước quầy rượu, hai người đàn ông xuất sắc ngồi, hấp dẫn sự chú ý từ nhiều phụ nữ khác.

"Tìm mình ra ngoài, chính là muốn mình cùng uống rượu giải sầu với cậu ư?" Phương Thế Kiệt nhìn mặt lạnh bên cạnh thấy khó hiểu.

Nhạc Quân Lỗi không để ý tới cậu, cầm lên ly rượu uống một hơi cạn sạch, kêu người bán rượu thêm một ly rượu.

"Tâm tình không tốt thì nói ra đi, cứ uống kiểu như cậu vậy, một chút tác dụng cũng không có."

Nhạc Quân Lỗi cười lạnh, không sai, hẳn là tâm tình không tốt. Hẳn mất hứng vì Nghiên Vũ tránh né hẳn! Có thể nói ra ngoài thì có ích lợi gì?

"Cậu chỉ để ý uống rượu của cậu, không cần để ý tới mình!" Tiếp đây, hẳn lại uống một ngụm rượu lớn.

Phương Thế Kiệt lắc đầu một cái, không thể làm gì khác hơn là cười.

Một người phụ nữ son phấn đầy mặt, vốc người nóng bỏng đi về phía bọn họ bên này. Cô ả ngồi lên chỗ ngồi bên cạnh Nhạc Quân Lỗi, tay kẹp điều thuốc mang theo nụ cười quyến rũ nói: "Tiên sinh, cho mượn hộp quẹt được không?"

Cô ả không cam lòng bị coi thường, nũng nịu nói: "Tiên sinh, một mình uống rượu rất nhàm chán, có muốn hay không tôi uống cùng." Nói xong, còn cố ý đem dáng người là lướt của cô ả mề neho trên người Nhạc Quân Lỗi.

Oa! Cô gái này là đem Phương Thế Kiệt cậu trở thành người tàng hình có phải không?

"Tránh ra!" Thanh âm lạnh lùng vang lên, liền nhìn cũng không nhìn cô ả lấy một cái.

Cô ả run lên, muốn đánh lui trống lớn, nhưng nhìn xung quanh mình, có vài người đang chờ nhìn vở kịch hay từ cô ả, vì vậy cô ả không ngừng cố gắng hấp dẫn người đàn ông anh tuấn trước mắt.

"Đừng hung dữ như vậy! Người ta cũng chỉ là có ý tốt muốn cùng anh uống chút rượu. . ."

Nhạc Quân Lỗi không để cho cô ả nói hết lời, quay đầu trừng mắt lạnh."Cút!"

Thoáng chốc, cô ả đột nhiên cảm thấy có một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân vọt lên, không dám nhìn gương mặt lạnh buốt của hắn, lập tức chạy trốn chết.

Phương Thế Kiệt ngay sau đó cười to."Về mặt lạnh như băng của cậu, thật đúng là dọa người a!"

Nhạc Quân Lỗi nhàn nhạt liếc cậu một cái, tiếp tục uống rượu.

Cho đến đêm khuya, Phương Thế Kiệt đưa Nhạc Quân Lỗi đã say rượu về nhà.

Lạc Nghiên Vũ ở trong phòng chờ Quân Lỗi đợi đến ngủ gà ngủ gật, cô không ngờ tới hắn sẽ về như thế còn chưa có trở về. Vốn là cô muốn gọi điện thoại di động hỏi hắn một chút khi nào thì về, nhưng là nghĩ đến hắn trước khi ra cửa có nói cô không cần chờ cửa, không biết có thể quấy rầy đến hắn hay không, cho nên cũng không dám gọi hỏi.

Tiếng chuông cửa thức tỉnh cô, cô cao hứng xuống lầu mở cửa nghênh đón hắn, nhất thời lại quên mất Nhạc Quân Lỗi vào cửa nhà mình thì không cần phải nhấn chuông cửa.

Phương Thế Kiệt dìu Nhạc Quân Lỗi, cứ cho rằng mở cửa sẽ là người nhà của hắn, không ngờ tới mở cửa lại sẽ là tình cảnh này!

"Cậu là ai? Quân lỗi làm sao vậy?" Lạc Nghiên Vũ cẩn thận nhìn người đàn ông trước mặt đang đỡ Quân Lỗi, đối với gương mặt của cậu ta cảm thấy có chút quen thuộc.

Đồng dạng khôn hoặc cũng ở đây sinh ra trên người Phương Thế Kiệt, cậu cố gắng nhớ lại, rốt cuộc để cậu nghĩ ra được.

"Chị là Lạc học tỷ? !"

Trải qua cậu kêu một tiếng, Lạc Nghiên Vũ cũng đã nhớ cậu là ai.

"Phương Học đệ, đã lâu không gặp!" Cô nhớ lại Quân Lỗi từng nói với cô chuyện hấn gặp lại bạn tốt.

"Học tỷ, chúng ta dìu Quân Lỗi vào đi lại nói."

Vì vậy, hai người bọn họ hợp lực đỡ Quân Lỗi đến phòng của hấn xong, rồi đi tới phòng khách.

"Cám ơn cậu đã đưa Quân Lỗi về." Lạc Nghiên Vũ nói cám ơn trước.

"Đây là cần phải vậy." Phương Thế Kiệt có chút chần chờ nói: "Học tỷ, chị và Quân Lỗi hai. . . ." Đây mắt lóe ra nghi vấn, Lạc học tỷ và Quân Lỗi chẳng lẽ đã sớm là một đôi?

"Chúng tôi. . . ." Cô không biết nên giải thích như thế nào cho cậu về quan hệ của hai người bọn họ, không thể làm gì khác hơn là nói: "Tôi nghĩ cậu sau này hỏi Quân Lỗi sẽ rõ ràng hơn."

Nếu người ta đã nói như vậy, cậu cũng không tiện hỏi tới.

"Đã trễ thế này, tôi cũng cần phải trở về rồi. Nhờ học tỷ giúp tôi chuyển lời tới Quân Lỗi, muốn hấn ngày mai nhớ trở lại đó lấy xe."

"Được! Tôi tiễn cậu."

Tiền Phương Thế Kiệt đi, Lạc Nghiên Vũ trở lại phòng của Quân Lỗi, từ phòng tắm lấy ra khăn lông ướt ngồi ở cạnh giường lau chùi mồ hôi trên mặt cho hấn. Người thấy cả người hấn nồng nặc mùi rượu, cô nhũn mày xinh đẹp lại.

"Không phải đã nói với cậu đừng uống quá nhiều rượu sao? Còn đi uống say đến vui vẻ!" Cô lầm bầm nói.

Lạc Nghiên Vũ tràn đầy nhu tình đưa mắt nhìn người đã làm cô phải động lòng, kim lòng không được đưa tay lên đụng vào gương mặt tuấn tú của hấn, đầu tiên là trán của hấn, lông mày rồi mắt của hấn, sống mũi hấn, gương mặt, cuối cùng dừng ở trên môi của hấn.

Nhớ tới nụ hôn đó khiến cô ý loạn tình mê, cô cười ngọt ngào, một ý niệm to gan nổi lên — cô chậm rãi cúi người, đặt lên môi hấn.

Giây lát, cô hài lòng rời đi môi của hấn, lại bị hấn bắt ngờ mở ra trông mắt lóe tinh quang làm cho giật mình.

"Tại sao hôn trộm anh?" Nhạc Quân Lỗi ngồi dậy đối diện với cô.

"Cậu không phải là say sao?" Hai gò má của cô bỗng nhiên nổi lên hai rặng mây hồng.

Say? Bằng hấn tửu lượng giỏi, uống mấy chén đó như vậy vẫn là không vấn đề gì! Nếu là hấn thật sự say, làm sao Phương Thế Kiệt có thể từ trong miệng hấn hỏi ra địa chỉ đây?

Giả bộ say rượu, chỉ là muốn xò xét phản ứng của cô, không nghĩ tới kết quả tốt ngoài dự liệu của hấn!

"Em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh." Hấn không chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

Lạc Nghiên Vũ nhẹ nhàng cười, đôi tay vòng qua ôm lấy cổ hấn, "Đây chính là câu trả lời từ em." Tự động dâng lên môi đỏ mọng.

Nhạc Quân Lỗi hôn cô đồng thời, cũng hiểu tâm ý của cô. Hấn động tình đặt lên môi cô nụ hôn ngọt ngào, cùng triền miên với cô, đôi tay tự nhiên ôm eo nhỏ của cô, giữa hai người không có lấy một tia khe hở.

Lạc Nghiên Vũ chìm đắm trong nụ hôn mê người mà hấn đem đến, cả người cảm thấy phiêu phiêu dục tiên, cô không tự chủ được than nhẹ ra tiếng, ai ngờ vì vậy mà càng khiến Nhạc Quân Lỗi lửa nóng hôn sâu hơn!

Cái hôn này của Nhạc Quân Lỗi đối với Nghiên Vũ ản sâu khát vọng, hấn tham lam hôn theo một đường đến cánh môi anh đào của cô, từ môi đến cổ, từ cổ đến vai, bàn tay chậm rãi trút đi quần áo trên người cô.

Tốt đẹp chính là bắt đầu một ngày mới từ sáng sớm.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên vào bên trong phòng, chiếu rọi vào hai người đang ôm nhau ngủ trên giường.

Nằm ở trong khuỷu tay ấm áp của Quân Lỗi, Lạc Nghiên Vũ theo đồng hồ sinh lý báo thức mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt liền thấy được tuấn dung của hấn, khoe miệng cô nở ra một nụ cười ngọt ngào yếu ớt, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

Nhạc Quân Lỗi tỉnh lại nhìn thấy nụ cười xinh đẹp từ người phụ nữ yêu dấu của mình, không nhận được cho cô một cái hôn. Sau khi hấn lưu luyến rời đi cánh môi mê người của cô, khẽ vuốt tóc cô hỏi: "Còn đau không?"

Lạc Nghiên Vũ vừa nghe, hai gò má hiện lên hai vết đỏ ửng thẹn thùng vui sướng, thanh âm nhỏ như muỗi vẫn nói: "Không đau." Lần đầu tiên đương nhiên sẽ đau, nhưng Quân Lỗi dịu dàng đối đãi, làm cho cô giảm bớt đau đớn một chút.

Hắn lộ ra nụ cười tuần lẳng, trong tươi cười còn có tự tin, cũng tràn đầy yêu thương đối với cô.

Nhìn đồng hồ báo thức treo trên tường, cô dịu dàng nói: "Nên tỉnh dậy rồi." Hôm nay còn phải đi làm!

Hai người rời giường rửa mặt chải đầu, cũng làm những động tác không khác trước kia, nhưng không khí trở nên không giống nhau, nhiều chút tình nồng ý mật.

"Đúng rồi, Phương học đệ muốn em nhắc anh nhớ đi lấy xe." Lạc Nghiên Vũ vừa ăn bữa ăn sáng vừa nói như thế.

"Ừ, như thế này thì ra cửa sớm một chút."

Ăn xong bữa ăn sáng, bọn họ cùng nhau đi làm.

"Chào buổi sáng nhé!" Lạc Nghiên Vũ gặp Dương Hạo trong thang máy.

"Nghiên Vũ, cô hôm nay tâm tình dường như rất tốt?" Dương Hạo cười nói.

"Vậy sao?" Cô nhẹ nhàng chuyển tầm mắt, ánh mắt nhìn vào cái nút đang hiển thị số tầng lầu, vì vậy không có phát hiện Dương Hạo dùng một loại ánh mắt dò xét nhìn cô.

Vừa vào phòng làm việc, Giang Linh nhìn thấy cô, liền quan sát cô từ trên xuống dưới: "Nghiên Vũ, chị cảm thấy em hôm nay tựa hồ không giống nhau!"

"Nào có cái gì không giống nhau." Lạc Nghiên Vũ cười khan.

"Có! Cảm thấy em" Giang Linh suy tư phải hình dung như thế nào. Ngày hôm qua Nghiên Vũ nhú mày lại, một bộ dáng vẻ khổ não; nhưng hôm nay xem ra lại như là tắm gió xuân, vẻ mặt vui vẻ, giống như. "Đúng rồi, xem em giống như là cô gái đang đắm chìm trong tình yêu!" Cô ấy cười mập mờ với cô.

"Chị đừng nói lung tung!" Lạc Nghiên Vũ đồ bưng cả mặt, chột dạ phản bác.

"Chị không có nói lung tung, trong lòng của em tự rõ ràng!" Giang Linh tỉnh mắt nhìn thấy trên cổ cô có mấy đốm hồng hồng, giống như là. Dấu hôn, cô lại cười nói: "Nghiên Vũ, người đàn ông đó đối với em rất nhiệt tình đi?"

Lạc Nghiên Vũ sững sốt, ngay sau đó hỏi: "Tại sao nói như vậy?" Giang Linh làm sao sẽ biết? !

"Dấu hôn trên cổ em nói cho chị biết." Giang Linh lại gần bên tai cô nói.

Không thể nào? ! Lạc Nghiên Vũ lập tức chạy tới WC soi gương, lúc này mới phát hiện ra trên cổ của cô đầy dấu vết hôm qua lưu lại.

Cô thờ dài, ảo não mình buổi sáng sao không phát hiện ra, kết quả hiện tại. Cô xấu hổ trở lại phòng làm việc, đối mặt với nụ cười trên mặt Giang Linh.

"Nói đi! Người đàn ông đó là ai? Sẽ không phải là như lời em nói là em trai của bạn em chứ?"

Lạc Nghiên Vũ gật đầu, quả nhiên là không thể gạt được Giang Linh.

"Em đón nhận cậu ta?"

Lạc Nghiên Vũ lại gật đầu một cái.

Giang Linh tự thấy mình hỏi thật giống như là nói nhảm! Không có đón nhận cậu ta, thì Nghiên Vũ làm sao có thể cùng hắn xảy ra quan hệ.

"Vây chúc mừng em, em rốt cuộc tìm được chân mệnh thiên tử của mình!" Giang Linh từ đáy lòng cao hứng thay cho cô.

Cô ngượng ngùng chỉ cười, lại nghĩ đến —— "Cái này thì làm thế nào?" Chỉ chi cô, cô cũng không muốn lại bị người khác phát hiện.

"Chị sẽ cho em mượn khăn lụa để che giấu đi!" Giang Linh hào phóng cởi ra khăn lụa buộc ở trên cổ. "Thật may là chị hôm nay vì phối hợp y phục, nên mới buộc mảnh khăn lụa này."

"Cám ơn!" Lạc Nghiên Vũ lập tức buộc khăn lụa vào cổ.

Sau khi tan việc, Lạc Nghiên Vũ vừa ngồi lên xe, Nhạc Quân Lỗi đã hỏi:

"Buổi sáng ra cửa sao không thấy em có mảnh khăn lụa này?"

Cô trừng mắt liếc hắt một cái, "Anh còn dám nói cơ đấy! Còn không phải là anh làm hại!" Cô cho hắt xem xem kiệt tác của bản thân.

Xem xong trên mặt Nhạc Quân Lỗi tràn đầy hài hước nói: "Cho nên em lấy khăn lụa tới che?"

"Nếu không thì làm thế nào?" Để các đồng nghiệp đều biết cô tới hôm qua làm cái "Chuyện xấu" gì sao?

Khó có được, Nhạc Quân Lỗi vui vẻ mà phá lên cười. Hắt nghĩ đến phương pháp sau này biểu thị công khai "Quyền sở hữu" của mình.

Lạc Nghiên Vũ không biết này có gì đáng cười, nhưng cô thích xem hắt cười.

"Hôm nay trở về nhà cha anh ăn cơm, rồi nói cho biết chuyện của hai chúng ta nhé."

"Phải về thật sao?" Cô thẹn thùng e lệ nói.

"Nàng dâu luôn luôn phải ra mắt cha mẹ chồng!" Hắt thật sâu nhìn cô một cái.

Lời của hắt khiến cho trong lòng cô tràn đầy ngọt ngào, không nói gì nữa.

Từ khi bọn họ phát sinh quan hệ thân mật, hai người đã cùng ngủ một phòng, bắt đầu cuộc sống ở chung chân chính.

Nhạc Tĩnh Sinh và Trầm Vân sau khi biết chuyện của hai người bọn họ, mặc dù cảm thấy kinh ngạc, nhưng là ôm chặt thái độ vui mừng khi ước nguyện đã thành, còn thúc giục bọn họ mau mau kết hôn, để họ được ôm cháu.

Mà Phương Thế Kiệt từ trong miệng Nhạc Quân Lỗi biết được quan hệ của hai người bọn họ ngược lại không có quá nhiều kinh ngạc, dù sao trước kia cậu đã cảm thấy Quân Lỗi đối với Lạc học tỷ khá khác biệt. Đối với bọn họ, cậu gửi tặng lời chúc phúc chân thành nhất.

Mỗi sáng sớm tỉnh lại từ trong ngực người trong lòng mình, là chuyện Lạc Nghiên Vũ cảm thấy hạnh phúc nhất trong ngày.

Cười khê hôn trán của hắt, rồi mới lật người xuống giường. Nhìn thấy quần áo rơi tán lác trên đất, gương mặt cô liền ửng đỏ.

Ban đêm cô thường ngủ thẳng một nửa, cũng sẽ bị Quân Lỗi đánh thức, cùng với hắt cùng nhau "Làm vận động", làm hại cô gần đây bởi vì thiếu ngủ mà xuất hiện quầng thâm ở mắt.

Cô nhanh chóng nhặt quần áo lên mặc vào chỉnh tề, không phát hiện động tác của mình đều rơi vào trong hai tròng mắt đen tràn đầy dục vọng.

"Em muốn đi đâu?"

"Anh đã tỉnh lại. . ."

Lạc Nghiên Vũ mới quay người lại, liền bị Nhạc Quân Lỗi đưa tay lôi kéo lọt vào trong ngực ấm áp của hắt.

"Tại sao không ngủ thêm chút nữa?" Hắt hôn lên mặt cô. Hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm.

Cô vừa hưởng thụ hắt hôn, vừa nói: "Em hôm nay cùng với Giang Linh và anh Lưu đi thử lễ phục, em đã đề cập qua với anh rồi mà." Cô phải thử chính là lễ phục dâu phụ.

"Anh quên." Hắt tiếp tục hôn.

Lạc Nghiên Vũ kháng cự đẩy đẩy lồng ngực của hắt, "Em đi làm bữa sáng cho anh ăn nhé." Cô quá rõ ràng đáy mắt hắt lóe lên ánh sáng đại biểu cái gì.

"Không cần." Ăn cô là đủ rồi.

Hai bàn tay hắt đưa vào bên trong áo cô dao động trên thân thể mềm mại hấp dẫn, chọc cho hô hấp của cô dồn dập, trong cơ thể nhất thời nóng lên. . . . Cô dùng một tia lý trí cuối cùng còn sót nói: "Em sẽ bị trễ."

"Không sao." Hắt cởi ra quần áo cô vừa mới mặc vào.

Được rồi! Cô vô lực, cũng không muốn ngưng!

Cứ như vậy, bên trong phòng không có tiếng kháng nghị, chỉ còn lại. Tiếng thở dốc nặng nề.

Đợi đến Lạc Nghiên Vũ vội vã đi tới tiệm áo cưới, Giang Linh đã chờ hơn nửa tiếng.

"Đại tiểu thư của tôi ơi, thế nào em đến bây giờ mới tới?" Giang Linh mặc một bộ áo cưới vừa soi gương vừa hỏi Nghiên Vũ.

Lưu Sĩ Hiền cũng đứng ở một bên, anh đã chọn xong lễ phục.

"Thật xin lỗi! Tạm thời có chút chuyện." Lạc Nghiên Vũ vội vàng nói xin lỗi.

"Gọi điện thoại di động cho em tại sao không ai nghe?"

"Có thể không nghe thấy." Cô lúc đó "Vội", làm sao sẽ nghe được?

"Được rồi!" Giang Linh không so đo với cô nữa. "Em mau tới giúp chị nhìn xem cái này như thế nào?"

"Ừ!"

Đang bồi Giang Linh thử áo cưới đồng thời, Lạc Nghiên Vũ cũng rất nhanh chọn luôn lễ phục phù dâu cho mình.

Thử áo cưới xong, Giang Linh và Lưu Sĩ Hiền lưu lại ở tiệm áo cưới để thảo luận thời gian chụp hình cưới với một số chuyện vặt vãnh khác, mà Lạc Nghiên Vũ thì theo Nhạc Quân Lỗi vừa gọi điện thoại giao phó hẳn muốn tới đón cô.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Bầu trời quang đãng không mây, là một ngày tốt thích hợp cho kết hôn.

Trong giáo đường, đôi bên nam nữ thân thích bạn tốt phân ngồi hai bên, cùng nhau hàn huyên, các đồng nghiệp trong công ty cũng đều tới tham gia hôn lễ của bọn họ.

Chú rể và phù rể cùng hai bên cha mẹ trên mặt tràn đầy vui sướng đứng ở trước cổng đón tiếp quan khách,

Giang Linh một thân áo cưới tuyết trắng, tóc búi cao, trên đầu trùm khăn sa dài trong suốt, trên mặt nở rộ hạnh phúc xán lạn, cô ngồi nghiêm chỉnh để thợ trang điểm làm tiếp khâu trang điểm cuối cùng cho mình.

"Nghiên Vũ, chị thật khảm trương đó!" Giang Linh nắm chặt tay Lạc Nghiên Vũ đứng ở một bên.

Lạc Nghiên Vũ mặc một bộ lễ phục váy liền thân màu hồng nhạt, thoát nhìn xinh đẹp động lòng người.

"Chớ khảm trương! Buông lỏng tâm tình, hôm nay chị là cô dâu xinh đẹp nhất nha!" Cô cười.

"Ừ!" Giang Linh thử hít sâu, để hòa hoãn tâm tình khảm trương.

Thợ trang điểm làm tốt công việc của mình sau liền rời đi.

"Khát nước không? Có muốn em rót ly nước cho chị uống hay không?" Lạc Nghiên Vũ hỏi.

Giang Linh lắc đầu. "Không, như thế này mà phải đi WC sẽ không tốt."

"Chị nghĩ được thật đúng là nhiều!" Cô nở nụ cười.

"Bên ngoài có nhiều người đến lắm không?"

"Rất nhiều, các đồng nghiệp trong công ty đều tới, nghe nói còn có cả quản lý của chúng ta và quản lý bộ phận kế hoạch cũng đều có tới đó!"

"Hai vị quản lý thật nể mặt!" Giang Linh cười nói.

"Bọn họ là muốn lung lạc lòng người thôi! Như vậy chúng ta mới có thể càng dốc sức cho công việc!" Lạc Nghiên Vũ bật cười nói giỡn.

"Nói cũng phải." Hai người lần lượt bật cười.

Trong lúc cười đùa, Giang Linh đã giảm bớt được khảm trương hơn rất nhiều. Lúc này, có người tới thông báo hôn lễ sắp bắt đầu, mời cô dâu chuẩn bị. Hôn lễ bắt đầu.

Cô dâu được cha mình dắt tay chậm rãi đi về phía chú rể đang đứng chờ ở thảm đỏ phía trước, sau đó dưới sự chứng kiến của Mục Sư và mọi người,

hoàn thành nghi thức.

Kế tiếp, đoàn người vội vàng đón lấy hoa cô dâu ném và cùng chụp ảnh lưu niệm với đôi vợ chồng mới cưới, Lạc Nghiên Vũ đứng ở một bên cười nhìn mọi người chơi đùa.

"Lạc tiểu thư, như thế nào một mình cô đơn đứng ở chỗ này?" Một đạo giọng nói ôn hòa vang lên.

Lạc Nghiên Vũ nhìn về người vừa tới, là phù rể bạn của anh Lưu. Cô mỉm cười nói: "Tôi chỉ là nghỉ ngơi một chút."

Từ Gia Vĩ nhìn chăm chú vào Lạc Nghiên Vũ thanh lệ trước mắt, khi Sĩ Hiền giới thiệu hai người làm quen thì anh ta liền thích cô. Vì vậy, anh ta muốn nắm chặt cơ hội thật tốt theo đuổi cô.

"Lạc tiểu thư, tôi làm ở một công ty cách công ty cô rất gần, về sau có cơ hội được ăn cơm tối cùng với cô không?"

Lạc Nghiên Vũ sáng tỏ ý đồ của anh ta, lúng túng cười nói: "Nếu như có cơ hội, thì có thể." Cô thế nhưng nói "Nếu như có cơ hội" ở trước đó!

Lòng anh ta cao hứng, cho là mình có hi vọng, càng thêm sức lực nói: "Buổi tối thứ Hai tuần sau có thể không?"

"Từ tiên sinh, tôi đã có bạn trai." Cô trực tiếp nói cho anh ta biết, hi vọng anh ta không nên uống phí tâm lực.

Chợt nghe lời nói ấy, Từ Gia Vĩ là có chút thất vọng, nhưng mà anh ta không muốn từ bỏ. Anh ta thao thao bất tuyệt nói ra hết ưu điểm của mình, hi vọng cô đừng cự tuyệt anh ta nhanh như vậy, có thể cho anh ta thêm một cơ hội. nói linh tinh rất nhiều chuyện.

Đang ở lúc Lạc Nghiên Vũ có chút không kiên nhẫn để nghe Từ Gia Vĩ nói tiếp thì có một chiếc Porsche màu bạc dừng lại ở trước cửa giáo đường, bước xuống xe chính là một người đàn ông lạnh lùng tuấn tú. Hắn đến, làm cho nhiều người phải kinh hô lên, bởi vì bề ngoài và thân phận xuất sắc của hắn.

"Oa! Là tổng giám đốc nha!"

"Kỳ quái, làm sao tổng giám đốc sẽ tới nơi này?"

"Tổng giám đốc thật sự rất đẹp trai đó!"

Một chuyến tham gia hôn lễ khiến cho tất cả nhân viên kinh ngạc đàm luận, còn lại cô dâu chú rể là hai mặt nhìn nhau, không biết như thế nào cho phải, mà hai vị quản lý của bộ kế toán và bộ kế hoạch chính là vội vàng sợ hãi nghênh đón.

"Tổng giám đốc."

Nhạc Quân Lỗi mất lạnh thoáng nhìn, "Chuyện không liên quan đến các người, không cần tới đây." Mục tiêu của hắn là người trong lòng ở phía trước đang bị người đàn ông kia cuốn lấy.

Lạc Nghiên Vũ thật sự rất muốn nổi đóa, Từ Gia Vĩ này là nghe không hiểu lời của cô phải không? ! Đã nói có bạn trai, anh ta còn không chết tâm? Thật không phải loại khó dây dưa bình thường!

Nếu không phải hắn là bạn của anh Lưu, cô đã sớm quay đầu bỏ đi!

". Lạc tiểu thư, hi vọng cô có thể cho tôi một cơ hội để theo đuổi cô, tôi nhất định sẽ"

"Như thế nào?"

Thanh âm lạnh lùng đến thấu xương truyền đến từ sau lưng Từ Gia Vĩ, anh ta xoay người qua nhìn, trông thấy một người đàn ông lạnh lùng.

"Anh là ai?" Hắn mất lạnh nhìn khiến anh ta có chút phát run.

Cứu tinh đến rồi! Nhạc Quân Lỗi còn chưa mở miệng, Lạc Nghiên Vũ đã nói trước: "Anh ấy chính là bạn trai của tôi."

Cô thân mật khoác lấy cánh tay Nhạc Quân Lỗi, mọi người nhìn thấy đều tròn mắt há mồm.

Cô nói như vậy khiến Nhạc Quân Lỗi cực kỳ hài lòng.

"Bạn trai thì thế nào? Luật pháp quy định có bạn trai thì không thể theo đuổi nữa ư?" Từ Gia Vĩ không muốn nhận thua.

Đứng ở cách đó không xa Giang Linh và Lưu Sĩ Hiền nghe được, vội vàng chạy tới. "Gia Vĩ, cậu đừng náo loạn! Cậu biết ngài ấy là ai không?" Hai người cẩn thận từng li từng tí nhìn vị Tổng giám đốc lãnh khốc, vụn vụn không ngờ tới bạn trai của Nghiên Vũ lại là Tổng giám đốc.

"Là ai?" Anh ta hơi giật mình hỏi.

"Tổng giám đốc của công ty chúng tôi." Giang Linh nhỏ giọng nói.

Tổng giám đốc? ! Từ Gia Vĩ ngây người tại chỗ, hẳn chính là vị Tổng giám đốc lãnh khốc trong truyền thuyết của tập đoàn Bui Á sao? Xem ra anh ta là không có hy vọng, anh ta không chọc nổi thứ đại nhân vật này.

Lạc Nghiên Vũ lôi kéo Quân Lỗi đi tới một bên, "Không phải bảo anh đừng đến rồi sao?" Nhanh chóng quét mắt nhìn quanh mình một cái, như cô đoán, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc, không thể tin nhìn bọn họ.

Nhạc Quân Lỗi ôm eo nhỏ của cô nói: "Ồ nhà một mình nhảm chán." Thật ra thì hẳn là cố ý, hẳn là muốn công khai quan hệ của hai bọn họ ra ngoài ánh sáng. "Xem chừng hôn lễ đã kết thúc, anh đưa em đi trước một chút?"

(Ed: Khô thân cho LNV, bị namØ tính kẻ rồi...hô hô)

Nhìn một chút ánh mắt khác thường của mọi người, cô không chút nghĩ ngợi nói: "Được." Cô nghĩ tiệc mừng buổi tối cũng khỏi phải tham gia, nếu không đoàn người hỏi tới sẽ làm cho cô không chịu nổi.

Cô đi về phía Giang Linh, nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, chị Giang Linh, anh Lưu, em phải đi trước, tiệc mừng buổi tối không tham gia được rồi."

"Không sao, không sao." Giang Linh vội vàng nói, trong lòng suy nghĩ Tổng giám đốc chẳng lẽ chính là em trai của bạn tốt mà Nghiên Vũ nói sao? !

Thay ra một thân lễ phục, Lạc Nghiên Vũ cùng Nhạc Quân Lỗi dưới cái nhìn chăm chú từ mọi người cùng nhau rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Lên xe, Lạc Nghiên Vũ lập tức làm khó dễ Quân Lỗi: "Đều là tại anh á! Thứ hai đi làm em khẳng định sẽ bị người ta chỉ chò đấy!" Hai tay cô ôm ngực đang tức giận.

Vẫn chưa muốn công khai quan hệ giữa hai người họ, chính là cái duyên có này. Hiện tại thì tốt rồi, chuyện này thứ hai cả công ty từ trên xuống dưới nhất định đều sẽ biết, mình nhất định sẽ biến thành nữ chính mới nhất của hội bát quái! Nghĩ đến cái loại bị người khác nghị luận, hỏi tới tình huống, cô liền tê dại da đầu!

"Bọn họ thích nói thì để cho bọn họ nói đi, không cần để ý là được." Nhạc Quân Lỗi cười nói.

"Hừ! Bọn họ lại không dám nói anh, anh có mà không sao rồi." Cô tức giận nói.

Hắn đưa cánh tay để không lên vuốt ve gương mặt của cô, muốn trấn an cô, nhưng lại bị cô gạt ra.

Hắn dò xét cô một cái. "Giận thật?"

Cô hừ lạnh một tiếng.

Bỗng chốc, sắc mặt hắn chợt lạnh xuống. "Cái người này tại sao không thích công khai quan hệ của chúng ta?"

Nghe ra giọng nói lạnh như băng của hắn, lòng cô cả kinh, hẳn sẽ không tức giận chứ? Cô chỉ là tính tình đùa đùa nghịch nghịch mà thôi!

"Quân Lỗi, em không có ý đó, em chỉ là chán ghét bị người khác lờ ra tiếng vào ở sau lưng thôi." Cô gấp gấp giải thích.

Hắn lạnh lùng không nói, mím chặt môi mòng.

Cô kéo kéo áo của hắn, bấu môi nói: "Em không so đo rồi, anh đừng giận em nữa, có được hay không?"

Cô mềm mỏng nói khiến đường cong lạnh lẽo trên mặt hắn cũng mềm hóa đi, khe khẽ thở dài nói: "Anh chỉ là hy vọng chúng ta có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ."

Những lời này cảm động tới lòng của Lạc Nghiên Vũ! Là cô rất nhát gan, sợ người khác lờ ra tiếng vào, cho nên mới không dám công khai tình yêu của bọn họ.

Cô yêu say đắm liền hôn một cái lên má hắn. "Thật xin lỗi!"

Hắn khẽ cười.

Tựa đầu vào vai hắn, cô cười nói: "Anh nhỏ tuổi hơn em nha! Nhưng em lại bị anh ăn đến gất gạo." Mặc dù cô vui vẻ chịu đựng, nhưng suy nghĩ một chút vẫn có chút không phục.

"Ai bảo em yêu anh!" Thừa dịp đèn đỏ, Nhạc Quân Lỗi cúi đầu hôn lên trán cô.

Cô cười! Đúng vậy a, ai bảo cô thương hắn !

Ngày nghỉ cuối tuần, đám đông khá nhiều, Nhạc Quân Lỗi ôm Nghiên Vũ đi dạo chơi ở chợ đêm.

Lạc Nghiên Vũ có vẻ vô cùng vui vẻ, đối với những sạp hàng có hứng thú cũng sẽ đến gần hai mắt nhìn thật lâu; Nhạc Quân Lỗi còn lại là một đường chứa đựng mỉm cười mặc cho cô kéo tới kéo lui.

"Há miệng ra nào." Cô xé ra một thanh kẹo đường dứt cho hắn ăn.

"Anh không đồ ăn ngọt." Hắn cười lắc đầu.

"Mặc kệ, em ăn không hết, anh phải giúp em ăn." Cô ăn vạ. Mới vừa rồi cô đã ăn quá nhiều đồ, có kẹo đường, mút quả, trà sữa trân châu,... hiện tại bụng căng tròn rồi.

"Đáng đời!" Hắn há mồm ăn.

Cô cười cùng hắn xé kẹo đường ăn.

Đi tới quảng trường náo nhiệt phía trước, có biểu diễn trên phố, cũng có nhóm người vẽ tranh giống như họa sĩ.

"Quân Lỗi, em đi tới để ông ấy vẽ chân dung, có được hay không?" Lạc Nghiên Vũ hứng trí bùng bùng đề nghị.

"Được." Nhạc Quân Lỗi mang theo nụ cười yếu ớt.

Nhạc Quân Lỗi đứng ở sau lưng họa sĩ, thỉnh thoảng nhìn ông ấy từng chút một vẽ phác họa nét mặt của cô từ cái nhăn mày đến nụ cười, có lúc nhìn cô vui vẻ, đáy mắt ngập tràn tình ý.

Lạc Nghiên Vũ ngồi nghiêm chỉnh, đối với mình sẽ được vẽ thành như thế nào mà cảm thấy tò mò. Cô nhìn thấy ánh mắt Quân Lỗi đang nhìn cô, nụ cười càng thêm rực rỡ ngọt ngào.

Chỉ là, cô cũng phát hiện đến bên cạnh hắn chẳng biết lúc nào có rất nhiều phụ nữ vây quanh, hơn nữa họ đều dùng một loại ánh mắt tán thưởng nhìn hắn, điều này làm cho đáy lòng của cô cảm thấy một chút không thoải mái.

Thật vất vả, bức họa được hoàn thành, Nhạc Quân Lỗi hào phóng trả cho họa sĩ số tiền gấp hai.

Nhìn bức họa trông rất sống động, Lạc Nghiên Vũ lại có vẻ không hưng phấn như trước.

"Thế nào? Vẽ không được khá sao?" Hắn phát hiện cô kỳ lạ.

"Vẽ rất khá a! Anh không phải cảm thấy rất giống em sao?" Cô khẽ cười một tiếng.

Hai tay hắn nhẹ nhàng nắm lấy vai của cô: "Nói! Em làm sao vậy?"

Cô hiểu rõ cá tính của hắn, không hỏi rõ ràng sẽ không chịu bỏ qua, không thể làm gì khác hơn là bĩu môi nói:

"Em không thích có thật nhiều phụ nữ cứ nhìn chăm chăm anh."

Vừa nghe, hắn bật cười nói: "Trước kia em không phải là không đề ý sao?"

"Trước kia là trước kia!" Quan hệ giữa bọn họ bây giờ đã khác rồi.

"Anh không thể ngăn cản họ nhìn anh."

"Em biết." Cô mím môi.

Đột nhiên, hắn hôn môi cô. "Như vậy họ cũng sẽ không tiếp tục nhìn nữa."

"Ai nha! Làm sao anh ở chỗ này hôn em a!"

Mặt cô đỏ ửng kháng nghị, lúng túng nhìn chung quanh một chút, những người phụ nữ kia là mang theo ánh mắt vừa ham muốn lại đồ kị mà rời đi, nhưng vẫn là có thật nhiều người mang theo ánh mắt mập mờ nhìn bọn họ.

Ai! Mất mặt chết!

Nhạc Quân Lỗi không nói, chỉ cười rồi kéo cô rời đi.

Sau, hai người bọn họ sóng vai nhau ngồi trên bờ cát ngắm nhìn nắng chiều.

Một đốm lửa đỏ động lại phía chân trời, kèm theo ánh chiều tà chậm rãi lặn xuống phía Tây, cùng cảnh sắc phản chiếu trên mặt nước kết hợp với nhau, tạo thành một bức tranh vô cùng xinh đẹp.

"Không ngờ cảnh đẹp như thế, bằng không mà có thể đem theo máy chụp hình để chụp lại cảnh sắc xinh đẹp này thì tốt quá ." Lạc Nghiên Vũ ôm chân, giọng điệu hàm chứa đáng tiếc.

"Sau này vẫn còn có cơ hội mà."

Cô nhàn nhạt cười một tiếng."Nói cũng phải."

Khỏe miệng Nhạc Quân Lỗi khẽ nhếch cười sau đó kéo cô vào trong ngực, cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp, bộ dáng thân mật ghen chết người khác.

Ngày nghỉ kết thúc vui vẻ, nên đôi mắt vẫn phải là đôi mắt.

Sáng sớm thứ Hai, Lạc Nghiên Vũ với Nhạc Quân Lỗi cùng nhau vào công ty. Dù sao mọi người đều đã biết quan hệ của hai người bọn họ, cũng không cần kiêng dè nữa rồi.

Từ cô một bước vào phòng làm việc, tất cả đồng nghiệp đều lấy nụ cười mập mờ nghênh đón cô, tiếp theo là vây quanh anh một lời tòi một câu hỏi: "Nghiên Vũ, cô chừng nào thì quen biết tổng giám đốc?" "Nghiên Vũ, cô là bạn gái của tổng giám đốc ư?" "Cô là thế nào câu được con đại con rùa tổng giám đốc này?"

Đối mặt với đồng nghiệp "Quan tâm", Lạc Nghiên Vũ chỉ có thể cười khổ, không biết nói từ đâu. Nếu như Giang Linh ở đây, nhất định sẽ giải cứu cô, đáng tiếc chị ấy đang trong thời gian xin nghỉ kết hôn.

Thật may là, còn có một người ra mặt giúp cô giải vây.

"Bây giờ là giờ làm việc, các người không nhanh đi làm việc, vẫn còn ở đây rảnh rồi bàn tán? !"

Quản lý vừa hô, giận trừng mắt, các nhân viên nhanh chóng trở lại cương vị công tác của mình làm việc, không dám lơ đãng. Nhìn thấy bọn họ ngoan ngoãn làm việc, anh ta mới hài lòng đi vào phòng làm việc của mình.

Lạc Nghiên Vũ thở ra một hơi, cuối cùng tạm thời tránh được một nạn. Cô đang định bắt đầu chuyên tâm làm việc thì lại chạm phải một đạo ánh mắt âm trầm.

Cô nhìn về phía chủ nhân ánh mắt đó—— Dương Hạo nhìn, mặc dù trong lòng cảm thấy là lạ, nhưng vẫn là mỉm cười gật đầu nhẹ với anh ta để tỏ ý. Ai ngờ anh ta lập tức cúi đầu, không nhìn cô nữa.

Cô nhún nhún vai, không có đi ngầm nghĩ chuyện này là thế nào, liền chuyên tâm làm công việc của mình.

Mất cả ngày, Lạc Nghiên Vũ từ trong miệng mấy người nhiều chuyện biết được người trong công ty nhìn cô như thế nào.

Theo đại khái mà nói, chia làm ba loại ——

Một là hâm mộ cô có thể được vị tổng giám đốc vừa lạnh lùng vừa anh tuấn này xem trọng đến, mà có thể bay lên đầu cành cao làm chim phượng hoàng; thứ hai là ghen tỵ cộng thêm khinh bỉ, nếu không phải là chê cười nói cô không biết sử dụng loại thủ đoạn mê hoặc gì tới quyến rũ tổng giám đốc, thì chính là nguyên rùa nói tổng giám đốc chỉ là cùng cô vui đùa một chút thôi; cuối cùng một loại chính là ôm chặt thái độ xem thường.

Cô nằm ở trên giường mềm mại, trong lòng may mắn chính mình không phải là thuộc về loại thứ hai, nếu không cô có thể sẽ rất khó sống qua ngày.

Nhạc Quân Lỗi tắm xong, từ phòng tắm đi ra liền thấy được bộ dáng lười biếng của cô, khuôn mặt tuấn tú cười đến dịu dàng.

"Muốn ngủ rồi hả ?" Hắn lén trên người cô.

Cô lật người lại tới nhìn về phía hắn, "Em là đang suy nghĩ cái nhìn của người trong công ty đối với chúng ta." ù! Cô thích ngửi mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái này khi hắn vừa tắm rửa qua.

"Bồn chữ."

Cô không hiểu nhìn hắn.

"Kệ họ đánh rắm!"

Thoáng chốc, cô cười khanh khách. "Quân Lỗi, không ngờ anh cũng sẽ nói những lời thô lỗ như vậy!" Quá không phù hợp với hình tượng ưu nhã của hắn.

"Chuyện em không biết còn rất nhiều đấy!" Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hai tay cô đẩy đẩy lồng ngực hắn, bữu môi hỏi: "Anh có chuyện gì là em không biết?"

"Em về sau sẽ biết, hiện tại đừng hỏi."

"Tại sao?" Cô giương mắt to.

Hắn hôn môi cô lần nữa, ở bên tai cô thì thầm: "Bởi vì hiện tại chúng ta có việc cần làm." Tay thon dài luồn vào trong áo cô, xoa nhẹ da thịt mềm mại.

Nhìn ra đáy mắt hắn nhuộm đầy dục vọng, khuôn mặt xinh đẹp của cô trong nháy mắt đỏ bừng.

Nụ hôn của hắn giống như mưa phùn rơi trên người cô, khiến cho cô một hồi khẽ run, thuần thục trút bỏ đi quần áo trở ngại bọn họ kề cận da thịt, đêm tuyệt đẹp đang muốn bắt đầu!

Hôm nay là ngày đầu tiên Giang Linh đi làm sau cưới.

Sáng sớm, cô ấy liền bị các đồng nghiệp bao vây quanh hỏi thăm tuần trăng mật của cô trôi qua như thế nào.

Giang Linh với bộ mặt thẹn thùng nhất nhất trả lời vấn đề của mọi người, hơn nữa còn gửi quà tặng.

Lạc Nghiên Vũ không có gia nhập hàng ngũ cùng bọn họ, cô sợ như thế này mình lại trở thành nhân vật chính trong câu chuyện.

Chỉ chốc lát sau, Giang Linh đuổi các đồng nghiệp đi, mới có rảnh cùng Nghiên Vũ nói chuyện với nhau.

"Nghiên Vũ, đây là quà tặng của em nha."

"Chị quá khách khí rồi." Lạc Nghiên Vũ cười nhận lấy. "Bà Lưu", trắng mặt trời qua thật không tệ đó!" Mới vừa nãy, bọn họ nói chuyện cô đều nghe được.

"Chớ giấu cợt chị." Giang Linh liếc xéo cô một cái. "Chị còn chưa có hỏi chuyện của em với tổng giám đốc!"

"Có thể không cần hỏi lại em chuyện này hay không?" Lạc Nghiên Vũ vội xin tha.

Thật vất vả vượt qua chuyện này một tuần lễ, bất quá cũng dần dần ngừng xôn xôn, cô mới có thể an bình một chút, mà Giang Linh vẫn còn muốn hỏi cô chuyện này.

"Không được!" Giang Linh nói như chém đinh chặt sắt.

"Được rồi! Bây giờ là giờ làm việc, chúng ta đến giờ nghỉ trưa rồi hãy nói." Xem ra, nếu cô không có thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Giang Linh thật là tốt, thì chị ấy là sẽ không bỏ qua.

"Cũng được."

Đến trưa, Lạc Nghiên Vũ cùng Giang Linh gọi cơm hộp bên ngoài đưa tới ở lại công ty dùng cơm.

"Tổng giám đốc chính là em trai của người bạn tốt mà em nói ư?" Giang Linh không kịp chờ đợi hỏi.

"Ừ." Cô gật đầu một cái.

"Trời ạ! Vậy em còn không phải sớm đã biết tổng giám đốc rồi sao?"

"Chị nói nhỏ thôi!" Lạc Nghiên Vũ xem một chút đồng nghiệp quanh mình cùng các cô giống nhau không có đi ra ngoài dùng cơm, may mắn bọn họ không có chú ý tới.

"Nghiên Vũ, làm sao em chưa từng đề cập tới vậy?" Nếu là đổi thành người khác, rất có thể đã sớm dựa vào mối quan hệ này để ra vẻ huyênh hoang rồi.

"Không có gì hay mà nói." Cô mới không muốn rước lấy lời ra tiếng vào cùng ánh mắt khác thường đấy!

"Em thực ngốc!" Giang Linh than thở lắc đầu, đột nhiên, cô chợt lóe ra ý nghĩ: "Chị nhớ ra rồi! Nhớ mấy năm trước có một lần có một người đàn ông

dáng đáp rất tuần tú lái xe thể thao tới đón em, em nói là học đệ thời đại học, người kia giống như chính là tổng giám đốc?"

"Không sai, là anh ấy."

"Khó trách chị vẫn cảm thấy chị dường như đã từng xem qua tổng giám đốc!" Giang Linh thầm buồn bực mình không có sớm một chút nhớ tới. "Đem xâu chuỗi lại mọi chuyện mà nói, mặc dù em và tổng giám đốc đã sớm biết, nhưng là chân chính ở chung một chỗ mới là gần đây, đúng không?"

Cô cười gật đầu.

"Có thể nói cho chị biết một chút về tình sử giữa em và tổng giám đốc được không?" Giang Linh bắt đầu bát quát hứng thú hỏi.

"Ai nha! Đây không có gì đáng nói a!" Lạc Nghiên Vũ hết sức thẹn thùng.

"Em đã không muốn nói coi như xong." Giang Linh cũng không còn cố ý muốn khai thác chuyện riêng tư của cô nữa. "Chỉ là, chị thấy được, tổng giám đốc đối với em rất tốt."

Ở hôn lễ của cô, cô nhìn thấy vị tổng giám đốc luôn luôn lạnh lùng này khi đối mặt với Nghiên Vũ thì rất ôn nhu, đáy mắt chỉ tràn đầy bóng dáng của cô ấy.

"Anh ấy là đối với em rất tốt." Nói đến người yêu, vẻ mặt cô ngọt như mật.

Nhìn thấy bộ dáng của cô một bộ chìm đắm trong tình yêu, Giang Linh trêu ghẹo nói: "Lúc nào thì có thể được uống rượu mừng từ hai người đây?"

"Không có nhanh như vậy a!" Lạc Nghiên Vũ ngượng ngừng nói.

"Vậy chị sẽ chờ!"

Lạc Nghiên Vũ ngượng ngừng không biết phải nói tiếp như thế nào, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu mảnh liệt ăn cơm. Bỗng dưng, trong bụng xông lên một trận buồn nôn!

"Em đi toilet!" Che miệng, cô vội vã chạy tới phòng rửa tay.

Chỉ chốc lát sau, cô mặt lá trở lại.

"Thế nào? Ăn cái gì mà đau bụng vậy?" Giang Linh quan tâm hỏi.

"Em cũng không biết, mấy ngày nay luôn buồn nôn, nhưng lại phun không ra, thật khó chịu!"

Nghe được Nghiên Vũ nói như vậy, Giang Linh trầm tư, một lát mới nói:

"Nghiên Vũ, người sẽ không phải là mang thai?"

"Mang thai? !" Lạc Nghiên Vũ lập tức kinh hãi, thế nào cô không nghĩ tới đây? Trải qua Giang Linh vừa nói như thế, cô mới giật mình không phải là không không khả năng, bởi vì bọn họ cũng không có làm các biện pháp ngừa thai, hơn nữa kinh nguyệt của cô giống như thật lâu chưa đến rồi.

"Nghiên Vũ, em nên đi bệnh viện kiểm tra một chút sẽ tốt hơn."

"Được."

Cách đó không xa, có một người ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Lạc Nghiên Vũ, hai tay từ từ nắm thành quyền.

Tinh thần bất an cả một buổi chiều, cuối cùng đã tới lúc tan việc.

"Quân Lỗi, anh có thể chở em đến bệnh viện được không?" Lên xe, Lạc Nghiên Vũ lắp bắp hỏi.

"Em không thoải mái sao?" Nhạc Quân Lỗi nhìn cô.

"Không phải là. là em" Cô mắc cỡ không dám nói.

"Rốt cuộc thế nào?" Hấn cau mày.

Cô cười ghé vào bên tai hấn nói một câu nói.

Nhạc Quân Lỗi nghe xong, cao hứng nhìn cô.

"Còn không biết a! Anh đưa em tới bệnh viện kiểm tra lại nói nha!"

Nhạc Quân Lỗi lập tức theo phương hướng đi tới bệnh viện.

Kết quả kiểm tra, chứng thật Lạc Nghiên Vũ đích xác là có bầu.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Nhạc Quân Lỗi trực tiếp đưa cô về biệt thự Nhạc Gia để báo cáo chuyện này với cha, Nhạc Tĩnh Sinh và Trầm Văn biết được sau đó cười không khép miệng.

"Cha, mời giúp con an bài chuyện kết hôn." Nhạc Quân Lỗi chột nói như thế.

Nhạc Tĩnh Sinh cười ha hả nhìn đôi bích nhân trước mặt nói: "Cũng đã đến lúc rồi, ngày mai chúng ta liền tới Lạc gia cầu hôn đi!" Ông rút cuộc đợi đến con dâu và cháu nội.

Lạc Nghiên Vũ nhìn qua nhìn lại hai cha con họ, cô cũng là người trong cuộc, vì sao phải kết hôn mà không ai hỏi ý kiến của cô một chút? Chỉ là, như đã nói qua, nếu mẹ và hai em trai biết được tin tức cô muốn kết hôn, nhất định là hết sức vui mừng! Bởi vì bọn họ rất sợ "Hàng ế" cô!

"Nghiên Vũ, hoan nghênh con trở thành thành viên trong nhà chúng ta!" Trầm Văn chân thành nói. Từ trước kia bà cũng rất thích cô bé Nghiên Vũ này, cô có thể làm con dâu của bà, đó là không còn gì tốt hơn rồi!

Lạc Nghiên Vũ xấu hổ cười cười, bị Nhạc Quân Lỗi ôm quá chặt.

Tất cả mọi chuyện cứ như vậy thuận nước đẩy thuyền định án rồi!

Trở lại chỗ ở của hai người, vào phòng, Nhạc Quân Lỗi gặt gao ôm lấy Nghiên Vũ.

"Anh thật là cao hứng!" Lúc này hắn, mới có thể thổ lộ tình cảm của mình.

Lạc Nghiên Vũ đẩy hắn ra, "Con em thì mất hứng!" Cô bừa mồi ngồi ở trên giường.

"Tại sao mất hứng?" Nhạc Quân Lỗi ngồi ở trước mặt cô.

"Anh không có hỏi qua em liên tục mình quyết định chuyện kết hôn!"

"Em không muốn kết hôn?"

"Không phải." Miệng của cô vẫn vênh lên thật cao.

"Nói cho anh biết, em rút cuộc thế nào?" Nhạc Quân Lỗi kiên nhẫn dụ dỗ cô.

"Anh lại không có cầu hôn với người ta, thì tại sao người ta phải gả cho anh?" Cô nũng nịu nhìn chăm chăm hắn.

Hắn nở nụ cười. "Em chính là mất hứng chuyện này?"

"Đúng!" Cô hùng hồn trả lời.

"Em cũng đã mang thai con của anh, không gả cho anh thì còn có thể gả người nào?" Hắn giương lên cười, trong tươi cười lộ ra tự tin, có cung chiêu, còn có nhu tình.

Bộ dáng chắc chắn của hắn khiến cô có chút tức giận, nhưng lại không cách nào phản bác lời của hắn, không thể làm gì khác hơn là tức giận nói: "Nhạc Quân Lỗi, anh thật đáng ghét! Ăn hiếp em phải không?"

Hắn yêu thương ôm cô ở trước ngực. "Anh yêu em, làm ơn gả cho anh được không?"

Khi cô ở trong ngực hắn, bờ môi đã lộ ra nụ cười ngọt ngào, chậm rãi gật đầu. Cô muốn không phải là những lời này sao?

Nhạc Quân Lỗi càng ôm chặt cô hơn. "Nghiên Vũ, nếu đã có thai, không cần làm việc nữa được không?" Hắn không hy vọng cô quá mệt nhọc.

"Anh đừng lo lắng mà!" Cô biết hắn lo lắng, liền ngẩng đầu cười nhìn hắn: "Hiện tại em còn ứng phó được."

"Nhưng là." Hắn chính là không yên lòng.

"Chớ nhưng là, " Cô yêu kiều tựa vào trong ngực rộng lớn của hắn. "Em sẽ cẩn thận bảo vệ con của chúng ta."

"Được rồi!" Hắn chính là bó tay với cô "Tuy nhiên, nếu như anh phát hiện em có bất kỳ có cái gì không đúng, sẽ không cho phép em đi."

"Ừ!"

Ngày kế, thừa dịp hai người đến phòng giải khát châm trà thì Giang Linh hỏi Lạc Nghiên Vũ:

“Em đi kiểm tra chưa?”

“Đi rồi.”

“Kết quả như thế nào?”

Lạc Nghiên Vũ khẽ thấp giọng nói: “Thật sự có.”

“Thật? !” Giang Linh chắc lưỡi hít hà, không ngờ tới tổng giám đốc động tác nhanh như vậy!

“Chưa tới không lâu, có thể sẽ phải mời chị uống rượu mừng rồi.” Lạc Nghiên Vũ tràn đầy ý cười, trực tiếp tiết lộ đại tin tức này cho cô ấy biết.

“Chúc mừng em, Nghiên Vũ!” Giang Linh cười nói. “Xem ra, các nữ đồng nghiệp công ty chúng ta sẽ phải tan nát cõi lòng một lần rồi !”

Hai người bèn nhìn nhau cười.

“Em thật tốt số, gả cho tổng giám đốc, trở thành Tổng giám đốc phu nhân, được mọi người ngưỡng mộ, thật quá tốt đó!” Giang Linh cố ý nói giọng mang ghen tuông. Chỉ là, có chút hâm mộ cũng là thật.

“Giang Linh, chị đừng nói như vậy chứ!” Lạc Nghiên Vũ bắt đầu dĩ nhiên.

“Được rồi! Chỉ nói giỡn với em thôi!”

“Ah, Giang Linh cô ở đây à? Quản lý đang tìm cô đấy!” Dương Hạo đi vào.

“Vậy sao? Vậy tôi đi tìm ông ấy.” Giang Linh vội rời đi.

Lạc Nghiên Vũ mỉm cười nhìn Dương Hạo. “Tôi cũng trở về đây.”

“Đợi chút, Nghiên Vũ!” Dương Hạo gọi lại cô.

“Chuyện gì?”

“Quản lý muốn tôi đến phòng hồ sơ giúp ông ấy tìm ít tài liệu, cô có thể giúp tôi không?” Dương Hạo lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Có thể a!” Lạc Nghiên Vũ sáng khoái đồng ý. Mọi người đều là đồng nghiệp, giúp đỡ lẫn nhau là cần phải vậy.

“Này đi thôi!”

Cô theo đuôi Dương Hạo đến phòng hồ sơ, không có thấy người đi ở đằng trước vốn là nụ cười ôn hòa dần dần biến thành lãnh khốc.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Lạc Nghiên Vũ cùng Dương Hạo đi vào phòng hồ sơ, không phát hiện Dương Hạo lặng lẽ khóa cửa lại.

"Dương Hạo, quản lý muốn anh tìm tài liệu gì?" Cô đứng ở một hàng hồ sơ phía trước hỏi.

"Quản lý không muốn tôi tìm."

"Ah? Anh rõ ràng nói" Cô kinh ngạc xoay người qua, lại thấy được vẻ mặt bi thương đau xót của anh ta.

"Không nói như vậy, làm sao em sẽ cùng anh tới?" Dương Hạo nở nụ cười lạnh.

"Anh, anh muốn làm gì?" Nhìn vẻ mặt đáng sợ của anh ta, trong lòng cô cảm thấy sợ hãi .

"Làm cái gì?"

Dương Hạo từng bước một đi tới trước mặt Lạc Nghiên Vũ, còn cô chỉ có thể từng bước một lui về phía sau.

"Nghiên Vũ, em biết không? Từ ngày thứ nhất em bước vào công ty thì anh liền yêu em!"

Cô mắt hạnh tròn tròn, hết sức kinh ngạc với lời anh ta đang nói! Cô chống lưng vào tường, không biết làm sao nhìn tới Dương Hạo chỉ cách cô một bước ngắn.

Dương Hạo nhìn thẳng vào mắt cô nói tiếp: "Em là đơn thuần xinh đẹp như vậy, làm việc nghiêm túc không nói, đối đãi người lại tốt; càng khó hơn chính là em luôn giữ mình thanh khiết, không giống những phụ nữ khác mỗi ngày ăn mặc trang điểm xinh đẹp quyến rũ đàn ông, những điều này khiến cho anh thật sâu mê luyến em." Anh ta gần hơn, tựa như sừng bái khê vuốt gò má phần nộn của cô.

Anh ta đụng chạm làm cho Lạc Nghiên Vũ run rẩy hết sức sợ hãi, muốn đẩy ra, lại sợ chọc giận tới anh ta. Dương Hạo trước mắt cùng với anh ta bình thường lịch sự nhã nhặn là hoàn toàn khác biệt, cô không thể làm gì khác hơn là cố gắng nhẫn nhịn.

"Anh mỗi ngày đi làm chỉ cần thấy được một cái nhăn mày hay một nụ cười từ em, sẽ rất có tinh thần để làm việc, cho nên anh ghét nhất ngày nghỉ!" Anh ta chân thành thâm tình nhìn cô. "Nghiên Vũ, anh biết rõ em đối với anh chỉ xem như đồng nghiệp, vì vậy anh chỉ cầu xin có thể lặng lẽ thích em, ai ngờ. . . ."

Sắc mặt anh ta bỗng chốc biến thành ác độc, khiến cho lòng cô cả kinh!

"Ai ngờ em lại ở cùng một chỗ với tổng giám đốc! Hơn nữa còn để cho anh thấy được dấu hôn trên cổ em! Em ở đây hình tượng tốt đẹp trong lòng anh từ từ biến mất, em có hiểu được điều này làm cho anh có bao nhiêu khổ sở không? !" Anh ta lớn tiếng quát.

Lạc Nghiên Vũ thấy tâm tình anh ta bất ổn, tựa hồ có dấu hiệu sụp đổ, cố đè xuống sợ hãi trong lòng, trấn an nói: "Dương Hạo, tôi cảm ơn anh đối với tôi tâm ý, nhưng. . . ."

Lời còn chưa nói xong, Dương Hạo tức giận trợn trừng mắt nhìn cô: "Em cho rằng cảm ơn anh, thì anh liền sẽ tha thứ em sao? Đó là không thể nào! Bởi vì khi anh nghe thấy chuyện em mang thai, em cũng đã tự tay bóp chết suy nghĩ hoàn mỹ về em trong anh!"

"Anh nghe thấy. tôi và Giang Linh nói chuyện?"

"Không sai, anh là nghe thấy được, cũng nhận rõ em là một tiện nhân!" Ánh mắt của anh ta cuồng loạn.

Lạc Nghiên Vũ nhìn ra anh ta đã mất đi lý trí, cô ép buộc mình trấn định, suy tính chạy trốn như thế nào.

"Nghiên Vũ, tại sao em phải đối với anh như vậy?" Dương Hạo với gương mặt lịch sự chịu đủ thống khổ nhìn cô. "Em có biết anh rất yêu em hay không?"

"Dương Hạo, anh đừng như vậy! Chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng!" Cô run rẩy nói.

Dương Hạo cười ha ha. "Nếu không thể miễn cưỡng, vậy anh sẽ phá hủy em, khiến bất kỳ kẻ nào cũng không thể lấy em được!"

Anh ta bị điên rồi! Đây là ý niệm duy nhất trong đầu Lạc Nghiên Vũ Tâm. Cô vụn vụn không ngờ tới Dương Hạo bình thường đối đãi người dịu dàng hiền hoà, lại sẽ biến thành người điên cuồng như thế!

"Nghiên Vũ, anh tiễn đưa em đi trước, sau đó anh sẽ đi bồi em!" Hai tay anh ta chậm rãi duỗi đến.

"Không! Không cần." Cô tràn đầy sợ hãi mà ra sức đẩy anh ta ra, vừa chạy tới cửa, vừa hô cứu mạng, hi vọng ngoài cửa sẽ có người nghe được.

"Muốn chạy trốn?" Dương Hạo nhếch lên nụ cười khát máu, hai ba bước đã bắt cô trở lại. "Nói cho em biết, anh không có được, thì người khác cũng đừng vọng tưởng lấy được!"

Lạc Nghiên Vũ giằng giằng, vẫn hô to cứu mạng.

Ngoài cửa, có một nam nhân viên đi qua, nghe được tiếng gọi ầm ĩ của cô, người đó khăn trương muốn mở cửa xem một chút tình huống. "Là ai ở bên trong?"

Lạc Nghiên Vũ nghe được âm thanh, trong lòng cao hứng, ngăn cổ họng kêu to: "Mau tới cứu tôi!"

Nam nhân viên kia bởi vì cửa bị khóa lại mà không cách nào tiến vào, người đó lập tức thông báo bảo vệ tới giúp một tay.

"Kêu to lên a! Dùng sức mà gọi!" Dương Hạo giống như là một ác ma thường thức bộ dáng kinh sợ tội cùng của cô, "Đợi khi bọn họ tới cứu thì em đã sớm một mạng châu trời rồi !" Chia khóa phòng hô sơ đã sớm bị hãm cầm đi, muốn vào tới cũng không nhanh như vậy.

Không! Cô không thể chết được! Trong bụng cô còn có Bảo Bảo của cô và Quân Lỗi, cô còn muốn cùng Quân Lỗi cùng nhau chào đón Bảo Bảo ra đời!

Cô tiện tay từ giá đựng tài liệu rút ra một sấp tài liệu hung hăng đập vào đầu anh ta, nắm chặt ở cổ tay cô bị buông lỏng, cô lập tức chạy tới cạnh cửa.

Nhưng Dương Hạo động tác nhanh hơn cô, ngăn ở trước cửa, cười lạnh lẽo. "Em đừng mơ trốn khỏi!" Anh ta từ từ tiến sát.

Lạc Nghiên Vũ sợ hãi cầm lấy tập tài liệu liêu mạng ném về phía anh ta, ngăn cản anh ta đi tới.

Mà ở trong phòng họp, Nhạc Quân Lỗi đang cùng các chủ quản cao cấp mở hội nghị, bỗng dưng hắn cảm thấy trong lòng không yên!

Một vị trợ lý thư ký vội vã vọt vào phòng họp cắt đứt hội nghị bọn họ đang họp. "Tổng giám đốc, không xong rồi!"

Sắc mặt Nhạc Quân Lỗi chợt lạnh lẽo. "Xảy ra chuyện gì?"

Trợ lý thư ký đem chuyện nói ra, sắc mặt Nhạc Quân Lỗi đại biến lập tức xông ra, các chủ quản cao cấp dĩ nhiên cũng là khăn trương đi theo hắn.

Bộ Kế toán? Không phải là Nghiên Vũ chứ?! Hắn đang cầu nguyện trong lòng không phải cô!

Khi hắn chạy tới phòng hồ sơ của bộ Kế toán thì ngoài cửa đã tụ tập rất nhiều người, thấy hắn đến, mọi người tự động nhường ra một đường, mà bảo vệ đang xô cửa.

"Tổng giám đốc, bởi vì không tìm ra chìa khóa, cho nên trước hết mời bảo vệ xô cửa, cảnh sát cũng sẽ tới đây ngay." Có người báo cáo tình hình mới nhất.

"Bên trong là người nào?" Hắn lập tức tìm kiếm bóng dáng của Nghiên Vũ, sao lại không thấy cô?

"Báo cáo tổng giám đốc, hình như là Nghiên Vũ!" Giang Linh nhắm mắt nói.

"Cái gì? !" Nhạc Quân Lỗi giận dữ, cấp bách nói: "Mấy người to con cũng đến giúp một tay đi!" Lòng hắn nóng như lửa đốt muốn biết tình hình bên trong.

Nhận được lệnh, trong lúc nhất thời, mấy người đàn ông khỏe mạnh cường tráng liền đồng tâm hợp lực xô cửa.

Bên trong, Dương Hạo nghe được tiếng xô cửa cũng gấp, không muốn sẽ cùng Lạc Nghiên Vũ chơi trò chơi mèo vờn chuột nữa. Anh ta không nhìn đến cô đang ném tập tài liệu tới, sải bước tiến lên trước bắt được cô.

"Nên kết thúc rồi!" Hai tay anh thật chặt bóp lấy cổ cô lần nữa.

Lạc Nghiên Vũ liền khó thở, đã dùng hết hơi sức còn lại đánh anh ta, đấm anh ta, nhưng anh ta vẫn không chút nhúc nhích. Dần dần, hai tay quơ loạn của cô ngừng lại.

Đang ở lúc nguy cấp, cửa bị phá tung!

Khi Nhạc Quân Lỗi nhìn thấy Nghiên Vũ đang bị người bóp cổ thì lòng hắn bỗng nhiên níu chặt lại, lập tức chạy lên trước kéo Dương Hạo ra, hung hăng đánh anh ta mấy quyền.

"Mày thật đáng chết, lại dám tổn hại cô ấy? !" Từ người hắn ngang nhiên tản ra phần nộ, vói về mặt lạnh lùng nghiêm nghị thấy rõ hơi thở hung ác.

Bị bảo vệ kiểm cặp Dương Hạo nhìn chăm chăm Nhạc Quân Lỗi, cuồng tiếu. "Cái tôi không có được, thì người khác cũng khỏi phải nghĩ đến lấy được!" Anh ta cuồng nộ kêu gào, cả người sa vào trong điên cuồng, làm mọi người ở chỗ này thấy mà sinh lòng sợ hãi.

Hai mắt đen sâu thẳm của Nhạc Quân Lỗi chứa đầy tức giận, đi tới vung tay lên đánh anh ta thêm mấy quyền, nếu không phải là cảnh sát đến, sợ rằng Dương Hạo sẽ bị hắn đánh đến thoi thóp nằm thõ.

"Nghiên Vũ, em có sao không?" Hắn nóng lòng hỏi Nghiên Vũ đang ngồi trên đất.

Lạc Nghiên Vũ thuận khí, kiên gất gao ôm lấy hắn. "Quân Lỗi, em thật sợ hãi!" Căng thẳng trong lòng vừa buông lỏng, cô nước nở khóc.

Nhìn bộ dáng cô bị hoảng sợ, Nhạc Quân Lỗi hận không được đem Dương Hạo chặt làm trăm mảnh!

"A. . . Bụng của em thật là đau!" Đột nhiên, Lạc Nghiên Vũ khở sở phủ tay lên bụng đau.

Nhạc Quân Lỗi khăn trương nói: "Anh lập tức đưa em đi bệnh viện!" Ngay sau đó ôm lấy cô xông ra ngoài.

Thấy màn này các nhân viên của Bồi Á ai cũng lấy làm kinh ngạc không thôi, bởi vì bọn họ chưa bao giờ thấy qua một mặt nổi điên cùng kinh hoàng như thể của vị Tổng giám đốc lạnh lùng này.

Mà Dương Hạo điên cuồng cũng bị cảnh sát mang về đồn cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Trong phòng bệnh hạng nhất, Nhạc Quân Lỗi cẩn thận từng li từng tí chăm sóc Lạc Nghiên Vũ.

Bác sĩ mới vừa khám xong cho cô, kết quả kiểm tra là động thai khí, dẫn tới tử cung ra máu, nhưng bây giờ đã không còn đáng ngại.

“Cảm thấy như thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?” Hấn ngồi ở bên giường, thương tiếc vuốt gương mặt của cô.

“Hiện tại tốt hơn nhiều.” Cô nhàn nhạt cười. “Anh không về công ty sao?”

“Không về, ở lại cùng em.” Hấn cười cười.

Lúc này, Nhạc Tĩnh Sinh và Trầm Vân nhận được tin tức, cũng vội vàng chạy đến.

“Nghiên Vũ, con có khỏe không?” Hai người gấp gấp hỏi.

“Không sao rồi ạ, hai người không nên lo lắng.” Cô vội vã trấn an bọn họ.

“Quân Lỗi, đây là chuyện gì xảy ra?” Yên lòng, Nhạc Tĩnh Sinh hỏi thăm nguyên nhân sự việc.

Nhạc Quân Lỗi đơn giản đem sự việc nói lại.

“Cái gì? ! Thế nhưng lại xảy ra chuyện như vậy!” Nhạc Tĩnh Sinh khá chấn kinh.

Trầm Vân nắm tay Nghiên Vũ: “Cũng may, Nghiên Vũ phúc lớn mạng lớn tránh được một kiếp.”

“Vâng!” Nhớ tới tình huống lúc đó, lòng cô vẫn là còn sợ hãi!

“Di Trầm, có thể làm phiền đi làm canh gà cách thủy cho Nghiên Vũ bồi bổ thân thể không?” Không muốn Nghiên Vũ lại nhớ tới chuyện đáng sợ kia, Nhạc Quân Lỗi chuyển đề tài.

“Đứa nhỏ ngốc! Còn cần khách khí với đi như vậy sao?” Trầm Vân cười nói. “Đi trở về đi làm canh ngay đây!”

“Nghiên Vũ, con nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta chậm một chút trở lại thăm con.” Nhạc Tĩnh Sinh quay sang con trai nói: “Quân Lỗi, chăm sóc tốt Nghiên Vũ.” Đã thông báo xong, ông cùng Trầm Vân đi về.

“Quân Lỗi, em đối với bác trai, di Trầm thật ngại quá, em một hậu sinh vẫn bối còn phải làm phiền bọn họ đến thăm em.” Lạc Nghiên Vũ áy náy nói.

“Đứa ngốc! Đó là cha và di thương em! Vả lại, em còn phải sinh một cháu trai trắng trẻo mập mạp đáng yêu cho bọn họ, nên bọn họ đương nhiên là phải quan tâm em nhiều hơn rồi!” Khó có được Nhạc Quân Lỗi nói cười.

Cô bị hấn chọc cười. “Bọn họ mới không có nịnh bợ như vậy đâu !”

Hấn cười nhạt không nói, cao hứng khi cô lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Quân Lỗi, em mệt mỏi, muốn ngủ một lát.”

“Được!” Hấn đắp kín mền cho cô. “Anh sẽ ở nơi này cùng em.”

Có hấn làm bạn, cô mang theo nụ cười an tâm đi ngủ.

Lạc Nghiên Vũ nằm viện mấy ngày, vợ chồng Nhạc gia thường mang theo thuốc bổ đến thăm cô, Nhạc Quân Lỗi lại lấy bệnh viện làm nhà, trừ đi làm, về nhà tắm rửa hay lấy đồ ra, cơ hồ đều ở bệnh viện cùng cô.

Hôm nay, Giang Linh và Lưu Sĩ Hiền cũng tới đây thăm cô.

“Nghiên Vũ, tốt hơn nhiều chưa?” Giang Linh quan tâm hỏi.

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn hai người đến thăm em.” Lạc Nghiên Vũ nhàn nhạt cười một tiếng.

“Khách khí với chúng ta cái gì?” Lưu Sĩ Hiền cười nói. “Nhìn em không có việc gì, chúng ta an tâm rồi.”

Giang Linh nói tiếp: “Đúng a! Vì muốn biết em ở bệnh viện nào, chị còn lén mật chạy đi hỏi tổng giám đốc đấy.” Nói đến tổng giám đốc, sao lại không

thấy người của hắn?” Nghiên Vũ, tổng giám đốc đâu?”

“Bụng của em đói, anh ấy đi giúp em mua đồ ăn.” Có thể là do mang thai, cô dễ đói bụng.

“Tổng giám đốc đối với em thật tốt!” Lưu Sĩ Hiền nói.

“Đúng vậy! Ngày đó em gặp chuyện không may, chúng ta thấy một mặt nỗi niềm lo lắng của tổng giám đốc, cũng không dám tin tưởng đó là ngài ấy.”
Giang Linh hồi tưởng một màn kia, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi!

Nghe được bọn họ nói vậy, Lạc Nghiên Vũ cười ngọt ngào.

“Chỉ là, chị cũng không ngờ Dương Hạo sẽ làm ra chuyện như vậy, thật là ngoài dự đoán của mọi người.” Dù sao cũng là đồng nghiệp, Giang Linh khá cảm thán!

Nói đến Dương Hạo, Lạc Nghiên Vũ hơi thu lại nụ cười. Lưu Sĩ Hiền thấy được, đẩy đẩy Giang Linh muốn cô ấy chú ý.

Giang Linh hiểu ý, vội vàng nói: “Nghiên Vũ, thật xin lỗi! Chị không nên nhắc tới chuyện này.”

“Không sao! Thật ra thì em không kiêng dè nói chuyện này, chỉ là vẫn có chút sợ sệt.” Cô mỉm cười, “Có lẽ Dương Hạo là quá cực đoan rồi, mới có thể làm ra loại chuyện đáng sợ này.” Suy nghĩ kỹ một chút, cô không trách anh ta, ngược lại đồng tình với anh ta. “Em chỉ có thể nói thật đáng tiếc.”

Giang Linh, Lưu Sĩ Hiền lòng có đồng cảm.

Lúc này, Nhạc Quân Lỗi mở cửa đi vào. Giang Linh cùng Lưu Sĩ Hiền nhìn đến hắn, vội vàng tôn kính chào hỏi, nói thác có chuyện đi trước.

“Anh xem đi, bọn họ đều bị anh hù dọa chạy mất!” Lạc Nghiên Vũ hướng hắn kháng nghị.

Hắn nhướn mày. “Chuyện liên quan gì tới anh?”

“Bởi vì anh rất có uy nghiêm nha!” Cô cong môi hồng lên nũng nịu.

“Làm ông chủ không có uy nghiêm, thế nào dẫn dắt nhân viên đây?” Về mặt hắn mỉm cười.

“Thật sao! Coi như anh có lý!” Dù sao cô cũng không phải là thật cùng hắn so đo.

Hắn cười nhìn cô: “Không phải nói đói bụng sao? Anh giúp em mua mì Dương Xuân về rồi này.” Hắn lấy cho cô ăn.

“Oa! Rốt cuộc được ăn!” Cô hài lòng ăn. Mới vừa nãy cô đột nhiên rất muốn ăn mì Dương Xuân, cho nên mới bảo Quân Lỗi đi mua giúp cô.

“Cẩn thận nóng!” Hắn cưng chiều nhìn cô cười lộ lúm đồng tiền thỏa mãn.

“Quân Lỗi, em bao giờ có thể xuất viện?” Cô vừa ăn vừa hỏi nói.

“Đợi ở chỗ này buồn bực?”

Cô gật đầu một cái. “Năm chừng mấy ngày, cảm thấy thật nhàm chán! Hơn nữa em cũng không muốn anh phải mỗi ngày chạy tới chạy lui như vậy.”

“Anh sẽ gặp bác sĩ hỏi một chút lại nói.”

“Hỏi ông ấy ngày mai có thể xuất viện được không.” Cô không muốn ở lại bệnh viện.

“Nóng lòng như thế!”

Hắn liếc cô một cái, mà cô còn lại là cười khan.

“Sau khi xuất viện, em đừng đi làm. Còn nữa, chúng ta về ở chung với cha đi” Như vậy cô có người chăm sóc, hắn mới yên tâm.

“Trở về đây ở em không có ý kiến, nhưng tại sao không thể đi làm?”

“Em quên em đã đồng ý với anh nếu có chỗ không đúng, thì không thể đi làm, hả?”

“Có sao?” Cô cố ý giả bộ ngu.

“Chớ dùng tới chiêu này với anh!” Hắn ngồi xuống, nhu tình nhìn cô. “Không cho em đi làm, là vì suy nghĩ cho thân thể của em! Bác sĩ nói với anh, trải qua lần này về sau phải đặc biệt coi chừng thân thể của em.”

“Nghiêm trọng như thế sao?” Những thứ này cô cũng không ngờ tới.

“Cho nên em ngoan ngoãn nghe lời được không?”

“Ừ.” Không nghe lời cũng không được rồi.

Sau khi Lạc Nghiên Vũ xuất viện không có mấy ngày, vợ chồng Nhạc gia dẫn theo con dâu tương lai đến Lạc gia cầu hôn.

Mẹ Lạc hết sức kinh ngạc cùng cao hứng vì con gái có thể tìm được một người chồng ưu tú như thế, nhìn bộ dáng con gái được thương yêu hạnh phúc, còn nghĩ đến trong bụng của cô có cháu trai bảo bối, cửa hôn sự này bà là cười ha hả đồng ý!

Hôn sự vừa đặt định, trưởng bối hai nhà bắt đầu thương lượng chi tiết về hôn lễ, mà Nhạc Quân Lỗi là không yên lòng ngồi ở một bên nghe bọn họ lo nghĩ hôn lễ cho hắn, bởi vì vợ tương lai của hắn bị hai vị cậu em vợ lôi đi.

“Chị, coi bộ chị tốt số thật đấy! Vậy mà gả cho tổng giám đốc của một tập đoàn lớn!” Bên trong gian phòng, em trai lớn Lạc Thụy Triết hưng phấn nói.

“Chị, anh ấy chính là học sinh dạy kèm tại nhà thường treo ở bên miệng trước kia của chị hả?” Lạc Thụy còn nhớ chị gái lúc học đại học thường xuyên nhắc tới hắn.

Lạc Nghiên Vũ nhìn qua nhìn lại hai người em trai đã lâu không gặp, cười nói: “Chị mới trở lại, hai người các người liền lôi chị hạch hỏi!”

“Ai bảo chị rất nhiều chuyện cũng không nói với chúng ta!” Lạc Thụy Triết kháng nghị.

Lạc Thụy phụ họa gật đầu.

“Nào có rất nhiều chuyện!” Cô mới không thừa nhận.

“Không có sao? Em nói cho chị nghe nhé.” Lạc Thụy Triết giương lên nụ cười xấu bụng: “Một là có bạn trai không nói; hai là gạt chúng ta cùng người đó ở chung; ba là mang thai.”

“Được rồi! Chớ nói!” Cô lúng túng mặt đỏ lên, “Chuyện của chị còn cần xin phép các em à? !” Cô chống nạnh hung dữ một tiếng, bày ra uy nghiêm làm chị gái.

Hai anh em đã sớm không chịu thua bộ dáng này của chị gái rồi, Lạc Thụy còn cười nói: “Chị, chị chớ để bộ dáng hung dữ này bị anh rể quý thấy được, cẩn thận anh ấy không muốn chị!” Nói xong, trên mặt bọn họ mang quý dị nhìn về phía sau cô.

“Anh ấy mới sẽ không!” Lạc Nghiên Vũ không phát hiện bọn họ khác thường, tự đắc ý kiêu ngạo nói.

“Hả?”

Ah? Thanh âm này không phải — cô nhanh chóng quay đầu lại nhìn, đón nhận cặp mắt hàm chứa ý cười kia.

Trời ạ! Hắn nhìn thấy rồi! Cô cảm thấy thật xấu hổ nha!

Ánh mắt tức giận bắn về phía em trai, chỉ thấy bọn họ nhún nhún vai, buồn cười rút khỏi căn phòng.

“Anh, làm sao anh tiến vào?” Mặt cô đỏ hơn.

“Nhàm chán liền đi vào tìm em, vừa tiến vào liền nghe đến —” Bờ môi Nhạc Quân Lỗi giương lên nụ cười.

“Ghét! Anh nghe lén người ta nói chuyện!”

“Các người không có đóng cửa, tự nhiên liền nghe được.” Hắn tiến lên vòng ở eo cô.”Như vậy chắc chắn anh sẽ không không muốn em?”

“Vậy anh sẽ không cần em ư?” Cô cười không ngớt hỏi ngược lại.

“Sẽ không! Vĩnh viễn đều sẽ không!” Hắn cho cô một nụ hôn nóng bỏng hùng hực.

Bên trong phòng hai người có tình hôn đến khó khăn chia lìa, bên ngoài hai anh em rình coi thấy thế hăng hái dồi dào. Chợt, một tiếng hỏi thăm khiến người bên trong phòng cùng bên ngoài phòng giật nảy mình.

“Hai con đang làm gì?” Mẹ Lạc hai con trai.

Hai anh em hô to không ổn trong lòng, nhìn vào bên trong phòng, quả nhiên thấy bà chị lửa giận lên cao nhìn chăm chăm bọn họ, mà anh rể tương lai còn lại là mặt không chút thay đổi.

“Hai con thế nào?” Mẹ Lạc cảm thấy không giải thích được mà vào phòng, thẳng thắn bên trong phòng con rể quý ôm con gái mà môi con gái lại sưng lên, mới đại khái sáng tỏ là một hồi sự việc thế nào.

“Mẹ, chuyện gì?” Lạc Nghiên Vũ hỏi.

“Nghiên Vũ, thân gia bọn họ khó được tới nơi này một chuyến, con dẫn họ đi xung quanh đây đi dạo một chút.”

“Được!” Cô cười đồng ý, sau đó quay sang Quân Lỗi nói: “Chúng ta đi thôi!”

“Bác gái, vậy chúng con đi ra ngoài trước.” Hấn cung kính nói một tiếng.

Nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, mẹ Lạc cao hứng cười.

“Mẹ, chị sẽ hạnh phúc!” Anh em Lạc gia cũng thực chúc phúc chị gái.

“Đừng a! Chị gái các con gả đi ra ngoài, các con sẽ không lấy cớ không kết hôn được nữa rồi!” Mẹ Lạc quàng xuống lời nói sau đó, đi ra khỏi phòng chuẩn bị thể hiện tài nấu nướng làm tiệc mời khách.

“Xong rồi!” Hai anh em nhìn nhau một cái, cùng nhau phát ra tiếng kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Sáng sớm, Nhạc Quân Lỗi đánh răng rửa mặt xong, đổi lại tây trang trắng thơm, chuẩn bị ăn điểm tâm. Hấn đến gần giường lớn ngắm nhìn lão bà yêu dấu đang ngủ say, cúi người ấn xuống một cái hôn trên trán cô, cười nói một tiếng: “Anh đi làm nhé!”

Đi xuống lầu, hấn chào buổi sáng Nhạc Tĩnh Sinh cùng Trầm Vân đang dùng bữa sáng.

“Cha, mẹ. Chào buổi sáng!”

Hấn đã sửa miệng gọi Trầm Vân — mẹ, này công trạng thuộc về Lạc Nghiên Vũ. Cô nói Trầm Vân đời này không sinh con là bởi vì hấn, vì vậy tự nhiên không nghe được đứa trẻ gọi bà một tiếng mẹ; cho nên hấn phải bồi thường Trầm Vân, để bà có thể có cảm giác được làm mẹ.

Lý do này thuyết phục hấn. Quan trọng hơn là, Trầm Vân giống như mẹ ruột rất tốt, cho nên hấn nguyện ý đổi lời nói gọi bà một tiếng mẹ.

“Nghiên Vũ còn đang ngủ?” Trầm Vân hỏi.

“Vâng!” Hấn đáp một tiếng.

Nhạc Tĩnh Sinh cười hướng Trầm Vân giao phó: “Để cho con dâu ngủ thêm một lát, chậm một chút rồi đánh thức nó dậy ăn điểm tâm cũng được.”

“Được!” Bà cười cười.

Dùng xong điểm tâm, Nhạc Quân Lỗi đi làm.

Lạc Nghiên Vũ tỉnh lại, dùng qua điểm tâm, cùng cha mẹ chồng hàn huyên một lát, lại trở về phòng chui vào ổ.

“Ai! Thật nhàm chán đó!” Cô ngồi ở trên ghế sa lon buồn bã than thở, tùy ý lật xem tạp chí trong tay.

Đều do Quân Lỗi a! Ngạc nhiên không cho cô đi làm, làm hại cô cả ngày nhàn chán không có việc gì làm, càng lúc càng giống như một loại động vật nào đó.

Đột nhiên cô lóe lên ý tưởng, nghĩ đến cô không thể trở về kế toán bộ làm, nhưng là có thể giúp Quân Lỗi sửa sang lại tài liệu hoặc văn kiện linh tinh một chút. Có hấn trông coi cô, hấn cũng có thể yên tâm đi? Đây thật là ý kiến hay!

Cô lập tức đi thuyết phục được cha mẹ chồng đồng ý, nhanh chóng đến công ty đi tìm lão công thân ái của cô.

“Tổng giám đốc phu nhân, sao chị lại tới đây?” Thư ký kinh ngạc.

Lạc Nghiên Vũ cười cười chỉ vào bên trong: “Có chuyện tìm anh ấy!”

"Nhưng tổng giám đốc không có ở bên trong, ngài ấy đang họp trong phòng họp, chỉ chờ một lát, tôi đi thông báo với ngài ấy." Trải qua sự kiện của Dương Hạo, mọi người trong công ty đều biết tổng giám đốc coi Tổng giám đốc phụ nhân như bảo bối, cô cũng không dám chậm trễ.

"Không cần." Lạc Nghiên Vũ ngăn trở thư ký, "Tự tôi đi chờ anh ấy, cô cũng không cần để ý tới tôi." Nói xong, đã vào phòng làm việc.

Cô ngồi vào ghế làm việc rất thư thái chờ hần, nhìn thấy công văn tài liệu chất đống trên bàn như núi, ý niệm muốn giúp hần một tay càng sâu hơn.

Chờ đợi, qua một tiếng, cô bắt đầu không nhìn được đi tới đi lui trong phòng làm việc; cứ như vậy, thời gian lại qua nửa tiếng, cô cảm thấy mệt mỏi.

Hội nghị trọng yếu gì mà họp lâu như vậy chứ? Cô ngồi ở trên ghế sa lon nghĩ, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Hội nghị kết thúc, Nhạc Quân Lỗi trở lại phòng làm việc.

"Tổng giám đốc, Tổng giám đốc phụ nhân đang chờ ngài ở bên trong rất lâu rồi." Thư ký báo cáo lại hần.

"Vì sao không nói sớm?" Hần lãnh thanh.

"Này Là Tổng giám đốc phụ nhân muốn tôi đừng nói ." Thư ký vội vàng nói rõ.

Hần vào phòng làm việc, liền thấy Nghiên Vũ ngủ trên ghế sa lon rồi.

Hần buồn cười lắc đầu một cái, ôm cô vào phòng nghỉ ngơi nhỏ sát vách. Hần biết cô bối vì mang thai mà dễ mệt mỏi.

Hần yếu say đắm đưa mắt nhìn khuôn mặt cô đang ngủ say, đưa tay vuốt vuốt tóc mềm mượt của cô, nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Khi đó cô, là người đầu tiên không sợ sắc mặt lạnh lùng của hần dám nhảy ra lớn tiếng chỉ trích hần. Nhớ đến lúc ấy cô lời lẽ nghiêm khắc khuyên nhủ hần, bản thân còn vì vậy mà khóc, thật là làm cho hần vừa bực mình vừa buồn cười! Có lẽ cũng vì thế, cô mới hấp dẫn sự chú ý của hần.

Dần dần, hần phát hiện ra cùng cô ở chung một chỗ, tâm tình của hần luôn là cảm thấy rất vui vẻ, chỉ cần thấy được khuôn mặt tươi cười của cô, hần chính là không cách nào giữ vững lạnh lùng, mà sự quan tâm của cô càng khiến cho hần vui sướng! Cuối cùng, hần rốt cuộc biết hần yêu cô!

Mà nay, hần cũng nhận được tình yêu từ cô.

Úm một tiếng, Lạc Nghiên Vũ đã tỉnh, vừa mở mắt liền chống lại trông mắt thâm tình của hần.

"Anh yêu em!" Hần nói.

Cô chậm rãi cười lúm đồng tiền."Em cũng yêu anh!"

- Hết trọn bộ -

Bạn đang đọc truyện *Gia Sư Có Vấn Đề* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.